

Giới thiệu Đồng Phục Cùng Áo Cưới

Từ khi Du Thanh Quý trong truyện Đồng Phục Cùng Áo Cưới của tác giả Lục Dục chuyển vào trường Lục Trung thì trở thành ánh nắng mặt trời của cả ngôi trường.

Sau này cô mới biết...

Khi thích một người thì tự nhiên sẽ trở thành hoa hướng dương, mãi ngóng trông theo ánh mặt trời của chính mình.

Trong căn phòng ngổn ngang tranh vẽ, Thời Diệu đề cô lên giá vẽ,

Cẩn tai cô: Thật trùng hợp, cậu cũng là ánh mặt trời của mình, ánh mặt trời không bằng em.

Từ lúc ở sân trường đến khi ra ngoài xã hội, từ khi mặc đồng phục học sinh đến lúc khoác lên chiếc áo cưới.

Cậu là bạn, cũng chính là ánh mặt trời ngôn tình sủng của mình. Mời bạn cùng theo dõi truyện online hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Phải nhanh chóng đến lớp, Du Thanh Quý đi ra khỏi phòng hiệu trưởng, vội vã bước xuống lầu, cô không muốn tiết học tiếng Anh đầu tiên sau khi chuyển đến trường mới đã phải đi trễ.

Lúc queo qua cầu thang thì Du Thanh Quý đụng phải một nam sinh.

“A!” Du Thanh Quý kêu lên rồi ngã xuống, mông đặt xuống nền đá lạnh của cầu thang, đầu gối lại đụng phải khúc quanh của cầu thang, nơi ấy nhanh chóng bị bầm tím một mảng lớn. Cô nhìn đau, cuống quýt kéo váy dài che kín bắp đùi cùng một góc của quần nhỏ.

Du Thanh Quý nhú mày quay đầu lại nhìn nam sinh kia. Đó là một nam sinh hơi gầy, trên lưng đang đeo một bản vẽ. Vì đai cặp sách của cô vướng phải bản vẽ nên cô mới ngã xuống.

Cô chỉnh cặp của mình lại, cũng không nói gì.

Lúc này Thời Diệu mới chuyển ánh mắt từ chiếc váy dài màu xanh bạc hà của cô ra chỗ khác, liếc nhìn cô một cái, thấy cô đang dùng sức chỉnh sửa lại cặp của mình, bản vẽ cùng cặp sách “xoạc” một tiếng rồi tách ra.

Đai cặp bị kéo đứt, ngay sau đó một mảnh lớn của cặp lại bị toát ra theo.

Sách tiếng Nhật trong cặp rơi đầy xuống đất, còn có một con thỏ bông lớn bằng nắm tay rơi xuống rồi lăn tới chân của Thời Diệu.

Thời Diệu chán ghét nhìn con nhóc, sau đó kéo bản vẽ trên vai mình, xoay người đi lên lầu.

“Cậu không biết nói xin lỗi sao?” Du Thanh Quý nhặt sách lên, sau đó ngược đầu nhìn bóng lưng của Thời Diệu.

Bước chân cậu ta chậm lại một chút, sau đó lại tiếp tục bước về phía trước như cũ.

...

Cũng may là không bị trễ.

Du Thanh Quý ngồi vào chỗ mà cô giáo sắp xếp – chỗ trống hàng thứ ba của dãy một, gần cửa sổ.

Cô chạm vào dây đai bị đứt của cặp sách. Nhớ tới ánh mắt “hồn nhiên” không để ý sự đời của nam sinh kia, chẳng nói chẳng rằng cứ tiếp tục đi lên lầu, Du Thanh Quý nhú mày. Đúng là bạn học kia không tốt tính gì mà.

Cô mở cặp ra, lấy sách tiếng Anh cùng tiếng Nhật bày lên bàn.

Cô giáo đang viết mấy chữ trên bảng đen, dùng sức hơi mạnh nên phát ra tiếng kít kít chói tai. Học sinh trong phòng thì quan sát bạn học Du Thanh Quý

vừa mới chuyển tới.

Ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ chiếu vào người Du Thanh Quý, khiến xung quanh cô tỏa ra một lớp ánh sáng dịu dàng. Nhất là mái tóc xoăn màu đen xinh đẹp của cô, dường như ánh nắng cũng cong theo từng đường gợn sóng của mái tóc ấy. Theo động tác của cô, một lọn tóc trượt xuống từ bả vai. Cô đưa tay vén ra sau tai, lại lộ ra nửa gò má tinh xảo xinh đẹp.

Thật là đẹp mắt.

Du Thanh Quý lại lấy nhãn tên màu xanh nhạt trong cặp ra rồi viết cẩn thận viết tên mình lên đấy, sau đó dán lên góc phải của cuốn vở, hơi dùng lực đè nhãn tên xuống một cái.

Du Thanh Quý, từng nét bút cũng cũng thật xinh đẹp.

Bỗng nhiên một “viên” giấy bay theo quỹ đạo đường pa – ra – pôn đập vào lưng của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý hơi kinh hãi, nhỏ giọng “à” một tiếng.

Cô giáo tiếng Anh dừng tay, quay đầu nhìn cô một cái. Du Thanh Quý vội vàng ngồi ngay ngắn, không dám nhìn tờ giấy được vò lại thành một cục đang lăn dưới chân mình nữa. Cô giáo quay đầu, tiếp tục viết bảng.

Lại mấy “viên” giấy bay tới nữa, lần này không chính xác như trước, chúng rơi trên bàn học của Du Thanh Quý, sau đó từ từ lăn xuống đất.

Du Thanh Quý cúi đầu liếc nhìn mấy viên giấy bên chân, hơi nghiêng người nhìn về phía sau. Mấy nam sinh ngồi hàng sau bên trái và bên phải lớp học cũng đang nhìn cô, trong mắt có ý cười. Du Thanh Quý không biết ai ném mình, chân mày nhíu lại chặt hơn, mang theo ý trách móc.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, sự vui vẻ trong mắt mấy nam sinh kia càng hiện lên rõ hơn.

Còn đang học đó.

Xem như xong đi.

Du Thanh Quý xoay người rồi ngồi ngay ngắn trở lại.

Bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng huýt sáo, thổi về phía Du Thanh Quý.

Cô giáo tiếng Anh dùng chiếc thước dài trong tay gõ mạnh lên bảng đen, tức giận nói: “Nhìn xem các em còn ra thể thống gì không! Tháng sau thi rồi mà vẫn còn chơi bời như thế! Ngay cả nghiêm túc nghe giảng cũng không làm được, tương lai có thể làm gì chứ!”

Mấy nữ sinh ở phía trước ngồi thẳng dậy, nhưng nam sinh ở phía sau cũng chẳng nhúc nhích.

Sự tức giận trong lòng cô giáo càng tăng lên. Bà quăng chiếc thước dài lên bàn, sau đó một tay cầm sách tiếng Anh, một tay chỉ vào đám học sinh ngồi ở dưới, lớn tiếng khiển trách: “Đã học lớp mười một rồi, còn không biết rõ lúc nào nên chơi, lúc nào nên học, nếu thi không đậu, thi rớt đại học thì các em có hối hận không? Sách là để cho ai học? Là để cho tôi sao? Là để cho cha mẹ của các em sao? Chính là cho các em đây! Học sinh nên có dáng vẻ của học sinh, ngay cả thành tích cũng không có thì không phải làm cha mẹ các em phải thất vọng khi đưa các em đi học sao! Không làm các em thất vọng về bản thân hay sao? Chỉ còn một tháng nữa là đến kỳ thi rồi đúng chứ? Muốn thành tích thì không có thành tích, muốn kỷ luật lại chẳng có kỷ luật! Lớp 3 của các em là lớp kém nhất mà tôi từng dạy!”

Cô giáo tiếng Anh nghỉ một lát, muốn để học sinh có thời gian suy nghĩ lại những gì mình vừa nói.

Cũng may phần lớn học sinh vẫn nghe lời, chẳng qua mấy bạn học ngồi hàng sau vẫn lười biếng như cũ, ngay cả mí mắt cũng không thèm mở ra. Cô giáo lại gõ lên bảng đen, rống lớn: “Nhìn lên bảng đây!”

Nam sinh ngồi hàng sau nhìn lên bảng, ánh mắt miễng cưỡng.

Vừa nhìn đã thấy không có tinh thần học tập mà!

“Tôi giảng bài hay là bảng đen giảng bài hả? Nhìn bảng đen làm gì, nhìn tôi đây!”

Đấy phía sau lại có tiếng cười khúc khích, không biết là ai nhỏ giọng nói: “Cô giáo có đẹp đâu, thích nhìn bạn học hơn.”

Ngay sau đó, tiếng cười đồng loạt phát ra trong phòng học.

“Tấn Át Minh, Chu Tiểu, Tạ Trạch Vũ, Cổ Dật Phi, bốn em đứng lên cho tôi!” Cô giáo tiếng Anh giận giữ.

Một nam sinh trong số đó vẫn ngồi yên không đứng dậy, lười biếng nói: “Cô à, đừng dùng mấy cách phạt hao tổn sức lực nhé.”

Một nam sinh khác vỗ lên vai cậu ta rồi nháy mắt. Học sinh trong phòng cũng nhìn về cửa sổ nhỏ ở phía trên của cửa sau, cửa sổ thủy tinh nho nhỏ hiện ra khuôn mặt không có nụ cười của chủ nhiệm lớp.

Lập tức phòng học yên tĩnh trở lại.

Bốn nam sinh kia cũng đứng lên.

Du Thanh Quỳnh thờ phào nhẹ nhõm. Cô rút một cuốn sổ tay màu xanh bạc hà từ trong túi xách ra, nhẹ nhàng viết hàng chữ in hoa lên đó: Bạn học mới thật là xấu.

Suy nghĩ một chút, cô lại ghi thêm “Ngày đầu tiên chuyển trường không thật sự vui.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Editor: Sam Sam

Tiến độ của trường Lục Trung chậm hơn một chút so với ngôi trường mà Du Thanh Quỳnh học lúc trước, bởi vậy tiết học này cô đã học qua từ sớm rồi. Nghe cô giáo tiếng Anh giảng bài, giọng nói mang theo tức giận chưa nguôi, Du Thanh Quỳnh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đã giữa tháng chín nhưng thành phố Nam Thanh vẫn còn vui mình trong thời tiết oi bức. Nhìn những hàng cây xanh trong sân trường, những chiếc lá cây xanh đậm giống như những giọt mồ hôi to lớn.

“Bạn học phía dưới đọc một đoạn trong bài này.” Ánh mắt của cô giáo đảo tới, “Bạn học mới tới, đọc đi.”

Du Thanh Quỳnh cảm sách tiếng Anh đứng lên, vừa định mở miệng thì cửa phòng ở phía sau phòng bị người nào đó đẩy ra khiến mọi người chú ý.

Thời Diệu bỏ tay ra khỏi túi quần, vừa đi vừa lấy bản vẽ trên lưng xuống. Sau khi để bản vẽ một bên chỗ ngồi, cậu kéo ghế ngồi xuống, lấy điện thoại đi động ra, từng khớp xương thon dài rõ ràng linh động lướt trên mặt điện thoại.

Người khác nhìn chăm chú nhưng cậu ta làm như không thấy.

Ánh mắt Du Thanh Quỳnh rơi xuống bản vẽ. Thì ra là cậu ta, tên học sinh xấu tính không biết nói lời xin lỗi.

Thời Diệu là học sinh đặc biệt của lớp 3, cũng là học sinh đặc biệt của trường Lục Trung. Đây là điều mà mọi học sinh cũng như giáo viên trong trường đều biết.

Cô giáo tiếng Anh làm như không thấy cậu ta bước vào lớp, quay đầu nói với Du Thanh Quỳnh: “Bắt đầu đọc đi.”

Du Thanh Quỳnh ngẩn ra rồi vội vàng thu tầm mắt lại, sau đó đọc từng chữ rõ ràng.

Giọng của cô rất êm tai, không phải mềm mại ngọt ngào mà mang theo sự tươi mát. Với thời tiết nóng bức ở nơi này, giọng nói ấy giống như que kem ngọt xóa tan mọi thứ xung quanh.

Giọng nói này xa lạ, nhưng lại khá quen thuộc. Động tác bấm điện thoại của Thời Diệu dừng lại một chút, cậu ngẩng đầu nhìn bóng lưng của thiếu nữ kia. Tầm mắt của cậu dời xuống mái tóc xoắn ngang eo, rồi rơi vào chiếc váy dài màu xanh bạc hà.

Thì ra là cô ấy.

“Hắc.” Cổ Dật Phi đang bị phạt lại nhảy tới, nghiêng người nhìn Thời Diệu rồi nói nhỏ: “Diệu ca*, có một nữ sinh vừa mới chuyển tới, không tệ đúng chứ? Minh ca cũng có ý với cô ấy đó.”

*ca: đây là cách gọi thân mật với những người cùng tuổi.

Thời Diệu thu tầm mắt lại, tiếp tục bấm điện thoại.

Sau khi tan học, các nam sinh ngồi lại ở phía sau nhỏ giọng bàn tán về bạn nữ Du Thanh Quỳnh vừa chuyển tới.

“Thật là xinh đẹp, còn đẹp hơn Ban Dương Hinh của lớp chúng ta nữa.”

“Dương Hinh là gì chứ! Theo tớ thấy, sợ rằng hoa khôi của trường sẽ rơi vào lớp chúng ta rồi!”

“Không chỉ đẹp mắt mà còn có khí chất nữa, rất trong sáng...”

“Trong sáng sao? Chưa chắc đâu. Các cậu không thấy đầu gối của cô ấy sao? Ha ha ha...”

“Đầu gối ư? Đầu gối thế nào? Không phải bầm đen chứ? Từ bao giờ đầu gối bị bầm thì không trong sáng chứ hả?”

“Đó là bị ngã đó! Cậu khờ quá!”

Những nam sinh ngồi phía sau nhỏ giọng bàn tán, những nam sinh lúc trước không hiểu, bây giờ tình ngộ liền phát ra một trận cười to.

Trùng hợp Du Thanh Quý bị chủ nhiệm lớp gọi lên.

Thời Diệu ngẩng đầu, nhìn về bắp chân của Du Thanh Quý qua khe hở nhỏ hẹp của bàn học, đầu gối vẫn còn đang bầm tím.

“Màu trắng.” Thời Diệu xoay cây bút trong tay.

“Diệu ca, cái gì màu trắng chứ?” Cô Dật Phi nhìn sang rồi hỏi.

“Không có gì.”

Thời Diệu lấy bản vẽ ra rồi phác vài đường lên đó, nhìn giống như khúc cua của cầu thang.

“Không phải đây là là khúc cua cầu thang của trường chúng ta hay sao? Giống quá, Diệu ca vẽ thật đẹp!” Cô Dật Phi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Thời Diệu, xem xét thật kỹ rồi nói thêm: “Diệu ca, sao tớ cảm thấy bố cục hơi trống, có phải là thiếu người hay vật gì không?”

Thời Diệu liếc mắt nhìn cậu ta rồi cười như không cười: “Cậu cũng hiểu biết không ít.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thật Cay

Chủ nhiệm lớp là một thầy giáo khoảng hơn bốn mươi tuổi, dáng người cao gầy, da ngăm đen, nói năng rất thận trọng.

Thầy gọi Du Thanh Quý vào phòng làm việc rồi dặn dò phải học thật tốt. Du Thanh Quý đứng đến mỏi chân nhưng vẫn phải đứng thẳng trước mặt ông, cẩn thận nghe rồi nghiêm túc gật đầu.

“Ừ...” Chủ nhiệm lớp trầm ngâm trong chốc lát, “Trong lớp có mấy bạn nghịch ngợm không chịu học, em không cần để ý đến đâu, cũng đừng học thói xấu theo bọn họ.”

Đây là lời cuối cùng mà chủ nhiệm lớp dặn dò trước khi Du Thanh Quý rời khỏi phòng làm việc.

Thật ra Du Thanh Quý đã nghĩ đến việc này, cô âm thầm hạ quyết tâm sẽ vạch rõ giới hạn với những nam sinh ngồi ở hàng sau mình. Tiết cuối là tiết Số học của thầy chủ nhiệm, Du Thanh Quý bước nhanh hơn, cô muốn nhanh chóng vào lớp để xem trước bài một chút.

“Này, bạn học!”

Du Thanh Quý vừa muốn bước vào phòng học thì nghe thấy giọng nói, cô nghi ngờ quay đầu lại, trước mắt là một nữ sinh xinh xắn hai tay đang cầm một hộp nước trái cây, Du Thanh Quý từng cho là nữ sinh trang điểm đều rất xinh đẹp, chắc hẳn cô nữ sinh trước mắt này cũng trang điểm.

“Cậu gọi mình sao?”

“Đứng đứng đứng!” Nữ sinh cầm hộp nước trái cây trong tay nhét vào tay Du Thanh Quý, “Cậu học lớp 3 đúng không? Trước kia chưa từng thấy cậu, phiền cậu giúp mình một tay, đưa hộp nước này cho bạn Thời Diệu nhé.”

Nữ sinh nheo mắt lại, rồi chớp chớp đôi mắt to với hàng lông mi cong vút được chải chuốt thật kỹ.

Du Thanh Quý cúi đầu nhìn hộp nước trái cây trong tay mình, trong hộp có rất nhiều loại hoa quả, quả dưa, quả đào cùng dưa hấu được cắt thành từng hình trái tim nhỏ nhỏ, thật là có lòng. À... Thì ra là đưa cho nam sinh mà mình thích đây mà.

Du Thanh Quý hơi nhú mồm, yêu sớm là không đúng...

“Cảm ơn nhé!” Nữ sinh vỗ vai Du Thanh Quý một rồi xoay người chạy đi.

Du Thanh Quý cầm hộp nước trái cây vào trong phòng học. Hiện tại đang giải lao nên trong phòng học vô cùng hỗn loạn, các nữ sinh ngồi lại một chỗ cười cười nói nói, nam sinh cũng tụ lại thành tốp năm tốp ba.

Du Thanh Quý đứng ở cửa rồi hồi hải thăm nữ sinh ngồi ở bàn đầu ở gần mình nhất: “Bạn học, xin hỏi lớp chúng ta ai tên là Thời Diệu vậy?”

Nữ sinh tóc ngắn đang chỉnh sửa lại dụng cụ học tập ngẩng đầu lên nhìn Du Thanh Quý bằng ánh mắt kỳ lạ, sau đó lại cúi đầu xuống giống như không nghe lời cô nói, tiếp tục đếm số bút bi trong hộp bút của mình.

Du Thanh Quý có chút lúng túng.

Cô muốn tìm người khác để hỏi, nhưng xem ra các bạn học đều bận rộn, trong khoảng thời gian ngắn không biết hỏi ai.

Du Thanh Quý do dự một chút rồi lui về phía sau hai bước, đứng bên cạnh bục giảng lớn tiếng hỏi: “Xin hỏi, ai là Thời Diệu?”

Lập tức phòng học yên tĩnh trở lại, từng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía cô.

Bỗng nhiên bị nhiều ánh mắt quan sát như thế khiến Du Thanh Quý không được tự nhiên.

Cô, cô nói gì sai sao?

Căng thẳng ủa tới, đầu ngón tay trắng bệch của Du Thanh Quý siết chặt hộp thủy tinh. Cô nhắm mắt đánh bạo hỏi một lần nữa: “Xin hỏi, ai là Thời Diệu?”

Những ánh mắt đang nhìn cô lập tức dời đi, đồng loạt nhìn về phía sau phòng học.

Du Thanh Quý theo ánh mắt của bọn họ cũng nhìn về phía cuối phòng, nơi có một nam sinh đang bấm điện thoại di động.

Không, sẽ không trùng hợp như thế chứ... Lại là cậu ta sao?

Thời Diệu gửi tin nhắn vừa soạn xong rồi mới ngẩng đầu nhìn về phía nữ sinh tóc hơi xoăn mặc váy bạc hà đứng gần bục giảng.

“Tôi.”

Một chút may mắn cuối cùng trong lòng Du Thanh Quý cũng đã tan biến, cô đi xuống lối đi nhỏ hẹp của lớp, đi qua từng bàn học rồi đứng trước mặt Thời Diệu. Cô đặt chiếc hộp lên bàn rồi nói: “Vừa rồi có một nữ sinh nhờ tôi đưa cho cậu.”

Thời Diệu nhìn cô, không lên tiếng.

Du Thanh Quý chờ trong chốc lát, thấy Thời Diệu không có ý nói cảm ơn thì trong lòng rối bời, xoay người đi về phía bàn của mình.

Đi hai bước, bỗng nhiên Du Thanh Quý dừng lại.

Cô xoay người nhìn Thời Diệu rồi nghiêm trang nói: “Đừng phải người khác phải nói xin lỗi, người khác giúp thì phải cảm ơn.”

Trong phòng học im lặng ba giây, sau đó nổ ra một trận cười to.

“Có cái gì mà cười...” Du Thanh Quý lăm bằm một tiếng rồi đi tới bàn mình.

“Diệu ca, cậu đừng cô ấy lúc nào vậy?”

“Không nhớ.” Giọng nói lười biếng.

Du Thanh Quý lật miếng hình dán một cô gái há miệng khóc lớn trong tấm hình dán rồi cẩn thận dính vào sổ tay của mình, sau đó cẩn thận viết từng chữ: Không quan hệ, không cần khách khí.

...

Tiết Toán là của thầy Thịnh, chủ nhiệm lớp, bởi vậy kỷ luật trong lớp học tốt hơn rất nhiều so với tiết Anh lúc trước.

Dạy xong một tiết, chủ nhiệm lớp nghiêm mặt khiển trách mấy câu rồi lại chuyển chủ đề sang tháng thi cử sắp tới, đại hội thể dục thể thao cùng lễ hội nghệ thuật.

Hết giờ học, lớp trưởng Dương Hinh nằm dài trên bàn, không nhìn được oán trách: “Chỉ còn một tháng nữa là đến kỳ thi rồi! Đại hội thể dục thể thao thì thiếu người tham gia! Lễ hội nghệ thuật cũng chưa có người nào báo danh tham dự tiết mục!”

Tô Hiểu Xán ngồi cùng bàn dùng cùi chỏ đụng Dương Hinh rồi nháy mắt nói: “Tìm bạn học vừa chuyển tới thử xem.”

Đôi mắt to của Dương Hinh lập tức sáng lên, cậu ta vội vàng ôm sổ ghi chép chạy đến trước mặt Du Thanh Quý rồi cười nói: “Du Thanh Quý, mình tên

là Dương Hinh, lớp trưởng của lớp chúng ta.”

Du Thanh Quý vội vàng đứng lên: “Chào lớp trưởng!”

“Là như thế này, vừa rồi trong lớp cậu cũng nghe thầy Thịnh nói về đại hội thể dục thể thao cùng lễ hội nghệ thuật rồi, cậu có hứng thú tham gia một hay không?” Dương Hinh nói thẳng.

“Được thôi.” Du Thanh Quý hơi đảo mắt rồi khẽ cười.

Dương Hinh sừng sốt một chút, hoàn toàn không nghĩ tới Du Thanh Quý lại thoải mái đồng ý như vậy. Cậu ta vội vàng hỏi: “Cậu muốn tham gia cái gì? Đại hội thể dục thể thao hay là lễ hội nghệ thuật? Hay là tham gia hết?”

“Cũng có thể.”

Dương Hinh ồ một tiếng rồi đặt sổ ghi chép lên bàn, mở nắp bút cẩn thận viết tên bạn mới vào danh sách người tham gia lễ hội nghệ thuật. Sau khi dùng sức chấm hai chấm ở phía sau tên Du Thanh Quý, Dương Hinh mới ngẩng đầu hỏi: “Cậu chọn tiết mục gì?”

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút rồi nói: “Múa ba – lê có được không? À, nhảy dân vũ cũng được...”

“Dĩ nhiên là được! À... Lớp chúng ta còn thiếu một bạn nữ tham gia chạy 800 mét, cậu tham gia cái đó đi!” Dương Hinh quan sát Du Thanh Quý một chút.

Dáng người mảnh mai nhỏ nhắn, cũng không giống người có thể chạy hay nhảy.

Quả nhiên lông mày của Du Thanh Quý nhíu lại.

Dương Hinh mở miệng nói trước: “Này, cậu cũng đừng cảm thấy áp lực quá. Đại hội thể dục thể thao lấy hữu nghị là thứ nhất, tranh tài là thứ hai, quan trọng tham dự là được rồi!”

Lông mày nhỏ nhắn của Du Thanh Quý giãn ra, cô lại cười mỉm gật đầu trả lời: “Được!”

...

Tiết thứ tư đã kết thúc, học sinh ra lao ra khỏi lớp học chạy về phòng ăn như ong vỡ tổ.

Học sinh trong phòng học đều đi hết sạch, lúc này Thời Diệu mới đứng lên dọn dẹp bút vẽ trên bàn.

Tần Át Minh dùng sức đẩy cửa trước phòng học ra rồi hô to: “Thời Diệu!”

“Ha ha, quả nhiên cậu không đi.” Tần Át Minh chạy vào, “Có một chuyện nói cho cậu biết. Nhìn nữ sinh mới chuyển tới đi, hình như cậu có hứng thú với cô ấy? Là Du Thanh Quý đó!”

Thời Diệu cầm lấy một chiếc bút máy trên bàn học, bẩy tám đồ dùng thì bút máy đã chiếm một nửa, chúng cũng có chiều dài giống như nhau. Thời Diệu lấy một chiếc bút trong số ấy ra, sau đó đi ra ngoài, ném thẳng vào thùng rác.

“Không có ấn tượng.” Vẫn là giọng nói lười biếng như cũ.

Du Thanh Quý vừa mới chuyển đến học nên không làm cơm mang theo, cô chỉ có thể đi ra quán ăn nhỏ ngoài trường để ăn cơm trưa.

Còn Thời Diệu ngại ăn trong trường học vì bon che nên cũng không tới nhà ăn của trường.

Cậu đi tới Thiên Lang Ốc như thường lệ, lúc đứng lại chờ đèn xanh, cách một con đường nhìn về phía cửa sổ bằng kính của Thiên Lang Ốc phía đối diện, cậu thấy hình ảnh một người thiếu nữ ở bên trong.

Du Thanh Quý ngồi ở vị trí gần cửa sổ, cô phồng má, hai tay giống như hai chiếc quạt không ngừng vỗ bên miệng.

Thời Diệu hơi cong môi, sau đó bước qua đường.

Trước khi Du Thanh Quý tới thành phố Nam Thanh cũng đã nghe qua nơi này là thành phố không cay không vui, nhưng cô là người không thể nào ăn cay dù chỉ là một chút, cho nên mặc dù đã chọn món ăn bỏ ít tiêu, nhưng cô vẫn bị cay làm chảy nước mắt.

Cô hoài nghi tất cả gia vị trong thành phố Nam Thanh này đều bỏ tiêu vào, hoặc là lúc bón phân vào rau người ta đã thuận tay rải cả tiêu lên.

Lúc Thời Diệu ăn trưa, cậu vừa cầm đũa lên thì trong tầm mắt đã xuất hiện một cặp chân trắng nõn.

“Thời Diệu...” Du Thanh Quý bối rối đứng trước bàn ăn, “Chuyện này... Cậu có thể cho tôi mượn 30 đồng được không? Tôi... Quên mang theo ví tiền...”

Thời Diệu liếc nhìn cô rồi gấp một miếng cá lên bỏ vào miệng, lạnh nhạt nói: “Nói thủ quỹ.”

Cả gương mặt Du Thanh Quỳnh đỏ lên, cô cúi đầu, mái tóc đen hơi xoắn rũ xuống. Tay bên người cũng hơi cong lại giống như tóc của cô.

Cô nhỏ giọng nói: “Đi học không mang theo điện thoại di động...”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nguy Rồi

Du Thanh Quỳnh sử dụng 100 đồng của Thời Diệu ném cho để thanh toán tiền cơm trưa, sau đó cô dùng số tiền còn dư đến siêu thị gần đó mua bánh quy. Cô cảm thấy món nào có bao bì màu đỏ thì đại đa số đều có vị cay, cho nên tự động bỏ qua.

Du Thanh Quỳnh chọn một hộp bánh Cookie màu xanh rồi lăm dáng về tự tin đi lấy nước.

“A, là cậu!” Lục Vũ Toàn vui mừng vỗ bả vai Du Thanh Quỳnh.

Du Thanh Quỳnh nghi ngờ quay đầu lại, thì ra là nữ sinh đưa nước trái cây cho Thời Diệu vào sáng nay.

“Thật trùng hợp đó.” Đôi mắt xinh đẹp của Du Thanh Quỳnh cong lên.

“Rất cảm ơn cậu vì đã giúp đỡ vào sáng hôm nay! Đúng rồi, mình tên là Lục Vũ Toàn!”

“Mình là Du Thanh Quỳnh.”

Hai nữ sinh mình một câu cậu một câu nói chuyện vui vẻ, Lục Vũ Toàn biết Du Thanh Quỳnh là nữ sinh vừa chuyển tới, Du Thanh Quỳnh cũng biết Lục Vũ Toàn là học sinh của lớp 6. Lúc hai người vừa đi qua một gian hàng thì trong ngực Lưu Vũ Toàn đã ôm một đồng lớn đồ ăn vặt. Lúc hai người thanh toán xong thì Lưu Vũ Toàn lại đứng ở cửa một quán nước gọi cô lại.

Trước lúc chia tay, Lục Vũ Toàn đá một cục đá bên chân mình, hơi ngượng ngùng nhìn Du Thanh Quỳnh nói: “Cậu có thể giúp mình một chuyện không? À, thật ra là chuyện nhỏ mà thôi. Ngày 5 tháng sau là sinh nhật của mình, mình muốn tổ chức một buổi gặp gỡ nhỏ vào ngày hôm ấy. Cậu giúp mình hỏi Thời Diệu có muốn đến tham dự hay không?”

Đầu lông mày nhỏ của Du Thanh Quỳnh nhíu lại. Nếu là người khác thì dễ hỏi rồi, nhưng mà Thời Diệu...

“Giúp một tay đi mà! Chỉ hỏi một câu thôi...” Lục Vũ Toàn khê lay tay của Du Thanh Quỳnh.

“Vây cũng được...”

Sau bữa trưa là lúc mặt trời chói chang nhất, Du Thanh Quỳnh đi trên sân tập thể dục, thấy phía xa xa Thời Diệu đang đi về phía một rừng cây nhỏ. Nhớ tới chuyện Lục Vũ Toàn nhờ, Du Thanh Quỳnh vội vàng chạy theo cậu ta.

Chuyển lời cho cậu ấy ở đây tốt hơn nhiều so với trước mặt nhiều người ở trong lớp học. Du Thanh Quỳnh cảm thấy chuyện hẹn hò gì đó không nên nói ra trước mặt mọi người. Mặc dù cô chỉ là người truyền đạt.

Du Thanh Quỳnh vòng qua một bồn hoa nhỏ, sau đó chạy từ từ vào trong rừng cây, sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thời Diệu bỏ một tay vào túi quần, lười biếng đứng ở nơi đó. Một nữ sinh nhuộm tóc vàng đứng đối diện cậu ta đang ôm mặt khóc.

Du Thanh Quỳnh ngăn cả người.

Giống như cô đang chứng kiến cảnh tượng mình không nên thấy.

Còn tưởng rằng Thời Diệu chỉ là một tên học sinh xấu tính không có lễ phép không thích học hành, bây giờ...

Ảnh tượng của Du Thanh Quỳnh với Thời Diệu lại tệ hơn rồi!

Một quả bóng rổ rơi bên chân Du Thanh Quỳnh, cô giật mình “à” một tiếng lùi về sau hai bước. Thời Diệu cùng nữ sinh tóc ngắn kia ngẩng đầu lên, hơi kinh

ngạc nhìn về phía cô.

“Này, học sinh mới chuyển tới, cậu đứng đây nghe lên sao?” Tấn Ất Minh ngồi xồm trên bức tường rào thấp, huyt gió về phía Du Thanh Quỳ.

Du Thanh Quỳ ngượng ngùng, cô khề nói: “Không có, tôi chỉ đi ngang qua...”

Tấn Ất Minh cười toe toét: “Không đúng, rõ ràng tôi thấy cậu đuổi theo Thòi Diệu vào đây mà.”

Nguy rồi...

Nữ sinh đứng bên người Thòi Diệu càng khóc nhiều hơn, có lẽ lúc này không thể nói chuyện của Lục Vũ Toàn được. Du Thanh Quỳ suy nghĩ một chút, cuối cùng nhìn về phía Thòi Diệu, cô giữ bình tĩnh nói: “Vừa rồi tôi mượn tiền của cậu, tôi chưa kịp cảm ơn nên muốn đuổi theo nói cảm ơn thôi.”

Thòi Diệu “a” một tiếng, “VẬY cô nói đi.”

“Cái, cái gì?”

“Cảm ơn đó.” Thòi Diệu hứng thú nhìn bộ dạng lo lắng của Du Thanh Quỳ, điều ấy thể hiện rõ trên gương mặt cùng hành động của cô.

“Cảm ơn cậu...”

Tấn Ất Minh “phụt” một tiếng rồi bật cười. Cậu ta nhảy xuống khỏi bức tường thấp, “Nói xong rồi thì cũng nên đi đi, làm kỳ đà cản mũi không hay đâu.”

Du Thanh Quỳ ngẩng đầu dùng sức trợn mắt nhìn Tấn Ất Minh một cái, tức giận nói: “Không so đo với cậu!”

Cô xoay người đi về phía dãy phòng học, dường như mái tóc xoăn màu đen cũng tức giận nên hơi nẩy lên theo từng bước đi.

Du Thanh Quỳ đặt mạnh nhật ký xuống bàn học, cô lật qua trang mới rồi cầm bút định viết, thế nhưng một hồi lâu cũng không viết được chữ nào.

Quên đi.

Chỉ có những điều tốt đẹp mới đáng được ghi nhớ.

Cô cắt một miếng băng dán rồi cẩn thận dính vào vở.

Hình vẽ trên ấy giống như mô phỏng một thị trấn nhỏ, còn in hình bóng lưng của một thiếu nữ nhìn về nơi xa xăm, cho dù không nhìn thấy mặt mũi của thiếu nữ ấy, chỉ có bóng lưng nhưng cũng khiến người ta mơ tưởng viễn vông đến vẻ đẹp của cô ấy.

Thiếu nữ ấy mặc một chiếc váy dài màu xanh bạc hà. Du Thanh Quỳ nhìn bóng lưng thiếu nữ rồi khề cười.

Tâm tình tốt lên rất nhiều.

Vốn là Du Thanh Quỳ dự tính lúc Thòi Diệu vào phòng học thì cô sẽ trả tiền cho cậu ta, nhưng mà Thòi Diệu không vào học tiết đầu môn Vật lý. Tiết thứ ba trôi qua hơn một nửa thì Thòi Diệu mới mở cửa sau của phòng học bước vào lớp.

Thật là kỳ lạ, thầy cô giáo nào cũng không để ý việc Thòi Diệu vắng mặt.

Trong đầu Du Thanh Quỳ không ngừng suy nghĩ: Không được, như vậy là không được.

Trong tiết thứ ba, Du Thanh Quỳ nắm chặt tờ 100 đồng trong tay rồi quay đầu lại mấy lần. Thế nhưng lòng cô vẫn có chút mâu thuẫn.

Đợi một lát nữa vậy, khi tan học sẽ tìm cậu ta...

Tiết tư là tiết tự học, thế nhưng lại bị chủ nhiệm lớp “bức hiếp” chiếm dụng rồi. Chủ nhiệm lớp ôm một xấp bài thi đi tới, ông nặng nề đặt trên bục giảng, ánh mắt quét qua mỗi học sinh trong lớp rồi tức giận mắng: “Đây là bài thi thử của tuần trước, nhìn đi, xem bộ dạng của các em đi! Nói về kiến thức cơ bản, lỗi! Bỏ qua kiến thức cơ bản cũng đều là lỗi! Lỗi lỗi lỗi!”

“Không nhớ gì hết! Chép phạt những lỗi trong bài này mười lần!” Thầy giáo gõ lên bảng.

Phía sau lớp học lập tức vang lên tiếng thở dài oán than. Ánh mắt của chủ nhiệm lớp lạnh lùng quét qua, tiếng oán than nhanh chóng biến mất.

Du Thanh Quỳ đi tới cạnh bục giảng, chủ nhiệm đưa cho cô bảng thành tích để cô đọc.

“Đứng đầu: Dương Hinh. Số học 98, Ngữ văn 96, Anh văn 96, Chính trị 87, Lịch sử 91, Địa lý 93, Vật lý 89, Sinh vật 83, Hóa học 83. Đứng nhì: Tống Văn Đạt...”

“Thứ ba mươi sáu: Thòi Diệu...” Du Thanh Quỳ ngạc nhiên nhìn một dãy số 0 ở cuối phiếu điểm mà đờ đẫn, “Số học 0, Ngữ văn 0, Anh văn 0, Chính trị 0...”

“Khụ...” Chủ nhiệm lớp ho nhẹ một tiếng, “Được rồi, em về chỗ đi.”

Du Thanh Quý thở phào nhẹ nhõm.

Thật là kỳ lạ, tại sao lại có người giành hết chín điểm 0 chứ. Tại sao có thể trở thành như vậy?

Lúc tan học, học sinh trong lớp ủa ra bên ngoài như ong vỡ tổ, Du Thanh Quý đi ngược chen chúc đến bên cạnh Thời Diệu.

“Này, trả lại tiền cho cậu.” Du Thanh Quý đưa tờ 100 đồng cho Thời Diệu.

Khác với những bạn học ồn ào ra về, Thời Diệu yên lặng ngồi tại chỗ phác họa một rừng cây nhỏ lên trên bản vẽ. Cậu “ừ” một tiếng rồi tùy ý nói tiếp: “Để đó đi.”

Cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên.

Du Thanh Quý đặt tờ 100 đồng lên bàn của Thời Diệu, cũng không có ý rời đi.

Thời Diệu vẫn cúi xuống nhìn vào bắp chân trắng như tuyết ở dưới bàn học trước mặt mình. Sau khi vò bản vẽ rừng cây lại thành một cục tròn rồi ném vào thùng rác, cậu ngược lên nhìn Du Thanh Quý hỏi: “Còn gì nữa?”

“Có bạn ở lớp 6...”

“Có chuyện gì cũng không muốn nghe.” Thời Diệu đứng lên, đeo bản vẽ ra sau lưng rồi ra khỏi lớp bằng cửa sau.

Du Thanh Quý lẳng lặng đứng im, cho đến lúc học sinh trong phòng học đều đã rời đi hết, chỉ còn lại mấy học sinh trực nhật đang lau dọn thì cô mới ừ ừ cúi đầu trở lại vị trí của mình để dọn dẹp sách vở.

Dương Hinh đang lau bảng đen, trên tay cô rất bẩn nên dùng cùi chỏ dẹt vào Du Thanh Quý một cái rồi nói: “Ha ha, bình thường không nên trêu chọc tên Thời Diệu đó. Cậu ta không giống chúng ta, cậu cứ... Coi cậu ta như không khí đi!”

Du Thanh Quý lập tức cười lên, đôi mắt cong cong, ngọt ngào trả lời: “Cảm ơn lớp trưởng!”

Tất cả chuyện xấu đều không cánh mà bay hết.

...

“Bà ngoại, cháu về rồi!” Du Thanh Quý ôm cặp sách bước vào nhà.

Chúc Hương Lan làm dấu hiệu không nên lên tiếng với cô, khẽ nói: “Mẹ cháu đang ngủ, nhỏ giọng một chút.”

Du Thanh Quý le lưỡi trả lời: “VẬY cháu về phòng làm bài tập.”

“Đi đi, làm tốt vào. Tối lúc ăn cơm bà sẽ gọi.”

Du Thanh Quý liếc mắt nhìn phòng của bà ngoại rồi mới trở về phòng của mình.

Phòng của cô có hơi đặc biệt.

Vừa vào phòng là bàn làm việc, ở trên có một chiếc máy may, bàn ủi, máy bắn keo loại nhỏ, ngăn kéo bên cạnh bàn thì để các loại vải khác nhau.

Du Thanh Quý thích làm đồ thủ công, chiếc váy dài màu xanh bạc hà và cặp sách cũng là do chính tay cô may.

Ở bên cạnh tủ quần áo là một chiếc kệ được dán đầy băng dán, phía trên có các loại sổ tay cũng được dán băng chằng chịt.

Đối diện là chiếc kệ sát vách tường, trong đó có hơn mười loại bjd* nhỏ với đủ hình dáng đứng, nằm hoặc ngồi.

*bjd: ball jointed doll, một búp bê có các khớp nối hình cầu ở những chỗ mà con người có (đầu gối, khuỷu tay, eo, v.v...)

Du Thanh Quý vừa vào phòng, liếc nhìn căn phòng như của trẻ nhỏ khiến cô cười một tiếng rồi đi thẳng tới bàn đọc sách trước cửa sổ lớn. Cô để cặp xuống, việc đầu tiên là lấy điện thoại trong ngăn kéo ra rồi mở Weibo.

Ồ, có thông báo. Hơn nữa là rất nhiều thông báo đó...

Du Thanh Quý cầm điện thoại di động mà đầu ngón tay run lên, vội vàng mở tin tức thật nhanh.

Weibo của cô sẽ không gửi thông báo từ nhiều nguồn vì cô chỉ theo dõi một tài khoản mà thôi...

Chính là một người vẽ tranh minh họa, Hắc Diệu.

Cập nhật mới nhất trên Weibo của Hắc Diệu là vào một năm trước, đơn giản chỉ là một bức tranh minh họa, trong bức tranh đó có một thị trấn nhỏ yên tĩnh xinh đẹp, bên cạnh là một thiếu nữ mặc váy dài màu xanh bạc hà. Thiếu nữ đang nhìn về những dãy núi ở phía xa.

Trừ hình minh họa thì trên Weibo ấy không ghi bất kỳ một chữ nào. Phía dưới hình ảnh kia có gần mười ngàn bình luận. Mỗi tối trước khi đi ngủ Du Thanh Quý đều vào Weibo của người đó, để lại những bình luận gần như lúc nào cũng giống nhau. Cô đã kiên trì một năm rồi.

Mà tối hôm qua lúc cô gần đi ngủ thì bình luận hôm trước của mình lại nhảy lên vị trí đầu tiên. Bởi vì... Chủ Weibo ít cập nhật kia, người chưa bao giờ trả lời người ái mộ mình lại lần đầu tiên trả lời bình luận của cô.

Tiểu Mê Quỷ của Hắc Diệu Đại Đại: Mong Hắc Diệu Đại Đại hoàn thành bức tranh thiếu nữ Bạc Hà vào đúng ngày thứ 365. (Ý nói về xong bức tranh vào ngày 365, đúng 1 năm).

Hắc Diệu: Ừ.

Quả bóng nhỏ bay bay: Ôi! Thiếu nữ Bạc Hà muốn thấy ánh mặt trời sao!

A Huru: Thì ra là đại thần còn sống! Ôi chào ôi chào ôi chào...

Ba ngày tăng mười ký: Hay là bị hack tài khoản rồi?!

Đậu xanh không ní mắt: Phóng vấn cô Tiểu Mê Quỷ, cô đang có tâm trạng thế nào?

Đại thần giả mạo: Tiểu Mê Quỷ ngất rồi, chỉ có Đại thần gọi mới tỉnh dậy thôi!

Du Thanh Quý giống như mèo nhỏ “ngao” một tiếng rồi cầm điện thoại di động áp lên mặt mình, hạnh phúc muốn khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 4

Từ hai năm trước Du Thanh Quý đã bắt đầu chú ý đến tranh minh họa của họa sĩ Hắc Diệu. Lúc ấy cô nhìn thấy bức tranh nổi tiếng nhất của Hắc Diệu.

Mảnh thú bên bờ biển rộng Trạm Long đang ra sức cắn xé tàn sát nhau, thế nhưng phía trên lại có một hòn đảo nhỏ như đang lơ lửng trên mặt nước, trên đảo ấy, trong góc nhỏ là một thị trấn yên tĩnh. Một thiếu nữ nhỏ bé đứng ở cổng vào trấn nhỏ, ngắm nhìn dãy núi trùng điệp phía xa xa. Cả bức họa dùng màu rất bắt mắt. Thiếu nữ ấy mặc một chiếc váy dài màu bạc hà xanh biếc.

Đáng tiếc bức tranh ấy lại vì nhiều nguyên nhân mà chưa kịp hoàn thành đã thất bại rồi.

Thế nhưng bức vẽ của Hắc Diệu vẫn được rất nhiều người yêu thích, sau đó Hắc Diệu lần lượt vẽ mấy tranh minh họa dựa vào đề tài này, mỗi một bức tranh đều có hình bóng của thiếu nữ mặc chiếc váy dài màu xanh kia, hơn nữa vĩnh viễn đều chỉ là bóng lưng. Những người yêu thích liền gọi người con gái ấy là thiếu nữ Bạc Hà.

Cũng chính vào lúc hai năm trước nhìn thấy bức tranh này, Du Thanh Quý liền thích màu bạc hà, loại màu sắc nhân nhạ đơn giản. Mỗi khi tâm trạng không tốt, cô chỉ cần nhìn màu sắc dịu dàng ấy thì trong lòng sẽ trở nên tốt hơn! Thậm chí cô còn chọn mua các loại vải có màu xanh, cuối cùng tìm được màu giống nhau như đúc, may váy dài có màu bạc hà giống như thiếu nữ kia.

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, sau đó nhấn lại ở Weibo của Hắc Diệu...

Tiểu Mê Quỷ của Hắc Diệu Đại Đại: Hắc Diệu Đại Đại lần đầu tiên trả lời tôi! [Che mặt] [Che mặt] [Che mặt]

Cô bỏ điện thoại vào ngăn kéo rồi bắt đầu làm bài tập.

“Quý Quý, ăn cơm!” Bà ngoại ở bên ngoài gọi cô.

“Cháu đến ngay!”

Du Thanh Quý ra khỏi phòng, chạy chậm mấy bước nhận thức ăn trong tay bà ngoại rồi đặt trên bàn ăn, nói: “Cháu đi gọi mẹ!”

“Không cần, mẹ cháu không ăn đâu.”

“Vâng...” Du Thanh Quỳ quay đầu liếc vào phòng ngủ của mẹ mình.

...

Ngày thứ hai, bất ngờ là Thời Diệu đến sớm, lại có thể đi sớm tự học. Du Thanh Quỳ quay đầu nhìn Thời Diệu một cái, nhớ tới việc đã nhận lời với Lục Vũ Toàn mà hơi lo lắng. Nhưng đã hứa hẹn với người khác thì phải làm được, Du Thanh Quỳ là một người vô cùng có trách nhiệm.

Giống như hôm qua, lúc bây giờ Du Thanh Quỳ cũng mâu thuẫn với việc tìm Thời Diệu để nói chuyện.

Cô mở quyển sách trong tay ra, cắt một bó hoa rồi dán từng bông hoa vòng quanh khung hình chữ nhật. Sau đó dùng kiểu chữ giống mèo, vừa vẽ vừa viết: “Cam kết phải mở miệng, không thực hiện thì gãy chân T_T”

Cô lại chọn hình vẽ một cô gái mũm mĩm làm tư thế nắm quyền gương mặt hiện lên vẻ quyết tâm rồi dán ở góc bên phải phía dưới.

Giờ tự học buổi sáng, có học sinh chuẩn bị bài, cũng có tốp năm tốp ba nhỏ giọng cười nói, có nhiều học sinh làm thêm bài tập, thu sách bài tập. Thời Diệu cũng không làm bài tập của mình, ngồi yên lặng một mình ở góc, lật qua lật lại tập tranh trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 4.2

Editor: Sam Sam

Lúc Thời Diệu mới lật một trang thì trong tầm mắt lại xuất hiện cặp cẳng chân thon dài trắng nõn.

Cậu ngẩng đầu nhìn Du Thanh Quỳ đang rút một tờ giấy ra rồi để lên bàn học của mình.

Phòng học vẫn đang ồn ào, bỗng nhiên im lặng ngay lập tức.

Du Thanh Quỳ liếc nhìn Thời Diệu, cô hơi mỉm cười nhưng không nói gì, sau đó xoay người trở về chỗ ngồi của mình.

Cô suy tính thật lâu mới nghĩ đến biện pháp này, để tránh nghe Thời Diệu nói “Không muốn nghe”, cô dứt khoát không nói gì mà sẽ viết cho cậu ta!

“Chuyện gì, thư tình sao...?” Dương Hinh kinh ngạc há to miệng. Cô nhìn Du Thanh Quỳ với ánh mắt vừa khiếp sợ vừa tiếc hận. Đúng là một cô gái tốt, làm sao lại bị sắc đẹp của Thời Diệu mê hoặc chứ...

Du Thanh Quỳ ngậy ngẩng cả người, vội vàng giải thích: “Không phải vậy! Không phải vậy! Cái đó...”

“Không đi!” Thời Diệu mở miệng cắt đứt lời nói của cô.

Lời của cậu ta giống như xác định lá thư kia đúng là thư tình, còn là thư hẹn hò nữa. Lập tức trong phòng học vang lên một trận cười lớn.

Du Thanh Quỳ quay đầu lại trợn mắt nhìn Thời Diệu một cái, là cậu ta có ý!

Du Thanh Quỳ không để ý tới, yên lặng về lại chỗ ngồi của mình, tức giận mở cuốn sổ trên bàn rồi viết thật to một chữ:

Hừ!

Các bạn học cười đủ rồi lại bắt đầu đến lúc thu vở bài tập. Dù sao tiết đầu của hôm nay là của chủ nhiệm Ma Vương.

Dương Hinh đi xuyên qua lối đi nhỏ, ngồi bên cạnh Du Thanh Quỳ vỗ vai cô an ủi: “Hi, đừng để trong lòng. Thời Diệu luôn đối xử với các nữ sinh khác như vậy!”

“Mình...” Du Thanh Quỳ đang muốn giải thích thì Dương Hinh lại vỗ một cái nữa lên vai cô rồi đứng lên thu bài tập.

Du Thanh Quỳ xem nội dung bài trong sách, thế nhưng không vào đầu được chữ nào. Tiếng chuông reo lên lần thứ nhất, cô lập tức đứng lên, lại thu hút ánh mắt của các bạn học trong lớp một lần nữa. Du Thanh Quỳ chạy chậm tới trước bàn học của Thời Diệu, may là tờ giấy kia chưa bị vứt bỏ mà vẫn còn nằm trên bàn của cậu ta.

Tờ giấy đó được xé ra từ trong sổ tay của Du Thanh Quỳ, vì muốn tỏ thái độ hữu nghị bạn bè mà cô còn dán một con nai đáng yêu lên góc tờ giấy nữa.

Lãng phí giấy của mình mà!

Du Thanh Quý cầm tờ giấy rồi cẩn thận lột miếng dán hình con nai ra, sau đó vò mảnh giấy kia thành một cục rồi ném vào thùng rác.

Tiếng chuông reo lên lần hai, Du Thanh Quý nhanh chóng trở về chỗ ngồi của mình. Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng như tuyết cùng một chiếc váy dài màu xanh da trời. Trời xanh mây trắng. Mėp váy cô nhẹ nhàng tung bay, mềm mại uyển chuyển như dải lụa.

Thời Diệu ngẩng đầu nhìn cô một cái.

...

Sau khi tan học, Du Thanh Quý dọn sách vở xong thì bắt đầu lau bảng đen.

Dương Hinh đang quét lớp thì hơi áy náy nhìn cô: “Thanh Quý, thật ngại quá, phân công cậu và mình trực chung với nhau. Nhưng chỉ có tổ chúng ta là tổ ít người nhất, hơn nữa thật sự mình bận không làm một mình được...”

Mấy bạn học ngồi ở bàn sau không những không thích học tập mà còn đi trễ về sớm như cơm bữa, bọn họ rất ít khi trực nhật. Ai trong lớp cũng không muốn bị phân cùng một tổ với mấy người đó. Dương Hinh là lớp trưởng, cô liền sắp xếp mình cùng những người bạn kia thành một tổ, đại đa số đều do một mình cô dọn cả phòng học.

“Không sao mà! Mình thích trực nhật cùng cậu, còn có thể nói chuyện nữa!” Du Thanh Quý cười với Dương Hinh một cái, lại quay đầu tiếp tục lau bảng đen.

Dương Hinh cảm thấy bạn học mới chuyển tới này thật không tệ! Cô quét xong một dãy lại lên phía trước lau bảng đen với Du Thanh Quý.

“Đúng rồi.” Du Thanh Quý quay đầu nhìn Dương Hinh, hỏi: “Lớp trưởng, người ngồi cùng bàn với mình chuyển đi rồi sao? Mình chuyển tới hai ngày rồi cũng chưa gặp qua cậu ấy.”

“Lâm Tiểu Ngộ?”

Du Thanh Quý gật đầu. Bên mép phải của mỗi bàn học ở trường Lục Trung đều dán tên học sinh, Du Thanh Quý biết tên nhưng chưa từng thấy qua người bạn cùng bàn Lâm Tiểu Ngộ kia.

“Không phải, cậu ấy không khỏe lắm nên một học kỳ đã xin nghỉ hết phân nửa rồi.” Dương Hinh tùy ý trả lời.

“Rót cuộc cũng làm xong rồi! Đi thôi, về nhà nào!” Dương Hinh nắm lấy tay Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý lắc đầu một cái: “Lớp trưởng, còn mười ngày nữa là tới ngày hội thể dục thể thao rồi, mình muốn đến sân thể dục tập chạy một lúc.”

Dương Hinh quan sát gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Du Thanh Quý rồi nói: “Nước đến chân mới nhảy, quá trễ rồi.”

Du Thanh Quý nhỏ giọng: “Không thích cũng phải cố...”

“Ha ha ha.” Dương Hinh cười lớn, “Được rồi, mình chạy với cậu.”

Sau khi tan học, sân trường vô cùng yên tĩnh, ngay cả trong sân bóng rổ cũng chỉ có vài ba người ở lại tập chơi. Du Thanh Quý cùng Dương Hinh chậm chậm chạy dọc theo đường chạy của sân thể dục.

Dương Hinh liếc nhìn cô một cái rồi nói: “Tốc độ của cậu giống như là đi vậy!”

Du Thanh Quý không chạy mà đi lên phía trước hai bước, nghiêm trang nói: “Như vậy mới đúng là tốc độ chạy.”

“Cậu cũng quá tích cực đi! Ha ha ha...” Dương Hinh cười to.

Khỏe miệng của Du Thanh Quý cũng cong lên.

“Đúng rồi.” Dương Hinh ngừng cười, “Thanh Quý, cậu đừng đi tìm Thời Diệu nữa. Cái cậu Thời Diệu đó... Đúng là gương mặt đầu độc mê hoặc lòng người. Không biết có bao nhiêu nữ sinh trong trường chúng ta thích cậu ấy, nhưng Thời Diệu luôn mặc kệ, cho tới bây giờ cũng chưa từng đáp trả.”

“Lớp trưởng! Thật sự không phải như cậu nghĩ!” Du Thanh Quý nóng nảy, cô đỏ mặt kể lại chuyện của Lục Vũ Toàn cho Dương Hinh nghe, liên tục nói: “Thật đó! Mình nói sự thật đó!”

“Lục Vũ Toàn của lớp 6 à...” Dương Hinh như bưng tỉnh, “Chẳng trách mà, mình cũng cảm thấy cậu không phải là người có tính táo bạo như vậy. Lục Vũ Toàn thích Thời Diệu lâu rồi.”

Thấy rốt cuộc Dương Hinh cũng tin mình, Du Thanh Quý thở phào nhẹ nhõm. Cô không muốn bị người khác hiểu nhầm mình yêu sớm, hơn nữa còn làm rạn nứt mình thích Thời Diệu.

“Thật sự cậu không thích Thời Diệu?” Dương Hinh lại hỏi một lần nữa.

“Đĩ nhiên rồi, mình không đời nào thích Thời Diệu! Hơn nữa... yêu sớm là không đúng!” Du Thanh Quỳnh nhú đôi mày nhỏ lại, vô cùng nghiêm túc.

Dương Hinh bật cười hi hi, cô đưa tay nheo gương mặt nhỏ bé của Du Thanh Quỳnh rồi cười nói: “Học sinh ngoan! Vậy chúng ta không yêu sớm, hãy nói về dạng nam sinh mà cậu thích đi! Tại sao không phải là Thời Diệu?”

Du Thanh Quỳnh dừng lại, nhú mày nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu, cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

“Dù sao mình cũng sẽ không thích học sinh xấu tính, nếu sau này mình thích ai đó thì người đó phải có thành tích học tập thật tốt, sau này có thể dạy những chỗ mình chưa hiểu. Còn phải... Thật cao, hơi gầy một tí, lúc cười lên thì đẹp mắt, không cười nhìn cũng ổn! Tốt nhất còn có thể vẽ tranh!” Đôi mắt Du Thanh Quỳnh cong cong, nhớ tới những bức tranh của Hắc Diệu.

“Ách...” Dương Hinh nhìn Du Thanh Quỳnh một cái, “Tại sao mình cảm thấy những điều cậu nói... Thời Diệu đều thỏa mãn được hả? Thật cao, gầy, giá trị nhan sắc lại cao, còn vẽ được tranh...”

Đôi mắt đẹp cùng gò má của Du Thanh Quỳnh phồng lên, cô trả lời: “Mình sẽ không thích cái tên học sinh xấu xa đó đâu, hơn nữa mình cũng không thấy Thời Diệu đẹp trai!”

Du Thanh Quỳnh bước nhanh hơn về phía trước.

“Có phải cậu hiểu lầm cái gì hay không hả? Không phải là... Cậu nói Thời Diệu khó nhìn sao? Cậu có thể tìm ai đẹp trai hơn Thời Diệu ở cả Lục Trung không chứ? Đây, chờ mình với!” Dương Hinh đuổi theo cô.

...

Thời Diệu đứng trước cửa sổ trong phòng vẽ tranh ở tầng cao nhất của dãy phòng học, nhìn bóng lưng hai nữ sinh vui vẻ cười đùa đuổi theo nhau trên sân thể dục, nắm bút một lúc lâu cũng không đặt xuống để vẽ. Vốn rằng cậu định sẽ vẽ lại cảnh sân thể dục yên tĩnh sau khi tan học, nhưng hết lần này tới lần khác hai cô nàng kia lại xông tới gây rối như vậy.

Cậu ném bút vào thùng rác không vỡ nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Nhiều năm sau...

Thời Diệu: Nhìn anh đẹp trai không, hả?

Tiểu Quỳnh say đắm: Mỗi sợi tóc của anh cũng đều đẹp mắt lắm lắm!!!

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 5

Du Thanh Quỳnh xinh đẹp lại còn thích cười, đối đãi với người khác cũng rất hào phóng, thành tích học tập tốt, lại nghe lời thầy cô. Chuyển trường chỉ mới ngắn ngủi mười ngày mà bất kể là thầy cô hay bạn học cũng đều rất thích cô.

Không chỉ có lớp 3, những học sinh của lớp khác cũng nhanh chóng biết có một nữ sinh xinh đẹp vừa mới chuyển tới.

Thời gian chớp mắt đã đến cuối tháng chín, Đại hội thể dục thể thao nhân lễ Quốc Khánh của trường Lục Trung cũng đã đến. Ngày khai mạc, Du Thanh Quỳnh cột đầu tóc quần xinh đẹp của mình thành đuôi ngựa, thay một bộ quần áo thể thao màu trắng.

Dương Hinh “chặc” một tiếng, nói: “Cũng rất phục cậu, mặc đồng phục học sinh mà đẹp đến vậy. Cậu không biết, có vài học sinh nhiều chuyện tám nhảm, nói cậu không có đồng phục học sinh, ngày ngày mặc vậy nên mới nổi bật. Ha ha, nhìn xem, bây giờ còn dám nói nữa không!”

“Được rồi, chúng ta mau mang ghế ra.” Du Thanh Quỳnh ngượng ngùng cười cười.

“Thanh Quỳnh của mình là đẹp nhất! Như vậy sáng sớm mình sẽ tới giúp một tay!” Dương Hinh vươn tay ra ôm Du Thanh Quỳnh thật chặt.

“Không cần, dù sao buổi sáng cũng không làm gì. Sợ cậu không giúp được nên tới sớm một chút.” Mắt Du Thanh Quỳnh cong lên, cười thật ngọt ngào.

Thời gian khai mạc đại hội thể dục thể thao, mỗi lớp học đều phải mang ghế vào khu vực được chỉ định ở sân thể dục. Nhưng lớp của cô có rất nhiều học sinh đến trễ về muộn, chờ bọn họ mang ghế tới, không chừng lễ mở đầu đã xong mất, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của lớp học. Dương

Hình suy nghĩ một chút, không bằng xắn tay áo lên, sáng sớm sẽ mang ghế của lớp đi.

Một ngày trước, Du Thanh Quý nghe Dương Hinh nói như thế thì thầm nghĩ thật đúng là lớp trưởng, luôn nhận chuyện lên người mình. Cho nên, hôm nay Du Thanh Quý cũng dậy sớm, dự định dùng một phần sức lực của mình để tới giúp một tay.

Có học sinh ở các lớp khác đang mang ghế đi chuyển trên hành lang. Hai tay Dương Hinh nắm lấy ghế, đứng ở cầu thang quay đầu nhìn Du Thanh Quý: “Ồi chào, này, ôi, cậu chậm một chút đi, coi chừng ngã.”

“Không đâu!” Du Thanh Quý cười tươi, cẩn thận đi xuống cầu thang.

Có một loại nữ sinh ưu tú khiến nữ sinh khác phải ghen tỵ, cũng có một kiểu nữ sinh khiến cho người khác muốn ghen tỵ cũng không thể, chỉ muốn kết bạn cùng bảo vệ. Du Thanh Quý chính là kiểu người phía sau.

Dương Hinh lắc đầu một, bước chậm lại đợi cô, vẫn không ngừng cầu nhàu trong miệng: “Không nổi thì đừng cố tỏ ra mạnh mẽ, nếu cậu bị ngã, chị đây sẽ đau lòng đến chết.”

“Nào có yếu ớt vậy chứ?” Du Thanh Quý cười híp mắt: “Lớp trưởng, không cần chờ mình đâu, mình tới để giúp một tay, chứ không phải tới để cản trở...”

Dương Hinh suy nghĩ một chút, không bằng mình làm nhanh lên một chút, lúc ấy sẽ làm được nhiều hơn, vì vậy cô nói: “Được, vậy mình đi xuống trước, cậu đừng vội, cứ từ từ mà đi.”

Nói xong, Dương Hinh xách theo hai cái ghế rồi chạy chậm xuống lầu.

Du Thanh Quý chắc lưỡi, cảm giác mình có chút vụng về.

Trong cầu thang, học sinh các lớp mang ghế ra càng ngày càng nhiều, Du Thanh Quý nghiêng cơ thể nhỏ bé né tránh, chợt bị một người vỗ bả vai.

“Này, cậu học cùng lớp Thời Diệu đúng không?”

Tại sao lại hỏi về Thời Diệu chứ... phiền phức!

Du Thanh Quý oán trách trong lòng một câu, cô quay đầu lại, đầu tiên đập vào mắt là đầu tóc ngắn vàng óng, còn có đôi mắt màu đen lay láy. Mấy nữ sinh bên cạnh cô ta đều trang điểm lộng lẫy xinh đẹp. Du Thanh Quý sững sốt một chút rồi trả lời: “Cậu ấy không có ở đây.”

Diệp Lệ Học nhai kẹo cao su, bỏ lại một câu “Cảm ơn ha ha”, sau đó xoay người về phòng học của mình.

“Không có gì.” Du Thanh Quý đi xuống hai bước, mới nhớ tới cô ấy là ai. Ngày đó cô bắt gặp một nữ sinh bụm mặt khóc trước mặt Thời Diệu ở trong rừng cây, không phải là người kia sao? Đầu tóc ngắn vàng óng kia thật đặc biệt.

Du Thanh Quý chuyển ghế đến sân tập thể dục, xoay người về phòng học thực hiện chuyến đi thứ hai. Cô đi vào phòng học từ cửa sau, nhìn hàng ghế gần cửa ra vào, chỉ còn lại chiếc ghế cuối cùng của hàng cuối.

Du Thanh Quý nhú mày, do dự trong chốc lát rồi cầm ghế của Thời Diệu lên.

A, dù sao ghế của cả lớp đều phải mang ra ngoài. Đối xử bình đẳng là được rồi. Nếu như cô không mang ra, một lát nữa Dương Hinh cũng phải mang ra thôi.

Du Thanh Quý cầm ghế của Thời Diệu ra khỏi phòng học, đúng lúc chạm mặt cậu ta. Du Thanh Quý sững sốt một chút, nắm chặt chiếc ghế của Thời Diệu trong tay. Chỉ mấy giây ngắn ngủi trôi qua, Du Thanh Quý vẫn không để ghế xuống mà làm như không thấy Thời Diệu, quay đầu đi xuống lầu.

Thời Diệu đứng ở cửa, xoay người nhìn dáng người nhỏ bé của Du Thanh Quý đang xiêu vẹo cố gắng dùng sức xách ghế, cẩn thận từng tí đi xuống lầu.

Ngu ngốc.

Du Thanh Quý mới vừa xuống được hai ba bậc cầu thang, chợt nam sáu nam sinh đuổi nhau lên lầu. Du Thanh Quý nhanh chóng nghiêng người áp sát vào tường để tránh né, nhưng vẫn tránh không kịp, bị nam sinh đang đùa giỡn nhau đụng phải.

Bắp chân của cô đụng vào ghế, cô đau đến “a” một tiếng, chiếc ghế nặng kéo cô rơi xuống. Bước chân của Du Thanh Quý lao đảo, tay trái vịn vách tường, tay phải kéo chiếc ghế.

Bỗng dừng tay phải trống không nhẹ bẫng, Du Thanh Quý hoảng loạn kinh ngạc quay đầu lại, chống lại gò má của Thời Diệu đang gài trong gang tấc. Quá gần, thiếu chút nữa chóp mũi của cô đã dán lên mặt cậu. Du Thanh Quý rụt cổ về phía sau, đặt gáy trên vách tường, muốn cách xa cậu ta một chút. Cầu thang khá hẹp, đầu vai mảnh khảnh của cô cọ vào ngực Thời Diệu.

Thời Diệu giương mắt liếc cô một, lười biếng nói: “Đừng làm rơi bệ ghế của tôi.”

Du Thanh Quý dùng sức trợn to hai mắt nhìn cậu, tức giận nói: “Tôi quên! Nếu biết đây là ghế của cậu thì tôi đã không cầm giúp rồi!”

“Vậy còn không buông tay?” Thời Diệu cong môi, mang theo ý vui vẻ nhìn Du Thanh Quỳ. Cô mở to hai mắt, trong đôi mắt ấy có hốt hoảng, tức giận, sự bức tức giống như bầy nai chạy loạn trong đàn.

“Tôi, tôi...” Du Thanh Quỳ vội vàng thả lỏng tay: “Muốn ném đi từ sớm rồi, chỉ là giữ nó để lấy cân bằng thôi!”

Thời Diệu cười nhẹ, xách chiếc ghế đi lướt qua Du Thanh Quỳ, đi xuống lầu dưới.

Thời Diệu đi khỏi, Du Thanh Quỳ mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc Thời Diệu gần sát cô, cảm giác như không khí chẳng lưu thông nữa, dường như chẳng thể thở nổi một hơi.

Du Thanh Quỳ chỉnh sửa lại đuôi tóc thất bím đuôi ngựa đã bị rối, tức giận xoay người vào phòng học.

Một màn ấy trùng hợp bị Diệp Lệ Học của lớp 7 nhìn thấy.

Nữ sinh đứng bên cạnh Diệp Lệ Học “à” một tiếng, kỳ quái nói: “Vậy mà Thời Diệu lại cầm ghế cho nữ sinh khác, chắc chắn chắc. Ôi chao, ôi, Lệ Học, vừa rồi cô ta còn lừa cậu nói Thời Diệu không tới. Đơn giản chính là... Bụng dạ khó lường đó!”

Diệp Lệ Học khoanh tay, nặng nề hừ lạnh một tiếng rồi hỏi: “Cô ta tên gì?”

“Gọi là... Du... Du cái gì nhỉ? À, đúng rồi! Du Thanh Quỳ! Học sinh mới tới của lớp 3. Chắc, quan hệ với mọi người không tệ. Đi đâu cũng có người quen biết cô ta. Hôm qua trước giờ tan học, mình còn nghe mấy nam sinh lớp chúng ta nói cô ta đẹp mắt thế nào, tài giỏi ra sao nữa...”

“Du Thanh Quỳ.” Diệp Lệ Học đọc tên của cô một lần, nhìn phòng học lớp 3, từ từ nheo mắt lại.

...

Trong sân thể dục, thời gian tiến hành khai mạc Đại hội thể dục thể thao, Thời Diệu ở trong phòng vẽ tranh ở tầng cao nhất của trường học. Cậu ngồi trên ghế sa lon, hai chân dài tùy ý gác lên trên bàn nhỏ trước sofa, lười biếng cầm điện thoại đi động lướt Weibo.

Hiện tại phòng vẽ tranh đã trở thành phòng chuyên dụng cho Thời Diệu.

Mỗi ngày Weibo của Thời Diệu nhận rất nhiều bình luận cùng tin nhắn. Có khi là bình luận của người hâm mộ, có lúc là bản thảo công việc của khách hàng. Thời Diệu tùy ý liếc nhìn tin tức, đối với người hâm mộ hay khách hàng cũng không có quá nhiều hứng thú.

Có người vẽ vì danh tiếng, có người vẽ vì thù lao. Vậy mà Thời Diệu không quan tâm nhiều đến cả hai điều này. Lúc vừa mới bắt đầu, chẳng qua là cậu vẽ chơi thôi.

Vậy mà không ngờ danh tiếng càng ngày càng lớn.

Âm thanh trong sân thể dục càng lúc càng ồn ào, Thời Diệu nhét tai nghe vào tai, dựa vào ghế salon mà ngủ. Nhưng cậu ngủ cũng chẳng thấy ngon giấc, thỉnh thoảng tiếng hô trong sân thể dục chui vào trong tai cậu. Thời Diệu lật người, nằm nghiêng hướng mặt vào ghế salon, thế mà vẫn không ngủ được.

Cậu tháo tai nghe đứng lên khỏi ghế salon, đi tới trước cửa sổ sát đất nhìn xuống, nhìn những cuộc thi đang diễn ra trong sân, sau đó kéo giá vẽ cùng ghế tới gần cửa sổ, dựa theo khung cảnh trong sân thể dục rồi phác họa.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 5.2

Bỗng nhiên trong sân thể dục vang lên tiếng hò hét vang dội, Thời Diệu đưa mắt nhìn sang.

Trong sân thể dục đang tiến hành thi chạy 800 mét dành cho nữ, theo hiệu lệnh của súng vang lên, tất cả các nữ sinh tham gia dự thi của các lớp đồng loạt chạy đi.

Du Thanh Quỳ nhiệt tình chạy về phía trước, đúng như lớp trưởng nói, tình hữu nghị là thứ nhất, tranh tài là thứ hai! Nhất định cô sẽ kiên trì đến cuối cùng!

Du Thanh Quỳ chạy ở chính giữa, bên cạnh cô chính là Diệp Lệ Học.

Diệp Lệ Học cười nhạo một tiếng, khinh bỉ nhìn thoáng qua người Du Thanh Quý, cô chạy chậm lại, chờ lúc Du Thanh Quý đuổi theo, chợt nghiêng người đụng vào Du Thanh Quý, lập tức Du Thanh Quý bị cô ta đụng ngã xuống đất.

“Thật xin lỗi ha ha!” Diệp Lệ Học quay đầu nhìn cô một cái, cong môi cười rồi chạy về phía trước.

“Không có...” Du Thanh Quý theo bản năng thốt lên, nhưng còn chưa nói hết thì cô đã cảm thấy được chắc chắn đối phương cố ý!

“Thanh Quý! Thanh Quý!” Dương Hinh chạy ở bên cạnh hô to.

Du Thanh Quý quay đầu nhìn về phía Dương Hinh, sau đó cô cười một chút, bò dậy rồi tiếp tục chạy.

“Thanh Quý của mình thật giỏi!” Dương Hinh nhảy dựng lên, hai tay giơ lên đầu vỗ tay khiến tiếng “bốp bốp bốp” vang lên.

Thể chất của Du Thanh Quý không phải là quá tốt, lúc học ở trường cũ cô cũng chưa từng tham gia đại hội thể thao nào. Xem như mười ngày trước lúc này, mỗi ngày sau khi tan học cô đều luyện tập chạy bộ, nhưng cô cũng không thể nâng tốc độ lên được.

Sân thể dục của trường Lục Trung dài 400 mét một vòng, nên 800 mét phải chạy hai vòng mới xong. Du Thanh Quý chạy được nửa vòng thì đã bắt đầu thở dốc. Lúc cô chạy xong một vòng đầu thì trên người đã có một lớp mồ hôi, hô hấp dồn dập, hai chân như nhũn ra. Mồ hôi thấm ướt tóc cô, ghim tóc hơi lỏng đi khiến tóc cô rơi xuống, ướt nhẹp dính lên gương mặt của cô. Cô vén tóc sau tai, nhìn bạn học chạy ở phía trước, khẽ cắn răng rồi tiếp tục chạy.

Du Thanh Quý vừa chạy xong một vòng không bao lâu thì đã có người hoàn thành phần thi này.

Diệp Lệ Học chạy thứ hai nên lúc này chạy vọt lên tới điểm cuối. Nếu không phải là cô ta cố ý chạy chậm lại để chờ Du Thanh Quý thì cô đã về đích đầu tiên. Diệp Lệ Học lau mồ hôi trên trán, nhìn về phía Du Thanh Quý đang chạy chậm, mắt lộ ra giễu cợt, không nghĩ tới cô ta lại vô dụng như vậy, thật mất thể diện.

Đội Du Thanh Quý chạy được một nửa vòng thứ hai, trừ cô thì mọi tuyển thủ đều đã chạy đến điểm cuối.

Quá mệt mỏi!

Du Thanh Quý cảm giác tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi. Cô không thể không dừng lại, hai tay đặt trên đầu gối, miệng mở to thở hắt hắt. Nghi ngời giấy lát, cô lại tiếp tục chạy về phía trước. Chỉ là hai chân cô mềm nhũn, chạy xiêu xiêu vẹo vẹo. Không được bao lâu thì cô lập tức ngã xuống. Cúi chỏ cùng gối đau buốt không thôi.

“Thanh Quý, cậu làm sao vậy?” Dương Hinh chạy đến bên cạnh Du Thanh Quý.

“Không có gì, mình có thể chạy xong...” Du Thanh Quý hơi ngượng ngừng cười một chút, lại bò dậy “chạy” lên trước.

Dương Hinh suy nghĩ một chút rồi cùng nhau chạy bên cạnh Du Thanh Quý.

“Cố gắng lên! Cố gắng lên! Thanh Quý, cố lên!” Dương Hinh vừa chạy bên cạnh vừa động viên.

Tần Át Minh đứng lên, đuổi người nhìn Du Thanh Quý đang liều mạng chạy, cậu thấp giọng mắng “thật ngu xuẩn”. Sau đó xoay người, nói với mấy bạn học bên cạnh: “Cái này gọi là tinh thần thể dục đó mà! Đi! Cùng nhau tới cổ vũ cho cậu ta đi!”

Nói xong, cậu ta quàng lên vai Chu Tiểu, Tạ Trạch Vũ cùng Cổ Dật Phi.

“Gi cơ?” Cổ Dật Phi không phản ứng kịp.

Tần Át Minh vỗ lên đầu Cổ Dật Phi một cái rồi nói: “Không thấy lớp trường đứng ở đó à? Thời gian thể hiện vinh dự lớp học đến rồi!”

Tần Át Minh nhảy qua chiếc ghế trước mặt, xông đến đường chạy.

“Vinh dự lớp học? Đó là cái gì chứ? Chúng ta có sao?” Cổ Dật Phi gãi gãi đầu.

Tạ Trạch Vũ cũng vỗ lên đầu cậu ta một cái, cười nhạo: “Sao lại ngu ngốc như vậy chứ? Át Minh muốn theo đuổi cô ấy!”

Nhìn hướng chạy của Tạ Trạch Vũ cùng Chu Tiểu, Cổ Dật Phi trề môi rồi cũng đi theo.

Thần kỳ chính là... học sinh của lớp 3 càng ngày càng tràn ra, ở bên cạnh cổ vũ cho Du Thanh Quý đang thở hổn hển hoàn thành đường chạy của mình. Một màn đoàn kết như vậy, thật sự khiến các giáo viên cùng học sinh lớp khác cảm thấy bất ngờ. Dù sao... danh tiếng về mọi mặt của lớp 3 cũng không quá tốt mà...

...

Thời Diệu đứng ở sau cửa sổ sát đất quan sát hết tất cả, cậu xoay người trở về giá vẽ, lấy một tờ giấy khác, đặt bút vẽ như bay. Vài nét bút đi qua, cậu

đang phác thảo một đường chạy thật dài. Đường như phía cuối đường chạy có ánh sáng, khiến cho người ra gắng sức chạy lên trước.

Mà một đầu của đường chạy này...

Thời Diệu dừng một chút, lại cầm lấy cục tẩy lau đi nét phác thảo thiếu nữ. Sau đó dùng vài nét bút đơn giản mà vẽ thành con rùa nhỏ bốn chân đang chạy về phía trước.

Ánh mắt, mũi hay mai của rùa nhỏ đều là góc nghiêng, nó đang chạy lệch.

Thời Diệu cười một tiếng, lấy điện thoại di động ra chụp lại rồi đăng lên Weibo.

“Rùa nhỏ góc nghếch chậm quá...”

Tác giả có lời muốn nói:

Thời Diệu: Đến gần tôi sẽ ghen không thờ được sao? Cần hô hấp nhân tạo không?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 6

Rốt cuộc Du Thanh Quỳ cũng chạy tới được điểm cuối, giây phút vượt qua vạch trắng, cô lập tức quỳ trên mặt đất, thở dốc không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn bằng một bàn tay đỏ bừng. Nếu đổi lại là người khác, đầu đầy mồ hôi, gương mặt lại đỏ lên như vậy, nhất định sẽ chật vật không chịu nổi. Nhưng hết lần này tới lần khác Du Thanh Quỳ lại toát ra một loại yếu đuối mềm mỏng, lại xinh đẹp ướt át, nhìn thật đẹp mắt.

“Thanh Quỳ, uống nước suối đi!”

“Thanh Quỳ, mình quạt cho cậu mát nhé!”

“Thanh Quỳ, đừng quỳ nữa, đứng lên đi một chút nào!”

“Thanh Quỳ còn có thể cử động sao? Mình cõng cậu đi!”

“Thanh Quỳ...”

Du Thanh Quỳ uống hai ngụm nước suối, đưa mắt nhìn bạn học đang bao vây xung quanh mình, cười nói: “Cảm ơn mọi người, mình không sao!”

Giọng nói của cô còn mang theo từng tiếng thở dốc nặng nề.

Trọng tài cùng thầy giáo thể dục đứng bên cạnh cười gật đầu:

“Không tệ, không tệ! Thứ hạng không quan trọng, tinh thần thể dục phải khen ngợi đó!”

“Không hổ là học sinh ta chọn!”

Du Thanh Quỳ dựa vào tay Dương Hinh để đứng lên, đi tới trước mặt trọng tài, nghiêm túc nói: “Thầy, nữ sinh lớp 7 kia vừa mới xuất phát không bao lâu đã cố ý đụng em, khiến em bị ngã. Mong thầy làm theo quy tắc, hủy bỏ thành tích của cậu ấy.”

Đầu ngón tay trắng bệch của Du Thanh Quỳ chỉ Diệp Lệ Học đang đứng tựa ở lan can.

Diệp Lệ Học sững sờ, cười nói: “Bạn học này, cậu không đứng rồi. Thế nào? Mình chạy đứng nhất từ dưới lên trên, còn muốn kéo tám dặm lưng sao? Tôi đụng cậu lúc nào? Coi như đụng thì cũng chỉ đụng phải cánh tay, không cần thận mà thôi.”

Học sinh tham gia chạy đua 800 mét nữ không ít, lúc sung ra hiệu thi học sinh lao đi như ong vỡ tổ. Trọng tài cùng thầy giáo thể dục cũng không thể nào chú ý hết được, dường như cũng thấy Diệp Lệ Học đụng Du Thanh Quỳ một cái, nhưng lại không thấy rõ.

Dù sao có rất ít trường hợp cố ý đụng người khác xảy ra trong đại học thể dục thể thao trong trường.

Trọng tài sững sờ một chút rồi hỏi: “Thật sao? Người nào nhìn thấy?”

“Em nhìn thấy! Em thấy Diệp Lệ Học cố ý đụng Du Thanh Quỳ lớp chúng em!” Dương Hinh giơ tay cao lên.

Những học sinh ở sau lưng Dương Hinh cũng đều nói là nhìn thấy.

“Nhất định học sinh cùng lớp các người nói giúp cậu ta! Không có độ tin cậy nào cả!” Một nữ sinh đứng bên cạnh Diệp Lệ Học tức giận nói.

“Đúng rồi!” Diệp Lệ Học ôm cánh tay khinh miệt nhìn Du Thanh Quỳ, “Em với bạn học mới chuyển tới cũng chưa từng có khúc mắc nào. Tốc độ chạy như ốc sên của cậu ấy cũng không thể tạo uy hiếp với em, tại sao em phải đụng cậu chứ!”

Trọng tài nhủ mày, dường như lời của Diệp Lệ Học cũng rất có đạo lý. Nhìn Du Thanh Quỳ cố chấp ở trước mặt, ông hòa giải: “Chắc là không cần thận động phải, thể dục mà, ngã hay sứt mẻ bị thương đều rất bình thường! Trở về lớp đi!”

Bạn học trong lớp Du Thanh Quỳ cũng nói: “Thôi coi như xong đi. Thanh Quỳ, chúng ta về nghỉ một lát, cậu xem bây giờ cậu thờ gấp kia.”

“Không được!” Ánh mắt Du Thanh Quỳ cố chấp, “Thầy à, cô, cô ý đụng người khác là, là... cô ý đụng người khác, không, không... cần thận động phải là không cần thận động phải. Không thể nhầm lẫn hai cái đó mà nhập làm một được! Trong luật pháp, cô ý giết, giết... người không như... ngộ sát đâu! Một là một, hai là hai! Tra chuyện ra rõ ràng mới đúng với sự thật, mới là tinh thần thể dục chân chính!”

Hơi thở của Du Thanh Quỳ không đều, cô cố ý nói chậm lại đoạn này, nhưng vẫn lắp bắp như cũ.

“Chuyện này...” Trọng tài không nghĩ tới Du Thanh Quỳ lại cố chấp như vậy.

Bạn học vây xung quanh cô vốn tính cứ bỏ qua như vậy, nhưng nghe lời của Du Thanh Quỳ xong, lại đứng ở bên cạnh cô một lần nữa, chắc chắn phải đòi công bằng cho cô.

“Cậu vẫn không chừa à!” Diệp Lệ Học mắng một câu, hung hăng đi tới chỗ Du Thanh Quỳ.

Nam sinh Tân Át Minh của lớp 3 dẫn đầu xông lên, ngăn trước mặt Du Thanh Quỳ, bảo vệ cô ở phía sau. Tân Át Minh nhìn chằm chằm Diệp Lệ Học, “xùy” một tiếng rồi nói: “Thế nào, muốn đánh nhau sao?”

“Tân Át Minh!” Diệp Lệ Học không nghĩ tới trước kia Tân Át Minh hay chơi cùng mình, bây giờ lại đứng bên cạnh Du Thanh Quỳ, cô tức giận không ít.

“Được lắm!” Trọng tài hô to một tiếng: “Trở lại vị trí lớp học của mình đi! Thầy giáo sẽ tra rõ mọi chuyện!”

Trọng tài hỏi thăm học sinh các lớp xung quanh nơi Du Thanh Quỳ bị ngã, kết quả đều là Diệp Lệ Học cố ý đụng ngã Du Thanh Quỳ. Lúc này tra ra mọi chuyện, đương nhiên thành tích tranh tài của Diệp Lệ Học cũng bị hủy bỏ rồi.

Du Thanh Quỳ nhét một miếng khoai tây chiên vào trong miệng, vui vẻ, phấn chấn, ngây ngất nói: “Ha ha, lần này mình không lật người đứng đầu mà lật người đứng thứ hai kìa!”

Dương Hinh nhìn cô giống như nhìn tên ngốc, lại cười lớn “ha ha ha”.

“Lớp trưởng không được chê cười người khác!” Du Thanh Quỳ nhét khoai tây chiên trong tay vào miệng Dương Hinh.

Sau khi kết thúc thi chạy 800 mét cho nữ, Du Thanh Quỳ cũng chưa phải làm gì, cô ngồi ở hàng sau vừa quan sát các cuộc thi, vừa ăn đồ ăn vặt.

“Ôi kìa, ài, ôi!” Dương Hinh lại đoạt khoai tây chiên trong tay Du Thanh Quỳ, “Có mệt hay không? Dạ hội tối nay có thể cố gắng tiếp tục không?”

Du Thanh Quỳ vỗ vỗ ngực nhỏ rồi nói: “Yên tâm, không thành vấn đề!”

Dương Hinh lại nhìn lướt qua Du Thanh Quỳ, dường như lúc nào Du Thanh Quỳ cũng ưỡn ngực ngẩng đầu, vô cùng có khí chất! Dương Hinh trề môi dưới, hỏi: “Thanh Quỳ, mình nghe nói bé gái học nhảy từ tiểu học thì rất có phong cách. Có phải lúc nhỏ cậu cũng đi học ballet không?”

Du Thanh Quỳ lắc đầu một cái, ăn miếng khoai tây chiên trong miệng xong rồi mới nói: “Không có, hồi bé mình có học dân vũ, lên năm thứ 4 của tiểu học mới bắt đầu học ballet.”

Du Thanh Quỳ le đầu lười nhò: “Mình không thích múa dân vũ, quần, tay áo cũng quá dài nữa, khi còn bé bị trật chân ngã nhiều lần...”

...

Lớp 11 của trường Lục Trung có tổng cộng 12 lớp, lúc chiều tối, đại hội thể dục thể thao kết thúc, tuyên bố hạng, lớp ba không ngoài ý muốn có được vị trí đầu tiên từ dưới đếm lên.

Không có cách nào cả, căn bản rất nhiều hạng mục không có ai đăng ký.

“Không được, như vậy là không được.” Du Thanh Quỳ lắc đầu một cái, “Lớp trưởng, học sinh trong lớp chúng ta giống như không đoàn kết...” Dương Hinh vỗ vỗ bả vai Du Thanh Quỳ, bắt đầu dĩ nói: “Thanh Quỳ, một thời gian sau cậu sẽ thấy lớp ta không quan tâm hay đoàn kết mặt nào cả. Bao gồm cả lễ biểu diễn nghệ thuật hay kỳ thi sắp tới...”

“Thật ra thì cậu không biết, mỗi lớp học phải đăng ký ba tiết mục, cậu là tiết mục duy nhất của lớp chúng ta...” Dương Hinh nháy mắt nhìn Du Thanh

Quỳ: “Cho nên! Buổi tối nay phải biểu hiện thật tốt biết không!”

“Ừ!” Du Thanh Quỳ gật đầu thật mạnh.

Đại hội thể dục thể thao kết thúc, các lớp lần lượt mang ghế về phòng học, sau đó đi tới phòng ăn ăn cơm tối, đợi đến đúng bảy giờ sẽ tới hội trường bắt đầu biểu diễn nghệ thuật.

Lúc mang ghế trở về phòng học, Du Thanh Quỳ quay đầu liếc nhìn một cái, chợt nghĩ đến cả ngày nay cũng không nhìn thấy Thời Diệu xuất hiện. Tại sao sáng hôm nay cậu ta lại muốn mang ghế xuống? Thật là kỳ lạ.

Thật là kỳ lạ!

...

Người chủ trì hội học sinh đứng ở phía trước tuyên bố dạ tiệc nghệ thuật bắt đầu. Từng lớp từ lớp 10 đến lớp 12 bắt đầu trình diễn theo thứ tự.

Du Thanh Quỳ thấy hứng thú nên không nhìn được mà vỗ tay.

“Thanh Quỳ, lớp mười sẽ nhanh chóng kết thúc, cậu nhanh đi chuẩn bị, thay đồng phục đi.” Dương Hinh đi tới bên cạnh Du Thanh Quỳ, nhỏ giọng nói.

“Được!” Du Thanh Quỳ đứng lên, xuyên qua lối đi chật hẹp giữa hàng ghế đi ra bên ngoài.

“Thanh Quỳ cố gắng lên!” Không biết bạn học nào trong lớp nhỏ giọng nói một câu. Du Thanh Quỳ quay đầu lại, thấy trong lớp có rất nhiều bạn học cũng làm động tác cố gắng với cô.

“Sẽ không phụ lòng mọi người!” Du Thanh Quỳ đáp lại bằng một nụ cười rục rờ nhất.

Du Thanh Quỳ đi vào căn phòng phía sau đài để chuẩn bị, lại chạm mặt Diệp Lệ Học đang mặc chiếc váy múa ba – lê màu đen.

Du Thanh Quỳ sững sốt một chút, thì ra Diệp Lệ Học cũng biểu diễn múa ba – lê, hơn nữa còn là Thiên Nga đen.

Diệp Lệ Học nhai kẹo cao su trong miệng, sau đó nhìn Du Thanh Quỳ rồi thổi một cái bong bóng thật to.

“Bụp” một tiếng, bong bóng bể, Diệp Lệ Học vênh váo tự mãn đi ra khỏi phòng chuẩn bị.

Du Thanh Quỳ không mấy vui vẻ nhũn mày một cái, cảm thấy không hiểu được con người kia. Căn bản cô không biết tại sao Diệp Lệ Học lại nhắm vào mình.

Du Thanh Quỳ không nghĩ ngợi thêm, vội vàng đi vào phòng thay quần áo. Cô vừa bước vào đã thấy học tủ của mình bị mở ra, Du Thanh Quỳ ngạc nhiên, trong lòng xuất hiện một loại dự cảm chẳng lành. Cô vội vàng chạy lại, kéo chiếc váy ba – lê trắng muốt của mình ra kiểm tra.

Vẫn tốt, không sao!

Xem ra là do cô suy nghĩ nhiều, phải nhớ khóa tủ lại thôi. Du Thanh Quỳ thở phào nhẹ nhõm...

Đợi một tý...

Rốt cuộc Du Thanh Quỳ cũng ý thức được điểm không đúng! Giày múa ba – lê của cô không còn nữa!

Cô cẩn thận kiểm tra trong ngăn kéo nhưng vẫn không thấy. Theo bản năng cô đi tìm thùng rác, quả nhiên thấy đôi giày ba – lê của mình đang nằm trong đó...

...

Dương Hinh nhìn những màn biểu diễn thú vị của các lớp, chợt thấy Du Thanh Quỳ mặc bộ quần áo thể thao màu trắng như lúc trước trở lại thì vội hỏi: “Này? Tại sao cậu không thay đồ đi?”

Những bạn học khác trong lớp cũng ân cần hỏi thăm.

“Giày của mình bị người ta cất hổng rồi...”

Tần Át Minh lập tức đứng lên hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Du Thanh Quỳ liếc mắt nhìn hướng của lớp 7, cũng không nói gì, ngược lại hỏi Dương Hinh: “Lớp trưởng, trong phòng học múa của trường ta có giày múa ba – lê hay không?”

“Chắc là có, nhưng bây giờ đã trễ thế này, có lẽ phòng học múa đã khóa cửa rồi? Đi, chúng ta đi xem một chút!” Dương Hinh lập tức để đồ ăn vặt trong tay xuống, lôi kéo Du Thanh Quỳ đi dọc theo đường nhỏ giữa các hàng ghế rồi chạy ra ngoài.

“Chuyện đó do Diệp Lệ Học làm?” Cổ Dật Phi cau mày.

Chu Tiểu cũng nhíu mày lại, nói: “Tại sao cô ta cứ nhắm vào Du Thanh Quý lớp chúng ta chứ?”

Tần Át Minh hít mắt nhìn Diệp Lệ Học ở phía xa xa, hừ lạnh một tiếng.

...

Hội trường của trường Lục Trung ở dưới tầng 1, mà phòng học múa lại ở tầng trên cùng. Đã hơn 8 giờ tối, mặc dù đèn của dãy phòng học vẫn sáng, nhưng giáo viên cùng học sinh đều ở trong hội trường nên không có ai ở mấy tầng trên này cả. Đợi đến lúc Du Thanh Quý cùng Dương Hinh leo tới tầng cao nhất thì trừ đèn cảm ứng ở hành lang vẫn sáng, đèn trong các phòng học đã tắt hơn phân nửa.

Du Thanh Quý rút vai lại, nắm tay Dương Hinh thật chặt.

Dương Hinh quay đầu, tròn to hai mắt, hoảng sợ nhìn sau lưng Du Thanh Quý, giọng nói phát ra lại run run: “Thanh, Thanh Quý, cậu, phía sau cậu có quý...”

“A...” Du Thanh Quý hoảng sợ hét lên một tiếng, chôn mặt mình trên bả vai Dương Hinh.

“Bộp bộp bộp bộp...” Dương Hinh vỗ lên vai Du Thanh Quý, “Còn có lá gan nhỏ như vậy thì mình sẽ chọc cậu nữa!”

Đầu ngón tay của Du Thanh Quý run run, sau đó ngẩng đầu lên nhìn sau lưng, rõ ràng không có gì cả. Cô xoa xoa trán, thờ phỉ phò nhìn chăm chăm vào Dương Hinh rồi nói: “Lớp trưởng, cậu làm như vậy là không đúng!”

Dương Hinh ngừng cười: “Được rồi được rồi, mình không biết lá gan của cậu lại nhỏ như vậy, sau này sẽ không trêu cậu nữa. Đi, chúng ta đến phòng học múa nào.”

Hai người đi tới phòng học múa, quả nhiên căn phòng đó đã được tắt đèn, khóa cửa.

Du Thanh Quý kéo dài giọng nói, thất vọng “A...” một tiếng.

Dương Hinh suy nghĩ một lúc, ghé đầu nhìn về căn phòng sát phòng học múa – phòng vẽ tranh vẫn đang sáng đèn.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 7

“Màn biểu diễn của lớp 2 đã kết thúc, sao Du Thanh Quý còn chưa trở lại?”

“Đúng vậy, lớp trưởng của chúng ta cũng chưa về.”

“Đây là tiết mục cuối cùng của lớp 2 đúng không? Du Thanh Quý cùng lớp trưởng còn không trở lại thì lớp ta sẽ không tham dự được.”

“Cũng đã trễ thế này, phòng múa khóa rồi đúng không? Không đúng, thầy giáo dạy múa cũng đến tham dự lễ hội nghệ thuật mà? Có phải thầy ấy cũng đang ở hội trường không?”

“Mấy ngày nay thầy dạy múa ngã bệnh, không tới đây đâu.”

“Ôi trời! Vậy tại sao lúc nãy cậu không nói sớm? Còn khiến lớp trưởng cùng Du Thanh Quý đi lên lầu một chuyến nữa!”

“Mình quên mà...”

“Du Thanh Quý múa ba – lê đúng không? Hừm... Không thể múa bằng chân không sao?”

“Cậu ngốc à! Muốn gãy đầu ngón chân sao!”

“Ôi, mình chỉ thuận miệng mà nói thôi... Du Thanh Quý không trở lại thì xong rồi. Dù sao... Dù sao thì lớp chúng ta đều có “đức hạnh” này mỗi lần có các hoạt động mà, căn bản là không ai tham gia tiết mục nào. Cũng không còn ai để ý đến thành tích, cứ thoải mái thôi.”

“Chuyện đó sao có thể được? Báo không có tiết mục là một chuyện, báo nửa đường lại không thể tham gia lại là chuyện khác có biết không? Hơn nữa, các cậu không nhận ra Du Thanh Quý rất nghiêm túc sao? Hôm nay ở đại hội thể dục thể thao, cậu ấy mệt như vậy nhưng vẫn kiên trì chạy xong lộ trình.

Bây giờ nếu không thể tham gia màn biểu diễn này, nói không chừng cậu ấy sẽ khóc đó.”

“Đúng vậy, Du Thanh Quý cực kỳ nghiêm túc! Hôm nay thấy cậu ấy kiên trì đến cùng trong đại hội thể dục thể thao, mình cũng đau lòng... Thật ra thì bình thường thể dục của mình cũng tốt. Ôi, sớm biết cậu ấy chạy cực khổ như vậy, không bằng mình ghi danh chạy 800 mét...”

“Bây giờ cậu nói thì đã quá muộn rồi!”

“...”

Nữ sinh ngồi hàng sau bàn luận sôi nổi, thỉnh thoảng các nam sinh cũng nhìn xung quanh, hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng của Du Thanh Quý cùng Dương Hinh trở về.

“Sẽ không vô duyên vô cớ mà bị hỏng giày, nhất định là có người gỡ trò quỷ!” Cổ Dật Phi dùng sức gật đầu, “Có thể nào là do Diệp Lệ Học làm hay không? Tức giận Du Thanh Quý lớp chúng ta tố cáo cậu ấy trước mặt thầy thể dục, cho nên cậu ta động tay động chân với Du Thanh Quý?”

Chu Tiểu đứng bên cạnh cau mày, không hiểu: “Làm sao mình không nghĩ ra chuyện đó chứ, nhưng tại sao Diệp Lệ Học lại nhắm vào Du Thanh Quý?”

“Này... Các cậu là nam sinh nên không hiểu!” Một nữ sinh ngồi ở hàng trước quay đầu lại: “Ghen tỵ vì Du Thanh Quý lớp chúng ta xinh đẹp, thành tích ưu tú, quan hệ cùng mọi người cũng rất tốt chứ sao nữa! Hơn nữa, Diệp Lệ Học cũng là một người không ra gì, trong ngày thường hay bắt nạt không ít nữ sinh khác.”

Nữ sinh bên cạnh chen miệng vào: “Chính nữ sinh trong lớp cậu ta cũng bị bắt nạt! Hừ, thấy ai hiền lành liền ăn hiếp, thật là ngang ngược!”

Cô ấy lại lầm bầm một tiếng: “Tiểu thái muội... Không đúng, là đại thái muội!”*

*Đây là từ bắt nguồn từ Đài Loan, mới đầu chỉ vũ điệu nhảy thoát y của Tiểu Thái Bảo, có tên là Tabledance (náo loạn, óc lộn), sau lại chỉ những nữ sinh lưu manh.

Tần Át Minh phun cộng cỏ đang ngậm trong miệng ra rồi nói: “Buổi tối chặn đường cô ta, có người nào cùng đi không?”

“Không phải chứ?” Tạ Trạch Vũ do dự: “Không thể đánh nữ sinh đâu.”

Tần Át Minh hừ mạnh một tiếng, nhìn về phía lớp 7, ánh mắt không tốt gì: “Bất chấp đi, các cậu không đi thì mình đi!”

“Mình thấy được đó, trước tiên chúng ta không ra tay, cảnh cáo cô ta đã. Bằng không lại cho là lớp 3 chúng ta bắt nạt nữa!” Cổ Dật Phi đứng bên cạnh cho ý kiến.

“Đến lớp chúng ta lên rồi!” Tô Hiểu Xán ngồi ở phía trước “ôi chao” một tiếng.

Du Thanh Quý chưa trở về, học sinh lớp 3 đồng loạt giống như đưa đám.

“Mời mọi người cùng thưởng thức màn biểu diễn ‘Họa Thanh’ của lớp lớp 3 khối 11. Người biểu diễn: Du Thanh Quý, Thòi Diệu.”

“Thòi Diệu???”

“... Thòi Diệu... Đậu xanh, không nghe nhầm chứ!!!”

Học sinh trong hội trường xôn xao không ngừng. Không chỉ là học sinh lớp 3 mà những học sinh lớp khác cũng bối rối. Với tính tình của Thòi Diệu, cậu ta sẽ tham gia hoạt động vật vãnh này sao?

Chuyện này... Học sinh lớp 3 có ai trùng tên không?

...

Màn che màu đỏ dày nặng được kéo ra, Du Thanh Quý cầm chiếc đàn vi – ô – lông, chậm rãi đi tới giữa sân khấu. Cô mặc chiếc váy ba – lê màu trắng, tóc đen quần thả xuống, một lọn tóc quần rơi xuống vai cô, khẽ đung đưa theo từng động tác của Du Thanh Quý.

Cô dừng lại ở chính giữa sân khấu, hơi nghiêng đầu, khoác đàn vi – ô – lông lên đầu vai. Ánh đèn từ từ sáng lên, những chùm sáng lần lượt chiếu lên người, trong khi đủ loại màu trùng điệp bao phủ thi tay phải mềm mại của Du Thanh Quý uốn cong, nắm lấy cây rồi đặt lên chiếc đàn vi – ô – lông. Chìm trong ánh sáng chiếu rọi, bàn tay trắng nõn của cô giống như của thiên sứ.

Hội trường yên lặng, ánh mắt mọi người cũng nhìn chăm chú vào nhân vật đứng trên sân khấu với màu sắc bao trùm xung quanh.

Du Thanh Quý chậm rãi nhắm mắt lại.

Ánh sáng chiếu mạnh hơn, lộ ra vẻ mặt bình thản của cô.

Khi âm thanh đầu tiên từ ngón tay Du Thanh Quý phát ra thì màn ảnh sau lưng cô chợt sáng. Một bàn tay thon dài xuất hiện trên màn ảnh, đó là một bàn

tay rất đẹp, cho dù chỉ là hình dáng nhưng cũng rất hoàn mỹ. Hạt cát từ trong lòng bàn tay rơi xuống, trong lúc tiết tấu của Du Thanh Quý nhẹ nhàng chậm chạp, những hạt cát ất từ từ lấp đầy màn ảnh.

Bỗng dung tiếng đàn chợt bay vút lên, âm điệu mạnh mẽ thôi thúc.

Trên màn hình lớn, bàn tay kia nhẹ nhàng phất một đường, cổ tay nhẹ nhàng di chuyển, theo bàn tay có thể mơ hồ thấy được đường nét của dây phòng học, còn cả sân tập thể dục nữa. Lại một nắm cát được cầm trong tay, theo âm nhạc mà thả xuống dần dần, ở trong bức họa ấy, chung quanh sân thể dục liền xuất hiện các học sinh đang ra sức hò hào.

Ngón tay thon dài xẹt qua lớp cát mịn, động tác trôi chảy giống như nước.

Trên màn hình lớn, cuộc so tài dần hiện lên, chính là hình ảnh học sinh tham gia chạy đang ở vạch xuất phát chờ hiệu lệnh.

Tiếng đàn của Du Thanh Quý dồn dập, một tiếng rồi lại một tiếng kéo theo nhau.

Cát mịn lại rơi xuống lần nữa, bao trùm tất cả học sinh đang đứng đầu, ngón cái cùng ngón trỏ khẽ phẩy, động tác lưu loát lại càng liền mạch. Học sinh đứng ở hàng đầu lúc trước lại đang nhanh chóng chạy về trước.

Có người ngã xuống, bỏ dây, tiếp tục chạy về phía trước. Trong đám học sinh tấp nập, có hình ảnh một học sinh đứng bên cạnh cổ vũ cho một học sinh chạy cuối cùng.

Chính là hình ảnh Du Thanh Quý tham gia cuộc thi chạy 800 mét dành cho nữ lúc trước.

Bàn tay vẽ tranh ngừng lại, tiếng đàn của Du Thanh Quý cũng ngừng lại.

Chẳng qua trong giây phút ấy, dường như cả thế giới cũng ngừng lại theo.

Tiếng đàn uyển chuyển du dương lại nhẹ nhàng vang lên lần nữa, bàn tay xinh đẹp kia nhấn tâm xẹt qua đồng cát đã từng là những hình vẽ sống động, dây phòng học, sân tập thể dục, cuộc thi đấu, học sinh... tất cả cũng không còn bóng dáng nữa, trên màn hình lại biến thành một mảnh hỗn độn màu đen. Làm cho người ta thương xót không thôi.

Ngón tay thon dài lại hoạt động, động tác tùy ý như vậy lại khiến người ta chăm chú, vô lý đến đẹp mắt. Trên màn hình từ từ xuất hiện một sâu khấu, dưới ánh đèn là bóng dáng một thiếu nữ tóc quần đang nhón chân múa ba – lê.

Mũi chân kiễng lên, cánh tay nâng lên, đầu ngón tay cũng nhếch lên theo, sống lưng lại thẳng băng, chính là cảnh tượng thiên nga đang vron người. Cảnh tượng ấy giống như một cô công chúa nhỏ cao quý.

Vẽ thiếu nữ xong, bàn tay ấy lại vẽ thiếu nữ ấy với động tác khác. Cái này nối tiếp cái kia, từ đồng cát mịn, lại ra một bức tranh giống như thần tiên, trên màn hình lớn chỉ còn lại những điệu múa.

Thế nhưng chính giữa màn hình lớn lại có khoảng trống.

Lúc tiếng đàn của Du Thanh Quý cao lên thì động tác trên đồng cát mịn cũng nhanh hơn, đầu ngón tay xẹt qua cát mịn, mang theo tiếng vang êm ái. Nơi cổ tay cũng giống như có nhịp điệu.

Tiếng đàn du dương uyển chuyển từ từ đến hồi cuối, khi tiếng nhạc cuối cùng ngưng hẳn thì Du Thanh Quý nhanh chóng rút cây lại.

Thời Diệu cũng nhanh chóng thu tay.

Trên màn hình lớn sau lưng Du Thanh Quý, một thiếu nữ xinh đẹp khẽ liếc mắt kéo đàn vi – ô – lông, một nhóm người múa ba – lê xoay quanh cô ấy, khiến cô ấy trở thành trung tâm của vòng tròn. Gương mặt của thiếu nữ kéo vi – ô – lông chỉ được vẽ bằng vài nét, nhưng lại khiến người ta nhận ra được ngay đó chính là Du Thanh Quý.

Trên sân khấu ánh đèn chia làm hai hướng, một rơi vào Du Thanh Quý đang cúi đầu thật thấp, còn một lại chiếu xung quanh mọi người, cuối cùng lại rơi vào một bên vẫn luôn mờ tối.

Thời Diệu ngồi trước bàn dài, cậu cầm một túi cát mịn rải xuống, phá bỏ cát vẽ. Cậu mặc đồng phục trắng sạch sẽ, chiếc nơ màu đen đã không còn nữa, thay vì đó hai chiếc nút trên cùng được mở ra, cổ áo rời rạc lộ ra hầu kết. Dưới ánh đèn sáng ngời, gương mặt tinh xảo như được mài dũa của Thời Diệu vẫn không có một chút khác thường nào, cũng bởi vì ánh đèn chiếu tới khiến vẻ đẹp trai kia được phóng đại lên gấp trăm ngàn lần.

Lúc Thời Diệu đứng dậy, ánh mắt tùy ý liếc nhìn Du Thanh Quý một cái, cậu đưa tay nhét vào trong túi quần. Lười biếng đi về phía cầu thang.

Lúc Du Thanh Quý cùng Thời Diệu biểu diễn, tất cả học sinh ở trong hội trường giống như ngừng thở, chỉ sợ một tiếng động phát ra cũng sẽ phá hỏng màn tuyệt đẹp kia. Lúc này, bỗng nhiên hội trường yên lặng lại vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Tiếng vỗ tay đó một lúc lâu vẫn không ngớt, từ những nữ sinh hét chói tai đến những nam sinh huyết gió, còn có càng ngày càng nhiều tiếng bàn luận.

“Trời ơi! Tôi vừa nhìn thấy gì vậy? Thế mà tận mắt thấy Thời Diệu vẽ tranh đó! Trước kia bỏ lỡ triển lãm tranh của cậu ấy, không nghĩ tới hôm nay lại

chính mắt thấy Thời Diệu vẽ trên cát!”

“Nam thần của tôi đẹp trai quá! Thì ra Thời Diệu còn có thể vẽ tranh cát! Vẽ tuyệt vời quá, thật là nhớ lúc cậu ấy đang vẽ mà! Ô ô ô ô...”

“Nữ sinh mới chuyển tới tên gì vậy? Cái gì Quý? A đúng đúng rồi. . . Du Thanh Quý! Kéo đàn vi – ô – lông không tệ! Thật là có thần thái đó! Giống như tiên nữ vậy!”

“Tại sao Thời Diệu lại biểu diễn cùng nữ sinh mới tới? A... Trai tài gái sắc chính là vậy sao? Có phải hay không...”

“Nói bậy! Thời Diệu là chồng của mình!”

“Ngưng, Thời Diệu đang đi về phía này đó. Cậu đứng lên gọi tiếng chồng trước mặt cậu ấy đi! Xem Thời Diệu nhà cậu có đồng ý hay không?”

“Câm miệng, đừng nói nữa...”

Cùng tiếng hét chói tai của nữ sinh, có một người khác biệt. Diệp Lệ Học đứng bên cạnh sân khấu, lạnh lùng nhìn chăm chăm Du Thanh Quý, trong mắt lộ ra tức giận cùng căm hận. Cô nắm một cái lên cây cột bên cạnh, phát ra tức giận trong lòng. Hoàn toàn mất hết hứng thú với màn biểu diễn kế tiếp của mình. Cô phát hiện, làm sao cô còn tâm tư đi biểu diễn để giành danh tiếng? Cô chỉ muốn làm thế nào để đoạt lại Thời Diệu của mình, làm sao trả thù Du Thanh Quý! Nhất là khi Diệp Lệ Học nhìn thấy Thời Diệu xuyên qua những chỗ ngồi, chậm rãi đi ra ngoài, Du Thanh Quý chân trần chạy đuổi theo. Diệp Lệ Học nheo mắt lại, ánh mắt nhìn Du Thanh Quý càng tràn đầy căm thù!

“Thời Diệu!” Du Thanh Quý vẫn còn đang giữ đàn vi – ô – lông.

Thời Diệu dừng bước, xoay người nhìn Du Thanh Quý đứng cách đó không xa.

“Cảm ơn cậu!” Đôi mắt Du Thanh Quý cong cong, khóe miệng cũng cong lên thành một nụ cười ngọt ngào.

Cô mặc trên người bộ váy múa ba – lê trắng như tuyết, tất chân màu trắng khéo léo bao quanh đôi chân trắng tấp. Cô bước xuống khỏi sân khấu, từ nguồn ánh sáng đang chiếu trên người mà chạy tới, trên người cô giống như cũng mang theo một luồng ánh sáng dịu dàng.

Thời Diệu giật mình, giống như cậu có linh cảm, rốt cuộc cũng biết thiếu nữ Bạc Hà nở nụ cười như thế nào để miêu tả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 11: Chương 8

“Thanh Quý, cậu thật giỏi!” Dương Hinh cùng hai nữ sinh khác trong lớp đuổi tới.

Du Thanh Quý lập tức ngưng ngừng cười cười, trả lời: “Không có đâu, cảm ơn các cậu.”

“Vừa đại hội thể dục thể thao vừa đàn vi – ô – lông, nhất định là rất mệt mỏi, đi, chúng ta về chỗ nhìn người khác biểu diễn đi!” Dương Hinh nắm tay Du Thanh Quý kéo cô về phía chỗ ngồi.

“Được!” Du Thanh Quý đi theo sau, cô bước được hai bước thì quay đầu lại. Chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng Thời Diệu đi ra khỏi hội trường.

Dương Hinh kéo Du Thanh Quý về chỗ ngồi, sau đó lập tức đưa giày cho cô: “Mau mang giày vào!”

“Cảm ơn lớp trưởng.” Du Thanh Quý cười nhận lấy giày rồi mang vào.

Đêm hội vẫn còn tiếp tục, nhưng giống như phần cao trào nhất đã qua, nhiệt tình của mọi người không còn cao như trước nữa, dường như ai cũng còn chìm đắm trong phần biểu diễn của Du Thanh Quý cùng Thời Diệu.

Thình thoảng còn có vài bạn học chuyển ánh mắt lên người Du Thanh Quý.

Nếu không phải là Thời Diệu đã rời đi, sợ rằng cậu ấy cũng không thể tránh khỏi tầm quan sát của những học sinh này. Bây giờ chỉ còn lại Du Thanh Quý gánh những ánh mắt ấy.

Du Thanh Quý còn mặc váy ba – lê trắng như tuyết, cô đoan đoan chính chính ngồi tại chỗ, mắt nhìn thẳng về trước, chăm chú nhìn các màn biểu diễn, xem nhẹ ánh mắt tò mò của người khác.

Học sinh ngồi đầy trong hội trường, nếu ở xa nhìn sang, trong vô vàn học sinh ấy, Du Thanh Quý là người dễ thấy nhất. Cho dù cô không làm gì, không nhúc nhích mà chỉ ngoan ngoãn ngồi một chỗ cũng đủ hấp dẫn ánh mắt của đại đa số người khác rồi.

Mãi cho đến chín giờ rưỡi thì buổi liên hoan mới kết thúc. Các lớp học rời khỏi hội trường theo thứ tự từng lớp. Học sinh ra khỏi hội trường thì mỗi người đều vui vẻ không thôi, bởi vì lễ Quốc Khánh đã đến, bảy ngày nghỉ của bọn họ cũng đến rồi.

Dương Hinh là học sinh ở nội trú, cô vỗ vỗ bả vai Du Thanh Quý rồi nói: “Bây giờ trẻ thế này rồi, làm sao cậu về nhà được?”

“Được mà, nhà mình cách trường rất gần, về nhanh thôi, không tới mười lăm phút đâu, lớp trưởng không cần lo lắng.” Du Thanh Quý cười nói.

“Vây cũng được, cậu cẩn thận một chút, mình về ký túc xá trước đây.”

“Ừ.” Du Thanh Quý gật đầu một cái rồi tạm biệt Dương Hinh, cô theo đám đông ra khỏi trường.

Du Thanh Quý đi xuyên qua cửa chính của trường Lục Trung rồi đến đường chính, đi về nhà cần phải đi qua một con hẻm nhỏ, bỗng nhiên bị người khác cản lại.

Du Thanh Quý nhìn bảy tám người trước mặt, đầu tiên là cô hoảng sợ, ngay sau đó trong mắt hiện lên một chút nghi ngờ. Khi nhìn thấy người dẫn đầu bảy tám nữ sinh này là Diệp Lệ Học thì cô không tự chi mà lui về phía sau từng bước.

“Du Thanh Quý đứng không? Xem tao dạy dỗ mày đây.” Diệp Lệ Học khoanh tay, lạnh lùng nhìn Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý cau mày, không hiểu nhìn Diệp Lệ Học hỏi: “Có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi đắc tội cô ở đâu? Cô cứ nhắm vào tôi như vậy. đầu tiên là lúc đua 800 mét, cô cố ý đụng tôi ngã trật chân, sau đó lại... Giày của tôi cũng là do cô ném đi đúng không?”

“Ha ha...” Diệp Lệ Học cười lạnh hai tiếng, “Đúng rồi, là tao ném vô thùng rác, như thế nào?”

Cô ta hất cằm nhìn Du Thanh Quý, thái độ hống hách ngang ngược.

Một nữ sinh đứng sau cũng khoanh tay giống Diệp Lệ Học khinh miệt nhìn Du Thanh Quý một cái: “Lệ Học, xem ra Du Thanh Quý đây không biết mình sau ở đâu đó. Thật thú vị.”

Một nữ sinh khác cười hi hi nói: “Không biết cũng không sao cả, đánh một trận thì nhất định sẽ biết thôi!”

Du Thanh Quý lùi lại về phía sau hai bước, nhú mày nhìn những người kia.

“Ý hay!” Diệp Lệ Học cười cười, mang theo bảy tám nữ sinh sau lưng vây quanh Du Thanh Quý.

Nhìn những người kia từ từ đến gần, Du Thanh Quý càng nhú mày lại chặt hơn, nhìn Diệp Lệ Học nói: “Rốt cuộc các người có nói đạo lý hay không, đánh nhau là không đúng! Nếu như bị trường học biết có ầu đả thì sẽ bị xử phạt! Lỗi nặng đó!”

“Ha ha ha...” Mấy nữ sinh cười lớn, bộ dạng giống như nghe được câu chuyện buồn cười nhất.

“Có bản lĩnh thì mày cứ tiếp tục tố cáo đi, xem thử tao có đuổi mày ra khỏi trường học được không.” Diệp Lệ Học tiện tay cầm lấy cây gậy đi tới chỗ Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý tròn to hai mắt cuồng quát lớn tiếng nói: “Không được, các người không thể làm vậy!”

“Để mày gạt người này, để mày dụ dỗ Thời Diệu này! Hôm nay chị đây phải dạy mày thật tốt một bữa!”

Cây gậy trong tay Diệp Lệ Học giơ lên vừa muốn roi xuống.

“Diệp Lệ Học, cô muốn làm gì?” Tần Ất Minh mang theo mấy nam sinh xông tới.

Tần Ất Minh nắm lấy cánh tay Du Thanh Quý rồi kéo cô ra sau lưng mình, cậu nhìn chăm chăm Diệp Lệ Học cười lạnh một tiếng, nói: “A, Diệp Lệ Học cô lại dám bắt nạt người lớp ba chúng tôi!”

“Tần Ất Minh, chẳng lẽ cậu muốn giúp nó?” Diệp Lệ Học bị Tần Ất Minh chọc tức không hề nhẹ. Vốn gương mặt của Diệp Lệ Học cũng tính là xinh đẹp, nhưng cô ta thích trang điểm đậm, lúc này lại mang dáng vẻ của hung thần ác độc nên khiến gương mặt dễ nhìn trở nên thật khó coi.

Nữ sinh bên cạnh Diệp Lệ Học dùng tay chỉ Tần Ất Minh, Chu Tiểu cùng mấy nam sinh khác, vênh váo nói: “Thế nào, nam sinh lớp 3 muốn đánh nữ sinh sao? Thật có tiền đồ đó! Đây là chuyện giữa nữ sinh chúng tôi, tốt nhất các người tránh qua một bên đi, đừng xen vào việc của người khác, đừng để người khác chê cười!”

“Đúng là tôi muốn quản chuyện này đó! Chỉ cần là người của lớp 3, không ai có thể động vào!” Tần Ất Minh chỉ vào mấy nữ sinh đối diện lớn tiếng nói.

“Mẹ kiếp.” Diệp Lệ Học mắng một câu thô tục.

Đánh nhau, đương nhiên nữ sinh không thể đánh lại nam sinh.

Diệp Lệ Học trừng mắt lạnh lùng nhìn Du Thanh Quý một cái, dùng tay chỉ thẳng vào mặt Du Thanh Quý cảnh cáo: “Tao nói cho mày biết! Sau này cách xa Thời Diệu ra một chút, nếu để tao thấy mày dụ dỗ cậu ấy thì tao đánh gãy chân của mày.”

“Rõ ràng tôi không có!” Du Thanh Quý tức đến mặt, hai má cùng cổ cũng đỏ lên.

Hiển nhiên Diệp Lệ Học không tin lời giải thích của cô, bỏ lại một câu “không biết xấu hổ” rồi phất tay rời đi cùng mấy nữ sinh kia.

“Hừ, cậu không sao chứ?” Tần Ất Minh nhìn về phía Du Thanh Quý.

Vành mắt Du Thanh Quý ửng đỏ, nhỏ giọng lầm bầm: “Mình không sao mà, chẳng hiểu sao bọn họ lại nói oan cho người khác...”

Cổ Dật Phi đứng bên cạnh cười an ủi: “Ha ha, Diệp Lệ Học thích Thời Diệu lớp ta lâu rồi, nhất định là thấy cậu biểu diễn với Thời Diệu đó. Ôi chao, cậu đừng để ý nữa, tính cô ta là như vậy đó. Từ trước đến nay ở cùng một chỗ với nam sinh, đánh nhau uống rượu cũng làm hết rồi. Nhưng mà nếu sau này cô ta bắt nạt cậu thì cứ nói với chúng mình! Mặc dù lớp 3 chúng ta không được gì, nhưng không thể để người ta ăn hiếp quen thói!”

Du Thanh Quý miễn cưỡng cười một chút: “Cảm ơn các cậu, cảm ơn.”

“Một lớp mà, nên làm nên làm...” Chu Tiểu cười gãi gãi đầu, mấy nam sinh nhìn vành mắt ửng đỏ của Du Thanh Quý cũng có chút không được tự nhiên.

“Đi thôi, mình đưa cậu về nhà.” Tần Ất Minh nói.

Vốn là Du Thanh Quý định từ chối, nhưng nghĩ đến bộ dạng đe dọa của Diệp Lệ Học thì lại không từ chối ý tốt của người ta, cười cười gật đầu đồng ý.

Cổ Dật Phi vừa định theo sau, Chu Tiểu kéo cậu ta lại, nhỏ giọng nói: “Cậu bị ngốc à! Lúc này để một mình Tần Ất Minh đưa Du Thanh Quý về nhà là được...”

...

Du Thanh Quý cúi đầu, tâm trạng không tốt nên im lặng suốt quãng đường. Tần Ất Minh đi bên cạnh cô cũng không nói gì. Hai người im lặng đi hơn mười phút thì đến cửa nhà Du Thanh Quý.

“Cảm ơn cậu.” Tâm trạng của Du Thanh Quý vẫn còn chưa tốt, nhưng lời nói với Tần Ất Minh rất chân thành.

“Đừng khách sáo mà, việc nhỏ thôi. Sau này có người bắt nạt cậu, cậu nói mình là được!” Tần Ất Minh vỗ lên lồng ngực của mình.

Nụ cười trên mặt Du Thanh Quý lại sâu hơn vài phần, cô nói một lần nữa: “Cảm ơn cậu, thật lòng!” “Đã bảo cậu không được khách sáo mà, mình đi đây.” Tần Ất Minh xoay người đi về.

“Tần Ất Minh!” Du Thanh Quý lại gọi cậu lại.

“Hả?” Tần Ất Minh quay đầu nhìn.

“Cái đó... Thật xin lỗi... Mình, trước kia mình lên nói cậu là học sinh xấu... Mình không nên có thành kiến với cậu, thatajra thì cậu cũng là học sinh tốt, nhiệt tình!” Du Thanh Quý nhìn Tần Ất Minh nghiêm túc nói. Trong ánh mắt cô vừa có chân thành vừa có áy náy, bộ dạng giống như trẻ con làm sai chuyện.

Tần Ất Minh bị đáng về áy của Du Thanh Quý chọc cười.

...

Cũng không biết có phải vì Du Thanh Quý gọi cậu lại rồi nói những lời ấy hay không, Tần Ất Minh khắc sâu chuyện ấy trong lòng. Đã thật lâu rồi không có tâm trạng tốt như vậy. Đường như... con đường phía trước rộng mở!

Cậu vừa hát vừa đi dọc theo con đường về, mới vừa tới cổng trường Lục Trung thì liền gặp Thời Diệu.

“Thời Diệu!” Tần Ất Minh bước nhanh đuổi theo.

Thời Diệu dừng lại.

“Cậu có biết Diệp Lệ Học hiểu nhầm cậu và Du Thanh Quý có quan hệ gì đó nên mới ba lần mấy lượt nhắm vào Du Thanh Quý không?”

Thời Diệu cau mày.

...

Du Thanh Quý vào trong nhà, bà ngoại cùng mẹ đã ngủ rồi. Cô đứng ở cửa cởi giày ra, nhón mũi chân trở về phòng của mình, cô cố gắng không phát ra chút tiếng động nào, tránh đánh thức hai người kia dậy.

Hôm nay thật là mệt mỏi.

Du Thanh Quý đi vào phòng mình, nằm lên bàn sách một lúc lâu giống như một con mèo nhỏ lười biếng, sau đó mệt mỏi trong người mới miễn cưỡng giảm đi hơn một nửa.

Cô ngồi thẳng dậy, lấy điện thoại di động trong ngăn kéo ra rồi mở Weibo.

Hà?

Vậy mà Hắc Diệu Đại Đại lại đăng gì đó lên Weibo rồi! Phải biết là... Một năm rồi người đó không đăng gì cả!

Du Thanh Quý tròn to hai mắt, cẩn thận nhìn chăm chăm vào Weibo của ai đó. Vẫn là phong cách trước kia của Hắc Diệu, không ghi bất kỳ chữ nào, chỉ có một tấm hình mà thôi.

Nhưng tranh minh họa lần này lại không giống với phong cách trước kia của cậu ấy, quá khác biệt!

Tranh minh họa lần này của Hắc Diệu đơn giản hơn bất kỳ tấm hình nào trước đó, chỉ là một tờ bản nháp đơn giản. Bút máy miêu tả trên đường chạy có một con rùa nhỏ, bốn chân của rùa nhỏ, mũi, ánh mắt đều lệch, giống như con rùa này đã chạy trên đường thật lâu rồi, mệt mỏi nên chạy sai đường đua rồi!

Đối với những bức tranh minh họa tinh xảo của Thời Diệu mà nói, bản vẽ rùa nhỏ lần này không giống với những bản khác...

Một quả bóng da nhảy nhảy: Không đợi được thiếu nữ Bạc Hà, lại xuất hiện một con rùa xấu xí...?!!!

A Huru: Đại thần, người xảy ra chuyện gì!!

Ba ngày tăng mười ký: “Thật sự bị hack tài khoản sao...”

Hạt đậu không có mí mắt: “Chỉ có tôi nghĩ thấy mùi chua mùi thối của tình sao...?”

Đại thần giả: Lầu trên +1

...

Du Thanh Quý nhìn chăm chăm bức vẽ này lâu thật lâu, nhìn con rùa nhỏ ki, thế mà... càng xem càng thấy đẹp, càng xem càng thích!

Tại sao có thể đẹp như vậy!

Hắc Diệu vẽ cái gì cũng đẹp! Con rùa này là con rùa xinh đẹp khả ái nhất trong dòng họ rùa đó!

Du Thanh Quý hí hóp mắt lại, vui vẻ đứng dậy khỏi ghế, xoay vòng vòng tại chỗ rồi mở Weibo lên bình luận:

Tiểu Mê Quỷ của Hắc Diệu Đại Đại: “Trời ơi, muốn làm con rùa hạnh phúc dưới ngòi bút của Hắc Diệu quá!”

Du Thanh Quý vừa mới gửi đi thì điện thoại di động chợt vang lên, dọa cô giật mình. Du Thanh Quý nhìn trên màn hình điện thoại hiện lên dòng chữ “Ba ba con yêu nhất”, sững sờ chớp mắt một cái rồi mới bấm nhận cuộc gọi.

“Ba ba.”

“Tiểu Quỷ chưa ngủ sao?”

“Chưa ba, hôm nay trường có hoạt động, con vừa về.” Du Thanh Quý nắm chặt điện thoại.

Bên kia im lặng trong giây lát rồi mới nói tiếp: “Tiểu Quỷ, mới vào học có quen chưa? Có bị bắt nạt không?”

“Không có đâu. con rất khỏe, mọi thứ cũng rất tốt...”

Bên kia điện thoại vang lên tiếng cười: “Chính xác! Tiểu Quỷ của ba luôn giỏi nhất!”

Lúc này khóe miệng Du Thanh Quý mới cong lên vui vẻ.

“Đừng rồi, tiền ba cho có đủ dùng không? Không đủ thì nói ba gửi thêm.”

Du Thanh Quý từ từ dựa lưng vào vách tường, cười nói: “Đủ mà ba, còn khá nhiều. Ba ba không cần cho con thêm đâu.”

Bên kia “ừ” một tiếng, “Không phải lần trước con nói muốn cái gì đó... Huyễn cái gì xã hình dạng búp bê số lượng có hạn đó? Ba ba đặt cho con rồi, có thể mấy ngày nữa là tới đó.”

“Huyền Tịch Xã!” Ánh mắt Du Thanh Quỳnh liên sáng lên, “Ba ba nói là hình búp bê người cá mới ra nhân dịp lễ kỷ niệm sao?”

“Hình như là tên đó. Cái gì mà chỉ giới hạn 66 cái...”

“Đúng! Là nó! Cảm ơn b aba!” Trong mắt Du Thanh Quỳnh tràn đầy vui mừng, hạnh phúc không tả được.

“Tiểu Quỳnh?” Mẹ của Du Thanh Quỳnh, Mễ Doanh Tĩnh đứng ngoài gọi.

Du Thanh Quỳnh ngẩn ra, ngăn chặn vui mừng trong lòng lại.

“Ba ba, con có chút việc, lần sau gọi cho ba nhé...” Du Thanh Quỳnh vội cúp điện thoại.

Mễ Doanh Tĩnh đẩy cửa đi vào, nhìn Du Thanh Quỳnh đứng dựa tường chất vấn: “Con vừa gọi điện cho ai đó?”

Du Thanh Quỳnh cắn đầu lưỡi, cô phải nói dối, phải nói ra ai đó. Nhưng cô không thích nói dối, hơn nữa lại nói dối với mẹ của mình. Cô nhìn mẹ, mím môi thật chặt.

“Con nói chuyện điện thoại với ba con đúng không? Mẹ hỏi con đó!” Gương mặt của Mễ Doanh Tĩnh rất thanh tú, có thể thấy là một mỹ nhân, đáng tiếc sắc mặt tái nhợt, nhìn không tốt lắm, che giấu đi cả sự tức giận đang lan tràn trên mặt.

“Vâng...” Du Thanh Quỳnh cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 9

“Con có phải là con gái của mẹ hay không? Chẳng phải trước kia đã bảo con không được liên lạc với tên đàn ông phụ bạc đó sao!” Mễ Doanh Tĩnh xông tới kéo cánh tay của Du Thanh Quỳnh, dùng sức đánh hai cái lên lưng cô. Đợi đến lúc đánh cái thứ ba thì bàn tay giờ lên cao lại buông thõng xuống.

Mễ Doanh Tĩnh đẩy Du Thanh Quỳnh ra, vừa khóc vừa nói: “Ông ấy nhẫn tâm bỏ mẹ con chúng ta, mẹ chỉ có con... Tại sao con còn nhớ ông ấy chứ! Con không sợ làm mẹ... thất vọng sao? Mẹ biết... Bởi vì tiền! Bởi vì ông ấy có tiền, dùng tiền mua chuộc con!”

Mễ Doanh Tĩnh nhìn xung quanh căn phòng, gương mặt dữ tợn.

“Không phải vậy! Không phải như thế! Mẹ!” Du Thanh Quỳnh nắm lấy tay mẹ mình, nước mắt thi nhau rơi xuống khỏi vành mắt.

“Cũng bởi vì tiền!” Mễ Doanh Tĩnh hất tay Du Thanh Quỳnh ra rồi chạy tới trước bàn dài, hất máy may, bàn ủi, kéo, hộp đựng hạt châu xuống đất. Bà lại xông tới trước giá tủ, ném toàn bộ băng dán, giấy dán, cọ màu trong tay xuống.

Du Thanh Quỳnh đứng trong góc tường, không ngừng rơi nước mắt.

Lúc Mễ Doanh Tĩnh định chạy tới trước chiếc tủ đối diện, muốn lấy búp bê của cô ném đi, rốt cuộc Du Thanh Quỳnh cũng chạy tới ngăn trước người bà.

“Mẹ, con cầu xin mẹ, đừng đụng vào cái này, đừng...” Du Thanh Quỳnh khóc lóc kéo tay mẹ, siết thật chặt không chịu buông ra.

“Con thả ra cho mẹ!” Mễ Doanh Tĩnh dùng sức giãy dụa.

“Mẹ. Con xin mẹ đừng vứt những thứ này... Mẹ không muốn thấy thì con cất đi là được...”

Chúc Hương Lan vội vàng khoác áo choàng rồi chạy tới, bà liếc mắt nhìn đồng lõa xộn dưới đất thì hỏi: “Là chuyện gì?”

“Lòng của con đặt tại người đàn ông phụ bạc kia, mẹ nuôi con vô ích rồi!” Sắc mặt Mễ Doanh Tĩnh tái nhợt.

“Mẹ...” Du Thanh Quỳnh ôm Mễ Doanh Tĩnh, “Con sai rồi, mẹ đừng giận nữa! Đừng khóc! Con không bao giờ... liên lạc với ba nữa...”

Lúc này Mễ Doanh Tĩnh mới tỉnh táo lại một chút, bà lạnh giọng cảnh cáo: “Sau này con không được gọi tên đàn ông đó là ba nữa!”

Du Thanh Quỳnh cắn môi cúi đầu, vẫn không ngừng khóc.

Nhìn con gái khóc thành như vậy, trong lòng Mễ Doanh Tĩnh lại càng khó chịu, dường như nỗi đau khổ trong lòng lại lớn hơn gấp đôi.

“Con giận chó đánh mèo con bé làm gì chứ!” Chúc Hương Lan thở dài, vừa cầu nhàu vừa đẩy Mễ Doanh Tĩnh đi ra ngoài. Chúc Hương Lan đi tới cửa,

quay đầu nhìn về phía Du Thanh Quỳnh nói: “Quỳnh Quỳnh đừng khóc, rửa mặt rồi ngủ sớm một chút!”

Du Thanh Quỳnh lau nước mắt, cúi đầu nói: “Con biết rồi, bà ngoại.”

Chờ bà ngoại đưa mẹ ra ngoài, Du Thanh Quỳnh quay đầu lại nhìn sau lưng mình. Búp bê trên giá đỡ cười với cô, nháy mắt với cô. Nhìn bọn chúng, Du Thanh Quỳnh lại cảm thấy ngượng ngùng nếu cứ tiếp tục khóc nữa. Cô đưa tay lên qua loa lau nước mắt trên mặt.

Vốn là ba bé búp bê đứng cùng nhau, bây giờ đồng loạt bị ngã siêu vẹo trong ô đứng.

Du Thanh Quỳnh chỉnh lại tóc cùng quần áo cho chúng, sau đó giúp chúng đứng ngay ngắn trong ô, hơn nữa còn nâng tay của búp bê lên, bày ra tư thế “đỉnh”.*

*Nguyên văn là “tối cao”, mà thấy như thế không hay, nên mình chuyển thành “đỉnh”.

Du Thanh Quỳnh nhặt băng dán, giấy dán roi đầy đất lên, lại phân loại theo phong cách, màu sắc, to nhỏ rồi đặt trên giá một lần nữa. Đợi đến lúc cô sắp xếp căn phòng trở lại như lúc trước thì đã đến mười hai giờ. Du Thanh Quỳnh đã vất vả cả ngày, đến bây giờ cả người đều có cảm giác mệt mỏi.

Cô lấy điện thoại đi động ra, nhìn thấy tin nhắn mình chưa đọc:

Ba ba con yêu nhất: Tiểu Quỳnh, mấy ngày nữa ba ba về nước thăm con.

Đầu ngón tay Du Thanh Quỳnh chậm chạp gõ một chữ “Dạ”, ngón cái dừng lại ở phía trên nút gửi. Qua một lúc lâu, cô lại xóa chữ “dạ” kia mất.

Thoát khỏi mực tin nhắn, cô lại mở trang Weibo của Hắc Diệu ra xem. Dường như nhìn tranh minh họa của người ấy, cô lại có thêm năng lượng cho bản thân.

Cập nhật mới nhất trên Weibo của Hắc Diệu không phải là tranh minh họa chú rùa kia, mà là một dòng trạng thái, câu nói rất đơn giản:

--- Cô ấy nhìn rất được.

Du Thanh Quỳnh ngậm ngẫn cả người. Cô ngậm ngớ, có chút không tin vào mắt mình, cô load* lại trang, dòng trạng thái kia đã không còn nữa.

*ở đây ý chỉ tải lại trang, làm mới trang Weibo.

Ách... Bị xóa rồi?

...

Du Thanh Quỳnh là học sinh giỏi dịu dàng điềm đạm, trường học cho nghỉ lễ bảy ngày cô cũng không đi đâu cả.

Du Thanh Quỳnh ngồi trước cửa sổ, nghiêm túc làm một cuốn sổ tay. Hiện tại cuốn sổ kia đã bị cô dùng hết một nửa một cách nhanh chóng, cô phải làm tiếp một cuốn sổ tay xinh xắn nữa để làm lưu bút cho lớp. Cô mua rất nhiều sổ tay, nhưng vẫn luôn không hài lòng với bề ngoài của chúng. Suy nghĩ một chút, cô quyết định tự mình làm.

Sáng sớm cô đã bắt đầu bận rộn, buổi trưa chỉ ăn đơn giản hai chén cơm rồi trở lại tiếp tục làm.

Cô chọn một chiếc kẹp trong suốt, sau đó lựa loại vải thích hợp bọc chiếc kẹp đó lại. Chỉ là công đoạn lựa vải đã tiêu tốn khá nhiều thời gian, cuối cùng cô chọn màu lam nhạt cùng màu xanh, ghép hai loại vải này lại.

Làm kẹp sổ, băng quấn, khoảng cách của kẹp sổ,... Những công việc này lại chiếm nhiều thời gian hơn.

Nhìn thành phẩm, Du Thanh Quỳnh cau mày, tại sao lại cảm thấy hơi đơn giản nhỉ?

Cô ngẩng đầu lên, nhìn hai chậu hoa trên cửa sổ rồi suy nghĩ. Một chậu Thược Dược, một chậu Tiên Nhân Cầu. Hoa Thược Dược đã qua đợt ra hoa, mà chậu cây Tiên Nhân Cầu lại nở ra một đóa hoa nhỏ màu đỏ tươi. Lúc Du Thanh Quỳnh mua chậu hoa này về thì nó liền nở hoa, mà hôm nay đã nửa năm trôi qua, bông hoa nhỏ màu đỏ kia vẫn chưa rụng đi.

Du Thanh Quỳnh suy nghĩ một chút, lại tháo bìa sổ ra, cầm hộp kim chỉ tới, dựa theo cây Tiên Nhân Cầu trên cửa sổ, bắt đầu thêu lên da bên ngoài bìa sổ. Cô thêu rất nghiêm túc, mỗi một đường may cũng không dám cầu thả. Cho đến lúc sắp tối thì cô mới thêu xong cây Tiên Nhân Cầu ở bên phải bìa sổ. Cô cười cười sờ vào đường thêu, vô cùng hài lòng.

Cô ghép bìa vào sổ, lại lấy một tờ giấy thật đẹp lót ở bên trong. Dán lại xong xuôi, thành công!

Du Thanh Quỳnh ngẩng đầu nhìn cây Tiên Nhân Cầu trên cửa sổ một lần nữa, trong lòng mơ hồ cảm thấy kỳ lạ. Hoa gì mà có thể nửa năm không rụng được như thế? Hơn nữa một chút biến hóa cũng không có...

Cô nhú mày lại, bắt đầu hoài nghi có phải mình bị gạt hay không. Trong lòng đầu tranh chốc lát, cuối cùng đứng lên, cầm lấy bông hoa rồi mở ra xem, lõi lõi kéo kéo...

Du Thanh Quỳnh kinh ngạc nhìn thanh sắt được giấu ở bên trong.

Cô muốn khóc thét lên rồi!

Nửa năm nay, cô nghiêm chỉnh làm theo lời người bán, mỗi ngày tưới một lần, lượng nước cũng phải đo cho chính xác, không được nhiều hay ít dù chỉ một chút. Lúc cô dọn nhà cũng mang chậu hoa Tiên Nhân Cầu bên người, bây giờ sự thật nó chỉ là bông hoa giả có gắn sắt bên trong.

Một lòng nhiệt huyết bị dập tắt một cách thô bạo.

Du Thanh Quỳnh gục đầu nhỏ xuống, tóc quăn đen cũng rũ xuống theo, khó che giấu được thái độ như đưa đám. Cô mím môi liếc về phía chiếc sổ tay vừa làm xong, sau đó cầm bông hoa Tiên Nhân Cầu giả kia ở hàng khay của cô.

Dường như dễ nhìn hơn rất nhiều!

Du Thanh Quỳnh vui lên, tất cả nét đưa đám kia không cánh mà bay. Cô cầm điện thoại di động lên chụp lại thành quả lao động của mình, sau đó chuẩn bị đăng trạng thái đầu tiên của mình lên Weibo (ý chỉ đây là lần đầu chị ấy đăng weibo)

“Tiểu Quỳnh Quỳnh ra tay, có cả thiên hạ!

[Thêm ảnh]”

Ách... Không được, đổi câu nói!

“Ghi chép cuộc sống

[Thêm ảnh]”

Quá... nhảm chán, đổi lại!

“Được nghỉ ^^ ha ha! Hao tâm tổn sức cả ngày để làm thủ công! Vặn vặn tay~~~

[Thêm ảnh]”

Dường như... cũng gần giống với phong cách ngày thường của mình? Nhưng mà...

Du Thanh Quỳnh nhớ tới cho tới bây giờ Hắc Diệu đăng Weibo cũng chỉ đăng hình không kèm chữ. Ách... Trừ tối hôm qua, đột nhiên đăng dòng trạng thái kia cũng chẳng giải thích được.

Cho nên, Du Thanh Quỳnh xóa toàn bộ mấy chữ mà mình đã vắt óc suy nghĩ ra. Cô mở hình ảnh ra, nhìn tấm hình kia rồi cười hi hi một lúc, tiếp đến lấy cuốn sổ tay cũ, chọn mấy tờ nhìn đẹp mắt rồi chụp hình lại, đăng hết lên!

Vui vẻ xong, cô mở sổ tay ra bắt đầu lập kế hoạch. Đầu ngón tay xẹt qua tờ lịch, cô “à” lên một tiếng.

Ngày mai là ngày năm, sinh nhật của Lục Vũ Toàn.

...

“Vũ Toàn, sinh nhật vui vẻ!” Du Thanh Quỳnh ôm bánh sinh nhật trong ngực, ngượng ngùng cười cười: “Đây là bánh kem mình tự làm, hy vọng cậu sẽ không ghét nó...”

“Oa! Cậu tự làm sao?” Lục Vũ Toàn kinh ngạc đặt bánh kem Du Thanh Quỳnh đưa tới lên bàn, mấy nữ sinh trong lớp cũng đều nhìn thấy nên đi tới.

Mở hộp đựng bánh, bánh trái cây bên trong liền lộ ra. Chính giữa bốn màu nước trái cây là chiếc bánh quy được nặn thành hình người, trong tay bánh hình người ấy lại cầm tấm bảng, trên đó viết: Tôi là Lục Vũ Toàn.

Bánh quy hình người cười vô cùng rạng rỡ.

“Trời ơi! Thanh Quỳnh, cậu đừng nói với mình bánh quy đây là do cậu tự nướng đấy nhé!” Lục Vũ Toàn tròn to hai mắt, mặt tràn đầy khiếp sợ.

“Đúng vậy, là mình nướng. Nhưng không thể làm thành hình người đẹp giống như cậu được!” Du Thanh Quỳnh liếc mắt, khe khẽ cười.

“Thanh Quỳnh của mình, cậu quá tuyệt vời! Đây là món quà tốt nhất của mình rồi!” Lục Vũ Toàn xoay người dang hai tay ra, tặng cho Du Thanh Quỳnh một cái ôm thật chặt.

“Này! Vũ Toàn, cậu nói như vậy... không sợ bọn mình giận sao?”

“Đúng vậy đó, quà của ai cũng đều có tâm hết đó!”

Lục Vũ Toàn xoay người nhìn hai nữ sinh cùng lớp đang làm bộ tức giận kia.

“Mình thích, mình thích hết!” Lục Vũ Toàn lại dùng sức hôn lên mặt hai nữ sinh kia một cái, khiến hai người họ vừa tránh vừa cười duyên một trận.

Nhưng mà, Lục Vũ Toàn vẫn kéo Du Thanh Quý đến bên cạnh mình ngồi.

Trải qua đêm diễn nghệ thuật ngày đó, rất nhiều học sinh của trường Lục Trung biết Du Thanh Quý. Thời gian đầu học sinh cùng lớp của Lục Vũ Toàn không dám nói đùa với Du Thanh Quý, lo lắng cô là một “học sinh giỏi” kiểu ngao.

Nhưng một lúc lâu sau, bọn họ mới phát hiện Du Thanh Quý không chỉ xinh đẹp, đa tài đa nghệ mà còn có tính cách khiến người ta vô cùng yêu thích. Học sinh tham gia sinh nhật của Lục Vũ Toàn đã nhanh chóng thích cô gái hay cười Du Thanh Quý.

Mọi người đang nói đùa, một nam sinh học cùng lớp Lục Vũ Toàn tên là Lý Hâm Dương kéo ghế, ngồi bên người Du Thanh Quý, cười hỏi: “Hắc, cậu có bạn trai chưa? Nếu chưa thì cậu nói xem, mình như thế nào?”

“Hả?” Du Thanh Quý ngẩn ra, lập tức không biết trả lời như thế nào.

“Này này này! Lý Hâm Dương, cậu đừng làm Du Thanh Quý sợ.”

“Đúng vậy, tâm địa cậu gian xảo như vậy, đừng có ý đồ với Du Thanh Quý!”

Hiển nhiên nữ sinh trong lớp Lục Vũ Toàn cũng đứng về phía Du Thanh Quý.

Trên mặt Lý Hâm Dương hơi lúng túng, cậu ho nhẹ một tiếng, cố gắng bình tĩnh nói: “Các cậu lo lắng gì chứ? Mình chỉ tiện hỏi vậy thôi! Đùa mà thôi!”

“Đùa giỡn không thể tùy tiện nói ra được!” Lục Vũ Toàn kéo Du Thanh Quý về phía mình, cắt ngang Lý Hâm Dương.

Cô còn chỉ vào cậu ta: “Cậu cũng đừng dùng đôi mắt hí đó mà nhìn Du Thanh Quý nhà mình nữa!”

“Mắt nào hí chứ? Cậu nói gì vậy?” Lý Hâm Dương bực tức.

Lục Vũ Toàn che miệng cười trả lời: “Nói đùa thôi mà, cậu đừng coi là thật nhé.”

“Ôi! Đó là Thôi Diệu đúng không?” Đột nhiên một nữ sinh chỉ vào bên ngoài cửa sổ thủy tinh. Mọi người nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy Thôi Diệu đang đứng ở đầu đường chờ đèn xanh đỏ, cậu ấy vẫn bỏ tay vào túi quần như cũ, về mặt mạng theo vài phân lười biếng.

Nhưng mà không giống với lúc trước, có một nữ sinh đứng bên cạnh Thôi Diệu.

Xe chạy rất nhiều trên đường, Thôi Diệu quay đầu nói gì đó với nữ sinh kia, nữ sinh tiến lên hai bước về phía cậu. Khi đèn xanh sáng lên, nữ sinh kéo tay Thôi Diệu, hai người cùng nhau đi qua đường.

“Ồi chào, chả trách Thôi Diệu luôn từ chối bảo bối ta đây, thì ra cậu ta có bạn gái rồi!” Lục Vũ Toàn xoay người trở lại, vỗ vỗ ngực mình.

“Nhìn nữ sinh kia quen quen...”

“Mình nhớ rồi! Không phải là học sinh hay xin nghỉ của lớp 3 sao! Gọi là... Gọi là...”

Du Thanh Quý chợt nhớ tới người bạn cùng bàn mình chưa bao giờ gặp, theo bản năng mở miệng nói: “Lâm Tiểu Ngộ?”

“Đúng đúng đúng, chính là Lâm Tiểu Ngộ!”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 10

Buổi tối Lục Vũ Toàn còn tổ chức các hoạt động khác nhưng Du Thanh Quý từ chối. Cô phải về nhà đọc sách, dù sao sau kỳ nghỉ Quốc Khánh là đến tháng thi rồi, đây là kỳ thi đầu tiên từ khi cô chuyển tới trường Lục Trung, cô muốn có được thành tích tốt.

Sau khi về nhà, cô mở sách bài tập ra nghiêm túc làm bài, vẫn làm được 11 điểm. Cô lắc lắc cổ tay, mở đáp án ra, lấy bút đỏ vạch lên mấy đường.

Sáu đề ôn tập, đề nào cũng không tệ.

Du Thanh Quý càng so sánh đáp án, chân mày càng nhíu chặt lại hơn.

Cô đặt sách bài tập ở góc bàn, mở sổ tay rồi lật đến tháng 10, cầm bút viết:

1. Sách bài tập của Lục Trung quá đơn giản, sẽ mua hai bộ khó hơn. (_ _)
2. Mau sửa lại địa chỉ, không muốn búp bê được gửi về nhà đâu, mẹ sẽ không vui T_T
3. Nhớ nói cảm ơn với Thời Diệu (_ _ _)

...

Ngày đầu tiên trở về trường sau kỳ nghỉ lễ, Du Thanh Quý đứng ở cửa phòng học há miệng kinh ngạc nhìn căn phòng đầy người. Tại sao cô lại nhớ trước kia vào sáng sớm rất ít người nhỉ? Không thể do cô đi trễ được. Hôm nay cô tới sớm, không nghĩ tới các bạn học đã vào lớp gần hết.

“Thanh Quý! Bài tập số học làm xong chưa? Minh mượn một chút nhé!”

“Viết xong rồi!”

Du Thanh Quý bày các loại vở bài tập lên bàn, chỉ trong chốc lát đã bị các bạn học lấy hết rồi. Du Thanh Quý từ từ hiểu ra, thì ra mọi người tới sớm như vậy để mượn vở chép bài tập.

Cô cười lắc đầu một cái, lấy vở soạn bài vừa làm xong, tùy ý dán một chút băng dán cùng tờ giấy nhỏ lên trên.

Bỗng nhiên ghé bên cạnh bị đẩy ra.

Du Thanh Quý ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn.

Tóc dài đen của Lâm Tiểu Ngộ che đi một bên mắt, dường như mái tóc suôn mượt ấy che đi cả đôi mắt. Cô nhìn sang, nhưng lại không thấy được gương mặt của người đó, chỉ cảm thấy trắng quá mức.

“Chào cậu, mình là Du Thanh Quý vừa mới chuyển tới, ngồi cùng bàn với cậu.” Du Thanh Quý cười chào hỏi người kia.

Động tác kéo ghế của Lâm Tiểu Ngộ hơi ngừng một chút.

“Chào cậu, mình là Lâm Tiểu Ngộ.” Giọng của cô ấy hơi nhỏ.

Lâm Tiểu Ngộ vẫn kéo ghế như cũ, không ngẩng đầu nhìn Du Thanh Quý. Chậm chạp ngồi xuống, lấy sách ra theo trình tự. Động tác của cô chậm chạp... Thậm chí có chút cứng đờ.

Bút bi của Lâm Tiểu Ngộ lăn lăn trên bàn, cuối cùng rơi xuống đất. Du Thanh Quý cúi người xuống nhặt lên giúp cô, đặt trên bàn, sau đó quay đầu sửa lại sách vở của mình. Cô thấy Lâm Tiểu Ngộ không thích nói chuyện, vì vậy cô cũng không nhiều chuyện làm gì.

Lâm Tiểu Ngộ từ từ quay đầu nhìn Du Thanh Quý một cái, sau đó mở sách, chăm chú nhìn. Học kỳ này, tổng số lần cô tới lớp không nhiều, sách giáo khoa đều rất mới lạ với cô.

Cả ngày hôm nay, các tiết học đều để chuẩn bị cho tháng thi sắp tới nên từng đề kiểm tra thử được phát xuống, không ngừng làm bài, làm bài, làm bài...

Thời gian tan lớp, Du Thanh Quý phát hiện đầu bút của Lâm Tiểu Ngộ dừng ở một bài thi số học, nguyên sáng hôm nay không động tới. Du Thanh Quý suy nghĩ trong chốc lát, xé một tờ giấy ra rồi viết từng bước đầy đủ để giải đề kia, xong xuôi lại đặt ở góc bàn của Lâm Tiểu Ngộ.

Đầu ngón tay cầm bút của Lâm Tiểu Ngộ khẽ run lên, sau đó cẩn thận cầm tờ giấy kia đặt trước mặt mình, cô xem rất lâu, sau đó nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo.”

Mãi cho đến lúc tan học, Thời Diệu cũng không tới lớp. Lúc tan học, Du Thanh Quý cầm sổ tay mở trang tháng mười, gạch ngang điều số ba ở trang ấy đi.

Một tuần này Thời Diệu cũng không xuất hiện, Du Thanh Quý không thể làm gì hơn là liên tục gạch đi dòng này ở trong sổ tay của mình:

3. Nhớ nói cảm ơn với Thời Diệu (_ _ _)

Trong một tuần này, Du Thanh Quý và Lâm Tiểu Ngộ lại quen thuộc nhau hơn một chút. Thình thoảng người bạn cùng bàn kia cũng sẽ nói với cô vài câu, nhưng mà hầu hết thời gian thì cả hai đều im lặng. Không biết có phải là vì cô ấy vắng học quá nhiều hay không, các thầy cô giáo cũng không nhắc đến tên cô mặc dù cô có đi học. Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, cuối tuần là đến tháng thi rồi, chủ động giúp Lâm Tiểu Ngộ học thêm.

Du Thanh Quý cảm thấy Lâm Tiểu Ngộ là người hướng nội, lại rất nhạy cảm. Cô chỉ dám thử dò hỏi, thật may là Lâm Tiểu Ngộ cũng không khó chịu, ngược lại rất cảm kích. Dù sao... Đối với Du Thanh Quý thì những bài thi kiến thức này không có khó khăn gì, cô cũng không cần phải học nữa, cho nên trong tuần này, lúc những bạn học khác vui đầu học tập thì cô lại dùng thời gian để giúp Lâm Tiểu Ngộ học thêm.

...

Tuần này, Thời Diệu ra nước ngoài một chuyến, đi tham dự triển lãm tranh của một bậc thầy giới họa sĩ. Xuống máy bay, cậu vừa kéo va li vừa nghe điện thoại.

“Biết rồi, tôi sẽ chăm sóc cho Tiểu Ngộ.” Lúc Thời Diệu nói tới lần thứ ba, giọng nói đã mang theo mất kiên nhẫn.

“Cùng ba nói chuyện mà con cũng không kiên nhẫn như vậy sao!” Ba của Thời Diệu giờ lên nắm đấm bên kia điện thoại.

Thời Diệu khẽ cười: “Ba, ba yên tâm đi. Được rồi, con cúp máy trước đây!”

“Ồi trời!”

Ba cậu ngồi trên ghế sa lông nhìn điện thoại bị cắt đứt, oán trách: “Càng ngày tên nhóc này càng kỳ cục! Lại dám ngắt điện thoại của mình!”

Bà Thời ngồi xuống bên cạnh ông, hất lộn tóc quăn của mình ra sau, cười nói: “Sao em nhớ năm đó vào tuổi này, anh cũng nói chuyện như vậy với ba, hả?”

Ba Thời nhìn Bà thời, gương mặt lập tức tươi cười: “Em nói đúng, em nói gì cũng đúng!”

Hai người trung niên thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, hôm nay đã trên năm mươi tuổi lại yêu thương nhau giống như cặp vợ chồng trẻ.

...

Thời Diệu về đến nhà tiện tay để va li ở một bên, cậu xoay người đi vào phong bếp ôm ba túi thức ăn cho mèo ra ngoài.

Đá văng cửa kính của biệt thự, cậu đi vào vườn hoa của sân sau, lần lượt đổ thức ăn vào trong ba chiếc khay. Không lâu sau, một con mèo nhỏ, hai con mèo nhỏ, ba con mèo nhỏ,... Càng ngày càng nhiều mèo nhỏ nhảy ra từ xung quanh, vây bên người Thời Diệu ăn thức ăn.

Đen, trắng, vàng, tam thể... Mười mấy con.

Cũng không phải là mèo do Thời Diệu nuôi, chúng đều là mèo hoang. Lúc trước cậu phát hiện thỉnh thoảng có hai ba con mèo lạc vào chỗ này, thế nên đổ ít thức ăn cho chúng. Một năm trôi qua, không biết từ bao giờ mà sân sau của nhà cậu biến thành câu lạc bộ mèo mất rồi,

Cho mèo ăn, Thời Diệu lại cảm thấy có chuyện gì đó. Cậu liếc nhìn điện thoại di động, trên đó hiện thứ hai. Thời Diệu ngẩng ra, cậu quên đi học.

Cũng đang rảnh rồi, đi vậy.

Lúc Thời Diệu đẩy cửa phòng học như thường lệ thì sững sờ một chút. Trong phòng học yên lặng, mọi người ngẩng đầu lên, cũng yên lặng giống như Thời Diệu.

Thì ra là đang thi.

Nhàm chán.

Thời Diệu xoay người đi ra ngoài.

Du Thanh Quý nhìn bóng lưng của Thời Diệu, chân mày nhíu chặt. Cho đến lúc bóng cậu biến mất ở khúc quanh của cầu thang thì cô mới tiếp tục cúi đầu làm bài thi. Mặc dù những câu hỏi này vô cùng đơn giản, cô đã làm xong từ sớm, thế nhưng cô vẫn muốn kiểm tra lại ba lần theo thói quen.

...

“Rốt cuộc cũng thi xong rồi!”

“Trời ạ, lúc này là giáo viên nào ra đề thi vậy? Môn Vật lý khó qua đi! Tiêu rồi tiêu rồi...”

“Chẳng lẽ là giáo viên của lớp 7 sao? Đừng nói Vật lý, đáp án Số học của mình cũng lộn xộn rồi!”

“Minh viết vẫn chưa xong a a a a... Muốn chết muốn chết rồi!”

Du Thanh Quý nghe các bạn học bàn tán, cô lại gần Lâm Tiểu Ngộ hỏi: “Làm bài như thế nào?”

Lâm Tiểu Ngộ cười với cô, lắc đầu một cái.

“Cậu ít lên lớp như vậy, không sao đâu. Chờ phát bài thi, mình giúp cậu sửa bài!” Du Thanh Quý nói.

“Được...” Ánh mắt Lâm Tiểu Ngộ rơi vào sổ tay đang mở ra ở góc bàn của Du Thanh Quý, hình vẽ phía trên rất đẹp. Cô gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Nhìn rất đẹp.”

“Cậu cũng có thể làm sổ ghi chép đó! Ghi chép này, làm kế hoạch tuần này, kế hoạch tháng, còn có thể viết nhật ký, bút ký!” Du Thanh Quý đẩy sổ tay đến trước mặt Lâm Tiểu Ngộ, giới thiệu kỹ càng cho bạn học.

Trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lên, Du Thanh Quý thấy Thời Diệu đi vào phòng học, mắt cậu vẫn nhìn về phía hàng cuối cùng. Du Thanh Quý nhớ tới chuyện quan trọng là phải cảm ơn cậu ấy, mấy ngày rồi cô đã rất buồn bực vì chuyện này.

Lúc tan học, quả nhiên Thời Diệu không vội vàng đi về. Trong phòng học chỉ còn lại ba học sinh trực nhật, Du Thanh Quý đi tới trước bàn Thời Diệu.

Thời Diệu ngừng lướt điện thoại đi động, ngẩng đầu nhìn cô, chủ động hỏi: “Sao thế?”

Du Thanh Quý bỏ qua vẻ khó chịu trong giọng nói của cậu ta, ngược gương mặt tươi cười rạng rỡ của mình lên rồi nói: “Thời Diệu, buổi diễn nghệ thuật ấy, mình muốn cảm ơn cậu đã giúp mình một tay. Nếu như không nhờ có cậu, mình đã không thể hoàn thành tiết mục đó được, liên lụy đến cả lớp. Cho nên... Cảm ơn cậu!”

“Cậu nói rồi.” Thời Diệu thờ ơ nói.

Du Thanh Quý liếc mắt nhìn mũi chân của mình, nhỏ giọng nói: “Nhưng cậu chưa chấp nhận lời cảm ơn của mình...”

Thời Diệu cảm thấy hơi buồn cười, cậu dựa về phía sau, nhìn Du Thanh Quý với dáng vẻ gọi đòn, lười biếng nói: “Được, tôi nhận. Cậu có thể đi rồi chứ?”

Du Thanh Quý khé nhú mày, muốn nói gì đó rồi lại thôi, xoay người đi về phía bàn học của mình. Cô đi hai bước lại dừng lại, quay về đứng trước mặt Thời Diệu một lần nữa. Cô nhìn cậu, vô cùng nghiêm túc nói: “Thời Diệu, cậu chịu giúp mình chứng tỏ cậu là người có lòng tốt! Sau này cậu không nên không có lý tưởng nữa, học thật tốt không được hơn sao? Nghe giảng, làm các hoạt động, thi cử thật tốt!”

Du Thanh Quý cảm thấy nhất định là vì ngày thường Thời Diệu không học tập nên đã mề lại sút*, ngay cả cuộc thi cũng không tới tham gia.

*ý nói, đã hỏng rồi thì cho hỏng luôn.

“Thi cử? Tôi không cần đâu.” Thời Diệu vẫn lười biếng như cũ.

“Thời Diệu, cậu không thể tin những ý kiến cho rằng đi học là vô dụng được! Đi học rất hữu dụng! Cuộc thi cũng hữu dụng! Nếu như... Nếu như có chỗ nào không hiểu, mình sẽ dạy thêm cho cậu!”

“Tôi không cần đi thi, bởi vì...” Thời Diệu nghiêng người về trước, cúi chỏ đặt trên bàn học, từ từ đến gần Du Thanh Quý.

“Cử đi học.”*

*Cử đi học: Giống như những người có hoạt động, thành tích xuất sắc thì sẽ được đề cử học lên cao, VN mình hay gọi là học nhảy cóc đó ^^

“Hả?” Du Thanh Quý ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn Thời Diệu.

Cổ Dật Phi đang quét lớp “phì” một tiếng, cười hi hi nói: “Thanh Quý, cậu không biết sao? Thời Diệu của chúng ta được cử đi học, đồng nghĩa với học Đại học đó.”

Đồng nghĩa với đại học, một trong các trường đại học top 3 cả nước.

Về mặt Du Thanh Quý thay đổi liên tục, từ mờ mịt đến kinh ngạc, từ nghi ngờ đến sợ hãi, từ sáng tỏ đến mơ hồ, từ mừng rỡ đến sùng bái, lại từ kính nể, quay về lúng túng ngượng ngùng.

Gương mặt xinh đẹp của cô từ từ nhấn lại thành chữ “quỳnh”*

*Chữ Quỳnh trong tiếng Trung đây 珣, giống hình mặt người nhấn nhỏ đó.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 11

Sau khi về nhà, Du Thanh Quý trịnh trọng mở một trang mới trong sổ tay, tiếp đó chọn đi chọn lại các loại bút với màu sắc khác nhau trong ống đựng bút của mình, cuối cùng mở ngăn kéo ra, lấy một cây bút lông nhỏ đã lâu chưa sử dụng ra.

Cô rất ít khi dùng bút lông để viết lên sổ tay, lần cuối cùng cô viết là một năm trước, ngày đó cô đổi nick name trên Weibo thành “Tiểu Mê Quý của Hắc Diệu”, sau đó dùng bút lông trịnh trọng viết vào sổ: Làm Tiểu Mê Quý của Hắc Diệu cả đời.

Du Thanh Quý chăm mực, suy nghĩ một chút rồi nâng cổ tay cẩn thận viết từng chữ: Không thể nhận xét người khác qua tướng mạo.

Khóe miệng Du Thanh Quý cong xuống. Cô càng nghĩ càng cảm thấy lúng túng, hồi hận muốn chết vì lảm nhảm trước mặt Thòi Diệu!

Chuông điện thoại di động vang lên, Du Thanh Quý vội vàng kéo ngăn kéo ra – ba ba con yêu nhất.

Cô nghiêng đầu liếc nhìn về phía cửa rồi nhận điện thoại.

“Tiểu Quý, bên này có việc nên bị trễ một chút, cuối tuần mới về thăm con được.”

“Con biết rồi, ba ba.”

Điện thoại im lặng một lúc: “Tiểu Quý này, gần đây... mẹ con khỏe chứ?”

Du Thanh Quý mím môi, không biết trả lời như thế nào.

“... Ba ba, nhất định ba phải ly hôn với mẹ sao?”

Điện thoại im lặng một lúc lâu.

“Mẹ không ổn lắm...” Du Thanh Quý cúi đầu: “Mẹ khóc hoài, còn không ăn cơm, người gầy đi hẳn. Mẹ cũng hay mua mấy tờ báo có tin tức của ba, còn luôn tìm hình ba trên mạng nữa...”

“Cũng trách mắng ba đủ kiểu nữa, có đúng không?” Ba ba cắt ngang lời cô, “Tiểu Quý, con đã lớn rồi. Thật sự ba ba mệt mỏi lắm, không thể đi hết quãng đường sau này cùng mẹ con được, nhưng ba mãi mãi hiểu tiểu Quý nhất. Tiểu Quý... Đừng trách ba ba được không?”

Du Thanh Quý siết chặt điện thoại di động, nước mắt cứ từ từ rơi xuống từng hàng, có giọt rơi xuống sổ tay đang mở ra khiến vết mực loang dần ra.

...

Chủ nhiệm lớp ôm một xấp bài thi đi tới bục giảng, ông vừa để bài thi xuống, ánh mắt uy nghiêm quét qua từng gương mặt học sinh trong lớp, trầm giọng nói: “Tôi đã nghĩ đến chuyện thành tích tháng thi lần này của các em sẽ không tốt, dù sao cũng là tháng thi đầu tiên sau khi tựu trường, hơn nữa lại diễn ra sau Đại hội thể dục thể thao. Nhưng tôi không nghĩ tới lại kém như vậy! Quá kém!”

Chủ nhiệm lớp vỗ bàn, lớn tiếng nói: “Mấy em nam kia... ngồi đằng hoàng vào! Không dính chùm vào nhau nữa!”

Mấy nam sinh đằng sau... kéo ghế, phát ra tiếng ồn trong một lúc.

“Bây giờ các em học 11 rồi, không phải vừa mới lên cao trung nữa! Để đốc thúc các em có tinh thần học tập, tháng thi lần sau lấy được thành tích tốt hơn thì hôm nay chỗ ngồi trong lớp chúng ta sẽ xếp theo thành tích! Bắt đầu từ hàng thứ nhất, thứ tự từ Nam đến Bắc. Tính từ thành tích của cuộc thi lần này!”

Chính sách mới của chủ nhiệm lớp gây ra một trận xì xào bàn tán.

Chủ nhiệm lớp liếc mắt nhìn bảng điểm, ánh mắt lại quét một vòng học sinh trong lớp học. Lần này ông quyết định bắt đầu đọc từ người có thành tích kém nhất.

“...” Ánh mắt chủ nhiệm lớp rơi vào bảng điểm của một người có điểm là một dãy các số 0, quyết định đếm từ người có thành tích đứng nhì từ dưới lên trên.

“Cổ Dật Phi: Số học 45, Ngữ văn 32, Anh văn 11, Chính trị 30, Lịch sử 42, Địa lý 49, Vật lý 76, Sinh học 45, Hóa học 9!” Chủ nhiệm lớp càng đọc càng tức giận, đọc xong thành tích của Cổ Dật Phi thì hung hăng nhìn cậu ta một cái.

Cổ Dật Phi chôn mặt trên bàn, vừa cảm thấy ngượng vừa cảm thấy buồn cười.

“Chu Tiểu: Số học...”

“...” “Thứ nhì, Dương Hinh: Số học 97, Ngữ văn 90, Anh văn 99, Chính trị 93, Lịch sử 92, Địa lý 97, Vật lý 86, Sinh học 95, Hóa học 89.”

Lúc đọc tới tên người đứng đầu, chủ nhiệm lớp ngẩng đầu lên nhìn Du Thanh Quý một cái rồi mới đọc: “Đứng nhất, Du Thanh Quý: “Số học 100, Ngữ văn 100, Anh văn 100, Chính trị 100, Lịch sử 100, Địa lý 100, Vật lý 100, Sinh học 100, Hóa học 100...”

Phòng học vô cùng yên tĩnh, thậm chí có người kinh ngạc nhìn Du Thanh Quý, há miệng đến mức có thể nhét một quả trứng gà vào.

Không biết là ai nhỏ giọng thăm thì một câu: “Ồi trời, học trùm quá...”

“Khụ khụ,” Chủ nhiệm lớp phá tan không khí im lặng, “Bây giờ bắt đầu đổi chỗ ngồi!”

Lục Trung có một quy định rất đặc biệt, mỗi học sinh sẽ dán tên của mình lên góc bàn phải của mình, nếu muốn đổi chỗ ngồi cũng sẽ phải mang bàn ghế theo cùng. Lần này dường như tất cả học sinh của lớp 3 đều phải đổi vị trí nên chủ nhiệm lớp để họ dời bàn ghế của mình dời tới hành lang theo thứ tự, sau đó sẽ lấy từng cái vào theo thành tích của tháng thi lần này.

Có lẽ Thời Diệu là người duy nhất trong lớp không cần di chuyển chỗ ngồi của mình, cậu ngẩng đầu lên, lướt qua phòng học ngổn ngang, nhìn Du Thanh Quý đang ở phía trước. Du Thanh Quý đang dọn dẹp lại cặp sách, từ góc độ của Thời Diệu có thể nhìn thấy đầu tóc quần xinh đẹp của cô, thỉnh thoảng còn lộ ra gò má cùng vành tai.

Chín môn đều đạt tối đa, Thời Diệu có chút ngoài ý muốn.

Cô gái như vậy, phải rất ngốc mới đúng chứ nhỉ...?

Nhớ tới lúc Du Thanh Quý đứng đối diện mình nghiêm trang nói phải học tập thật tốt, thậm chí còn đồng ý giúp cậu học thêm, Thời Diệu nâng khóe miệng, nở nụ cười như có như không.

Rất thú vị.

Dương Hinh vẫy tay với Du Thanh Quý: “Thanh Quý! Sau này chúng ta ngồi cùng bàn rồi!”

Dương Hinh vô cùng vui vẻ.

Du Thanh Quý cũng lộ ra gương mặt tươi cười rục rờ với Dương Hinh.

Du Thanh Quý rất thích lớp trưởng Dương Hinh, có thể ngồi cùng bàn với cậu ấy, trong lòng cô cũng thật phấn chấn. Nhưng mặt khác, cô có chút bận tâm về Lâm Tiểu Ngộ. Tháng thi lần này cô ấy làm không tốt lắm.

Nhìn động tác dọn đồ chậm chạp của Lâm Tiểu Ngộ, Du Thanh Quý cười nói: “Mặc dù không thể ngồi cùng bàn nữa nhưng chúng ta vẫn giữ lời hứa sửa đề. Tan lớp thì cùng sửa đề nhé!”

Lâm Tiểu Ngộ dừng dọn đồ, cô ngẩng đầu nhìn Du Thanh Quý rồi nở nụ cười, sau đó nhỏ giọng trả lời: “Được.”

Đến tổ gần cửa sổ phải dọn ra, Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ cũng đã dọn xong cặp sách, đứng lên chuẩn bị mang bàn đi ra ngoài.

Bàn học không nhẹ.

Nhìn chiếc bàn trước mặt, Du Thanh Quý nhíu chặt lông mày, trong lòng lặng lẽ oán trách quy tắc của trường Lục Trung. Cô lại nhanh chóng nghĩ tới Lâm Tiểu Ngộ còn gầy yếu hơn mình, bình thường hay xin nghỉ bệnh, chẳng phải sẽ không mang nổi sao?

Du Thanh Quý quay đầu nhìn Lâm Tiểu Ngộ nói: “Minh mang giúp cậu, hai người chúng ta...”

Cô còn chưa nói xong đã nhìn thấy Thời Diệu xuyên qua lối đi nhỏ chật chội, dừng trước bàn học của Lâm Tiểu Ngộ, sau đó mang nó đi.

Du Thanh Quý sùng sốt một chút, chợt nghĩ đến mấy ngày trước mới thấy Lâm Tiểu Ngộ kéo tay Thời Diệu băng qua đường. Chẳng lẽ Lâm Tiểu Ngộ là bạn gái của Thời Diệu?

Vốn là Du Thanh Quý còn muốn mang bàn học đi cùng Lâm Tiểu Ngộ, nhưng người ta đã có người giúp rồi, cô cũng không thể giúp được nữa, chỉ có thể làm một mình...

Du Thanh Quý cúi đầu, có chút chán nản nâng bàn lên. Cô vừa đi được hai bước thì Thời Diệu đã mang bàn học của Lâm Tiểu Ngộ đến hành lang, xoay người lại ngăn trước mặt Du Thanh Quý.

“Cậu nhường đường một chút.” Du Thanh Quý cau mày nhìn cậu ta: “Rất nặng!”

Thời Diệu cũng nhíu mày, ý tứ muốn giúp đỡ của cậu bày ra rõ ràng như thế mà không nhìn ra sao? Thi chín môn đạt điểm tối đa bằng cách nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 12

“Du Thanh Quý, để mình giúp cậu!” Tần Ất Minh đi qua mấy bước, đoạt lấy bàn học trong tay Du Thanh Quý, “Nặng như vậy, không phải là việc của nữ sinh đâu! Để mình để mình!”

“Cảm ơn cậu!” Du Thanh Quý lập tức cười rục rờ, trả lời Tần Ất Minh.

Tần Ất Minh mang bàn học xoay người lại, nói với Thời Diệu: “Thời Diệu, cậu nhường đường một chút!”

Thời Diệu nhìn Tần Ất Minh một cái, xoay người đi về phía cuối phòng học. Cậu trở lại chỗ ngồi của mình rồi ngồi xuống, gương mặt nhìn Du Thanh Quý xách ghế theo sau Tần Ất Minh. Tần Ất Minh quay đầu lại, không biết nói với Du Thanh Quý điều gì mà khiến cô cười một trận.

Thật chóng mặt.

Thời Diệu chột đứng dậy, đi ra cửa sau, sải bước lên lầu đi tới phòng vẽ tranh.

...

Thời Diệu ở phòng vẽ tranh trên tầng cao nhất nguyên một ngày, lúc chạng vạng, trường học vang lên tiếng chuông tan trường thì cậu mới dọn dẹp sắp xếp lại các loại màu vẽ, sau đó trở lại phòng học. Học sinh trong phòng đã đi khỏi một nửa, chỉ còn lại học sinh dọn dẹp sách vở hoặc trực nhật.

Thời Diệu bỏ tay vào túi quần ngồi xuống chỗ ngồi ở hàng cuối cùng, nhìn về phía trước.

Du Thanh Quý vén tóc mai ra sau vành tai, cầm bút viết viết gì đó, cô nghiêng đầu nói chuyện với Lâm Tiểu Ngộ. Lâm Tiểu Ngộ gật gật đầu, Du Thanh Quý lại tiếp tục viết mấy chữ trên giấy.

Thì ra Du Thanh Quý đang giúp Lâm Tiểu Ngộ học thêm.

Nửa người trên của Thời Diệu hơi ngửa ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi, lẳng lặng nhìn hai người.

Càng ngày học sinh trong phòng càng ít đi, cho đến người trực nhật cuối cùng cũng đã rời khỏi, mặt trời dần dần lặn ở phía Tây, những tia nắng ấm áp cuối cùng trong ngày chiếu vào từ cửa sổ, chiếu lên người Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ.

Không biết hai người nói gì, Du Thanh Quý cười khẽ một tiếng, mặc dù Lâm Tiểu Ngộ yên lặng, nhưng lúc Thời Diệu nhìn thấy hai đầu vai cô ấy run run thì biết cô cũng đang cười.

Thời Diệu nhú mày, có chút ngoài ý muốn.

Du Thanh Quý liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài, nói: “Ồi, trễ như vậy rồi. Cũng giải quyết xong bài thi số học rồi, ngày mai chúng ta sẽ giải tiếp mấy môn khác!”

Thật ra thì bài thi cũng không khác gì so với nội dung ở trên lớp, nhưng bởi vì Lâm Tiểu Ngộ nghỉ học quá nhiều, có rất nhiều thứ thầy giáo chỉ nói qua loa một lần nên cô không thể theo kịp. Du Thanh Quý giảng thêm cho cô sau giờ học, không chỉ giảng cặn kẽ những kiến thức bị hổng cho cô, mà còn đưa ra các đề tương tự để cô làm thêm.

“Cảm ơn cậu, Thanh Quý.” Lâm Tiểu Ngộ ngẩng đầu lên, đôi mắt cong cong cười với Du Thanh Quý. Tóc mái đen thẳng trượt sang một bên, lộ ra đôi mắt yên tĩnh nhưng lại linh động.

Du Thanh Quý sững sốt một chút, cô vươn tay vuốt lên lên mái tóc đen của Lâm Tiểu Ngộ rồi cười nói: “Tiểu Ngộ, mắt cậu đẹp quá!”

Lâm Tiểu Ngộ vội vàng cúi đầu, lấy tay vuốt tóc mái của mình xuống, trên gương mặt lại dần ửng đỏ. Du Thanh Quý ngây ngẩn cả người, Lâm Tiểu Ngộ cũng hay xấu hổ quá đi...

Du Thanh Quý mỉm cười nói: “Chúng ta dọn dẹp sách vở rồi về nhà nào.”

“Ừ.” Lâm Tiểu Ngộ gật đầu một cái, động tác chậm chạp dọn dẹp lại đồ dùng của mình.

Hai người dọn dẹp xong thì cùng nhau đi ra ngoài. Lúc vừa tới cửa thì Lâm Tiểu Ngộ quay đầu nhìn về phía Thời Diệu định nói gì đó. Du Thanh Quý hồn nhiên không biết nên kéo cánh tay của cô, cười nói: “Chúng ta nhanh đi thôi, mình biết một quán nước ở trước cổng trường, đồ ăn ngọt ở đó rất ngon, đi chứ không lại trễ mất!”

Du Thanh Quý kéo Lâm Tiểu Ngộ đi mất.

Thời Diệu giật giật môi, cậu dùng hết kiên nhẫn đợi ở đây, cuối cùng Lâm Tiểu Ngộ lại bị Du Thanh Quý kéo chạy mất?

Thời Diệu đá bàn một cái.

...

“Tiểu Ngộ, mình thấy cậu giỏi thật đó, nghỉ học lâu như vậy mà mình nói chút xíu cậu đã hiểu rồi!” Du Thanh Quý nghiêng đầu, cười nhìn Lâm Tiểu Ngộ đứng bên cạnh.

“Không có đâu, là do cậu giảng rất tốt...” Lâm Tiểu Ngộ cúi đầu, giọng nói cũng hạ xuống. Giọng nói của Lâm Tiểu Ngộ không chỉ nhỏ, mà còn mang theo một loại dịu dàng mềm mại.

Du Thanh Quý thật lòng nói: “Giọng nói của cậu rất dễ nghe, nếu như hát thì nhất định khỏi bàn. Ôi chao, hát mình nghe một chút đi!”

Lâm Tiểu Ngộ vội vàng lắc đầu, ngượng ngùng trả lời: “Mình không biết hát.”

“Giọng nói dễ nghe như vậy, không hát thì thật tiếc.” Du Thanh Quý kéo cánh tay của Lâm Tiểu Ngộ. Cô nhìn lên ánh nắng chiều đang dần nhạt đi, trong đầu suy nghĩ thật nhiều. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nói: “Chúng ta có thể hợp tác cùng nhau. Cậu hát, mình nhảy.”

Du Thanh Quý nói xong liền bật cười, cô lại kéo Lâm Tiểu Ngộ rồi nghiêm trang nói tiếp: “Ôi trời, này, này, mình nói thật mà, mình đã nhảy nhiều lần rồi. Nhất định nhảy cho cậu sẽ không có vấn đề nào!”

Lâm Tiểu Ngộ gật gật đầu: “Mình biết rồi, cậu từng múa ba – lê.”

Du Thanh Quý lại lắc đầu một cái, trả lời: “Không phải vậy, thật ra thì mình không thể nhảy ba – lê.”

Lâm Tiểu Ngộ hơi kinh ngạc nhìn cô.

“Nếu như tập múa ba – lê từ nhỏ thì trên chân sẽ có rất nhiều vết thương thành sẹo, mình không muốn xấu xí chút nào đâu.” Du Thanh Quý cúi đầu, nhìn đầu ngón chân của mình.

Hôm nay cô mang một đôi xăng – đan màu trắng, từng đầu ngón chân nhỏ nhỏ không ngừng cựa quậy.

“Cho nên từ tiểu học, ngoài múa bình thường, múa dân tộc, múa rối, mình còn học nhảy hiện đại nữa.”

Lâm Tiểu Ngộ từ từ đưa mắt nhìn mặt của Du Thanh Quý, lắc đầu một cái rồi nói: “Chưa từng thấy, chưa từng thấy đó.”

“Lần sau sẽ nhảy cho cậu xem!”

Lâm Tiểu Ngộ vừa định gật đầu thì đã thấy Du Thanh Quý cau mày, sắc mặt không tốt lắm. Cô quay đầu nhìn theo ánh mắt của Du Thanh Quý, vừa nhìn đã thấy một đám người đang đứng đó.

Hung thần ác độc.

Lâm Tiểu Ngộ sửng sốt một chút, lùi từng bước nhỏ về phía sau.

Diệp Lệ Học với đầu tóc ngắn màu vàng hết sức nổi bật, cô ta đứng ở chính giữa nhóm người, khoanh tay lại, nhai kẹo cao su trong miệng. Sau lưng còn có ba bốn nữ sinh cùng năm sáu nam sinh. Mỗi nữ sinh trong đó trang điểm khá đậm, nam sinh lại mở cổ áo, tóc nhuộm rối bời.

Cũng chỉ mới ra tới cửa trường học thôi mà.

Du Thanh Quý cau mày, nhìn Diệp Lệ Học rồi nói: “Đây là cửa trường học, tụ tập lại gây chuyện, cô muốn bị nhà trường đuổi học sao?”

Diệp Lệ Học liếc mắt, đi tới chỗ Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ.

“Lần này không phải tìm mày.” Diệp Lệ Học huych bả vai của Du Thanh Quý, đẩy cô qua một bên, chỉ vào Lâm Tiểu Ngộ rồi hỏi: “Có bạn học nhìn thấy mày kéo tay Thời Diệu qua đường. Con mẹ nó mày là trẻ nhỏ sao? Còn cần người khác dẫn đi à!”

Đầu ngón tay của Diệp Lệ Học chỉ vào Lâm Tiểu Ngộ, thiếu chút nữa là chọc phải chóp mũi của cô. Lâm Tiểu Ngộ lùi về phía sau, gương mặt trắng bệch.

“Này! Cô đừng dọa cậu ấy!” Du Thanh Quý đẩy Diệp Lệ Học ra, ngăn trước người Lâm Tiểu Ngộ.

Diệp Lệ Học mang giày cao gót, bị Du Thanh Quý đẩy ra như vậy nên bước chân lảo đảo, thiếu chút nữa là ngã nhào.

“Này! Mày lại dám ra tay với Lệ Học!” Một nữ sinh cùng nam sinh kia ồn ào đi tới.

Du Thanh Quý tròn to hai mắt, vội nói: “Tôi, tôi không cố ý!”

Diệp Lệ Học phun kẹo cao su trong miệng ra, liếc nhìn Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ: “Không nghĩ tới hai đứa tụi mày lại chơi cùng nhau, cũng tốt. Hôm nay tao sẽ dạy dỗ hai đứa mày, xem sau này tụi mày còn dám chạm vào Thời Diệu nữa không! Tao muốn làm cho tất cả học sinh của Lục Trung biết Thời Diệu là của tao!”

Nhìn đám học sinh xấu xa kia càng ngày càng đến gần, Du Thanh Quý mím môi thật chặt, đang suy tính kêu cứu rồi dắt Lâm Tiểu Ngộ chạy trốn. Mà người Lâm Tiểu Ngộ cũng đang run rẩy, cô thở dồn dập, cả người ngã về sau rồi bất tỉnh!

“Tiểu Ngộ!” Du Thanh Quý kinh hãi, vội vàng đỡ bạn mình.

“Tiểu Ngộ, cậu làm sao vậy?” Du Thanh Quý lo lắng hỏi.

Lâm Tiểu Ngộ cau mày, hai mắt hép lại, sắc mặt kém đến mức bất thường.

Lâm Tiểu Ngộ ngất xỉu khiến cho Diệp Lệ Học cùng đám học sinh kia bị hù dọa... Còn chưa ra tay mà dọa người ta ngất rồi sao?

“Lệ Học, không phải nó bị bệnh tim chứ? Ôi trời con mẹ nó, đừng xảy ra án mạng nha, nếu nó vào bệnh viện thì có thể chúng ta sẽ phải bồi thường ít tiền đó!” Một nữ sinh tóc tím đi bên cạnh Diệp Lệ Học sợ hãi.

Mấy người kia cũng đều ngây ra.

Diệp Lệ Học do dự trong chốc lát, cô ta đi tới trước mặt Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ, chìa ngón tay trước mũi hai người rồi nói: “Hôm nay có thể bỏ qua cho tụi này, nhưng hai người phải đồng ý sau này cách xa Thôi Diệu ra, không được nhìn cậu ấy, không được nói gì với cậu ấy dù chỉ là một câu!”

“Tôi nói...” Thôi Diệu bỏ hai tay vào túi quần, bước từng bước đi tới, “Cô là ai?”

Học sinh vây xung quanh ngăn người, cũng không tự chủ mà tránh ra một chút để Thôi Diệu đến gần.

“Thôi Diệu?” Diệp Lệ Học giật mình, cô ta ngượng ngừng thu tay lại, gương mặt biến thành tươi cười.

Lâm Tiểu Ngộ chợt vùng ra khỏi cánh tay đang đỡ của Du Thanh Quý, cô khóc lóc chạy về phía Thôi Diệu, lôi kéo cánh tay của Thôi Diệu, tựa trên vai cậu rồi sợ hãi nhỏ giọng khóc sướt sùi.

Thôi Diệu nhủ mày, không thể làm gì hơn ngoài rút tay ra khỏi túi quần rồi giờ lên, vỗ nhẹ sau lưng Lâm Tiểu Ngộ, nhả nài an ủi: “Được rồi, đều là người lớn, đừng khóc nữa.”

Lâm Tiểu Ngộ lùi về phía sau từng bước, cúi đầu lau nước mắt. Cô hít hít mũi rồi nhỏ giọng trả lời: “Biết rồi, cậu nhỏ.”

Cậu nhỏ?

Du Thanh Quý kinh ngạc nhìn Lâm Tiểu Ngộ, chợt nhớ hình như ánh mắt của Lâm Tiểu Ngộ hay hướng về phía Thôi Diệu? Nhưng mà... Cậu nhỏ là cái quỷ gì chứ? Lúc nhìn thì tuổi của bọn họ giống như chỉ hơn kém nhau nhiều nhất là hai ba tuổi thôi đó!

Không chỉ có Du Thanh Quý, Diệp Lệ Học cùng những học sinh cô ta đưa tới cũng đều bối rối.

Trên mặt Diệp Lệ Học thay đổi liên tục, cuối cùng đổi thành gương mặt tươi cười vui vẻ, cô ta đi tới trước mặt Thôi Diệu, vội vàng nói: “Cậu ấy là cháu của cậu sao? Ôi chào! Hiểu lắm, hiểu lắm rồi!”

Thật là... Vừa vui vẻ vừa lúng túng.

Cô ta cũng biết làm sao Thôi Diệu lại dễ dàng để cho nữ sinh khác kéo tay như vậy, lúng túng là vì thiếu chút nữa đã đánh cháu gái của Thôi Diệu rồi...

Ánh mắt Diệp Lệ Học không khỏi rơi trên người Du Thanh Quý. Ách... Nếu Lâm Tiểu Ngộ là cháu phía ngoại của Thôi Diệu, vậy có thể nào Du Thanh Quý kia cũng là thân thích của cậu ấy hay không?

“Ha ha...” Diệp Lệ Học cười xấu hổ, nhìn Thôi Diệu rồi hỏi: “Thôi Diệu, Du Thanh Quý kia không có quan hệ gì với cậu đúng không?”

“Dĩ nhiên!” Du Thanh Quý cau mày lớn tiếng nói.

Thôi Diệu liếc mắt nhìn Du Thanh Quý, quai hàm cùng ánh mắt lại hiện lên ý cười, khoe miệng cậu thoáng qua một đường cong mờ nhạt, cười như không cười: “Không phải cô nói giữa tôi và cô ấy có chuyện gì hay sao?”

“Cái gì?” Diệp Lệ Học không phản ứng kịp.

“Đúng vậy, giữa tôi và cô ấy có chuyện mà.” Thôi Diệu mở to hai mắt nhìn Du Thanh Quý, lười biếng nói.

“Gì cơ?” Diệp Lệ Học vẫn chưa phản ứng kịp.

Thôi Diệu nhìn Diệp Lệ Học một cái rồi nói tiếp: “Không sai, đúng như cô nghĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 13

Diệp Lệ Học sững sờ nhìn Thời Diệu, không tin vào tai mình. Cô ta cười xấu hổ, bởi vì nụ cười được nặn ra trên gương mặt cứng ngắt nên lúc nhìn càng giống như trò hề.

“Thời Diệu, cậu đừng nói với mình là cậu thích cô ta!” Diệp Lệ Học cắn môi chất vấn.

Thời Diệu khẽ cười một tiếng, nhìn Diệp Lệ Học: “Cô đúng...?”

Diệp Lệ Học giống như bị sét đánh, suýt nữa đứng không vững. Dường như chỉ trong giây lát, trong vành mắt cô ta đã ngập nước mắt.

Thời Diệu nhìn lướt qua mái tóc ngắn màu vàng của Diệp Lệ Học, bỗng nhiên hiểu ra: “Thì ra là cô... Người lần trước tôi từ chối đi xem phim cùng nên liền bụm mặt khóc?”

Diệp Lệ Học cũng không nhận được nữa, uất ức đến mức nước mắt trào ra, khiến cho lớp trang điểm đậm bị lem đi, lông mi giả một bên mắt rơi xuống, một bên thì lỏng một nửa.

“Này! Mày ngông cuồng cái gì vậy! Lệ Học của bọn tao thích mày chính là vinh hạnh của mày, làm sao mày có thể bắt nạt cậu ấy như vậy!” Một nam sinh đứng bên cạnh Diệp Lệ Học không nhìn thêm được nữa, tay nắm lại thành quả đấm, đấm về phía Thời Diệu.

Lâm Tiểu Ngộ kêu lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Thời Diệu giơ tay lên, bắt được cổ tay của người kia, cơ thể khẽ dịch chuyển kéo tên nam sinh nọ về phía mình, sau đó lại dùng sức ném, cả người tên kia bị quăng đi xa. Nam sinh đó đụng vào thân cây, sau đó đau đến mức ngồi bệch xuống đất, rên rĩ kêu đau.

“Mày hù cháu tao rồi.” Trong đôi mắt luôn lười biếng của Thời Diệu lại xuất hiện nét lạnh lùng.

“Này! Các em đang làm gì vậy!” Thầy chủ nhiệm chạy tới, “Đánh nhau ẩu đả là tội nặng! Lại là em, Diệp Lệ Học! Em đã vi phạm một lần rồi! Mắc lỗi ba lần là bị đuổi học đó!”

Nam sinh ngồi dưới đất ngẩng đầu lên, chỉ vào Thời Diệu nói: “Chủ nhiệm, tên kia cũng đánh nhau!”

“Người nào?” Thầy chủ nhiệm xoay người nhìn thấy Thời Diệu thì sững sờ một chút, “Em còn dám tố cáo trước sao? Nhất định là các em bắt nạt người khác, Thời Diệu tự vệ thôi! Trở về phòng làm việc của tôi! Gọi người nhà tôi!”

Không có cách nào khác, đã nhiều năm như vậy, Thời Diệu là học sinh duy nhất của Lục Trung được cử đi học, đồng nghĩa với học sinh đại học...

...

Trong quán nước giải khát.

Du Thanh Quý cúi đầu cắn ống hút, rầu rĩ không vui vẻ gì.

Lâm Tiểu Ngộ nhìn Du Thanh Quý một chút, lại nhìn Thời Diệu một chút, sau đó nhẹ nhàng kéo tay áo của Thời Diệu. Thời Diệu liếc nhìn rồi đẩy trà sữa tới trước mặt cô, “Uống đi.”

“Ừ...” Lâm Tiểu Ngộ cúi đầu, hai tay cầm trà sữa của mình.

Du Thanh Quý nhìn thật lâu, cuối cùng không nhận được liên nhủ mày tròn mắt nhìn Thời Diệu một cái. Cậu ta nói lời kia là có ý gì? Chẳng lẽ nên giải thích quan hệ giữa hai người sao? Thế nào lại khiến Diệp Lệ Học càng hiểu lầm vậy chứ! Cậu ta không sợ Diệp Lệ Học, nhưng cô cũng không muốn phiền toái tìm đến mình đâu!

Du Thanh Quý vừa tức giận vừa hút một hơi nước đậu đỏ.

“Khụ khụ khụ...” Cô dùng sức hút nhiều quá nên bị sặc. Du Thanh Quý che miệng, quay đầu sang bên cạnh, không nhận được mà ho khan một trận.

“Thanh Quý?” Lâm Tiểu Ngộ sững sờ, chậm chạp đưa tay lên, vỗ vỗ sau lưng Du Thanh Quý: “Chậm một chút, uống từ từ thôi nào...”

Du Thanh Quý ho khan trong chốc lát mới chậm rãi ngừng lại. Cô cười ngọt ngào với Lâm Tiểu Ngộ: “Mình không sao nữa.”

Thời Diệu nhìn gương mặt nhỏ bé của Du Thanh Quý đỏ lên vì ho khan, thật là hồng. Cậu còn tưởng cô sẽ truy hỏi mình, không nghĩ tới cô ấy không đề

cập đến lý do vì sao cậu nói như vậy. Ngón tay của Thời Diệu nhẹ nhàng gõ hai cái lên mặt bàn, có vẻ hơi thất vọng.

“Cậu ta... Thật sự là cậu nhỏ của cậu sao?” Rốt cuộc Du Thanh Quý không nhịn được mà tò mò hỏi Lâm Tiểu Ngộ, “Học sinh trong lớp, coi như không phải cùng tuổi thì tối đa cũng chỉ kém nhau một hai tuổi, thậm chí ba tuổi mà? Không phải là cậu họ chứ...”

Du Thanh Quý tròn to hai mắt nhìn Lâm Tiểu Ngộ, thấy bạn mình có người cậu xấu tính như Thời Diệu cũng thật là đáng thương.

“Là cậu họ... Cậu nhỏ lớn hơn mình một tuổi.” Lâm Tiểu Ngộ cười lên.

“Nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi tôi là cậu mà.” Thời Diệu nhún mày.

Lâm Tiểu Ngộ le lưỡi nhỏ, sát lại tai Du Thanh Quý nói nhỏ: “Cậu nhỏ không thích mình gọi là cậu...”

Du Thanh Quý cũng hạ giọng xuống, kề sát tai Lâm Tiểu Ngộ rồi nói: “Có phải cậu ta rất hung dữ hay không, luôn bắt cậu nhìn sắc mặt của cậu ta?”

“Không có đâu, cậu nhỏ rất tốt với mình đó!”

Thời Diệu lười phải nghe hai nữ sinh kia kề tai nói nhỏ, cậu lấy điện thoại di động ra, tùy tiện lướt tin tức trên Weibo. Vừa lướt chưa được bao lâu thì Lâm Tiểu Ngộ đã cẩn thận lắc lắc cổ tay của cậu.

Thời Diệu cau mày nhìn về phía cô gái nhỏ phiền phức.

“Cậu nhỏ, cháu muốn đi xem phim...”

Lâm Tiểu Ngộ thấy Thời Diệu định từ chối thì nói ngay lập tức: “Cháu và Thanh Quý đã hẹn cùng đi xem ‘Ngủ với bạn cùng bàn’...”

Thời Diệu không nói gì, bắt đầu đặt vé. Lúc chọn chỗ ngồi thì cậu lại hơi do dự, hai ghế hay ba ghế? Cuối cùng chọn ba chỗ ngồi.

...

Du Thanh Quý kéo tay của Lâm Tiểu Ngộ, cô quay đầu nhìn Thời Diệu đang đi ở phía sau, nhỏ giọng hỏi bạn mình: “Tại sao cậu nhỏ của cậu cũng tới đây hả...”

“Có thể... Có thể là cảm thấy trẻ rồi không?” Lâm Tiểu Ngộ rất nhạy cảm, “Có phải cậu rất ghét cậu nhỏ của mình không? Không thích cậu ấy tới đây với chúng ta sao?”

Nhìn đôi mắt hốt hoảng của Lâm Tiểu Ngộ, Du Thanh Quý lập tức bày ra gương mặt tươi cười rạng rỡ như hoa hướng dương rồi nói: “Làm sao lại như vậy chứ! Cậu nhỏ của cậu rất giỏi! Người cao cao gầy gầy đẹp trai, thành tích lại tốt, còn có thể vẽ tranh nữa!”

“Vậy sao?” Không biết Thời Diệu đã đến bên cạnh từ lúc nào, cười như không cười nhìn Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý cắn đầu lưỡi của mình một cái, cứng ngắc quay đầu đi.

...

Du Thanh Quý nhìn màn hình không chớp mắt, cho đến lúc cảm nhận được một người đàn ông trung niên luôn dựa về phía mình. Lúc đầu, Du Thanh Quý còn cho rằng đó là ảo giác của mình, nhưng người đàn ông trung niên đó lại khoác cánh tay lên ghế của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý nhún mày, đang suy nghĩ có nên nói ra hay không. Nếu nói ra có ảnh hưởng đến người khác không? Lúc cô đang phân vân thì Lâm Tiểu Ngộ kéo cô. Du Thanh Quý quay đầu lại thì thấy Thời Diệu cùng Lâm Tiểu Ngộ đã đứng lên.

“Đổi chỗ ngồi.” Lâm Tiểu Ngộ nhỏ giọng nói.

Du Thanh Quý thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc đầu thứ tự của ba người là Thời Diệu, Lâm Tiểu Ngộ, Du Thanh Quý, bây giờ đổi chỗ thành Lâm Tiểu Ngộ, Du Thanh Quý, Thời Diệu.

Sau khi ổn định lại vị trí một lần nữa, Du Thanh Quý ăn bắp rang bơ, chuyên tâm nhìn lên màn hình. Bỗng dưng quay sang nhìn một chút lại thấy có gì đó lạ lạ. Tại sao Lâm Tiểu Ngộ lại đòi đổi chỗ ngồi? Cậu ấy ngồi với Thời Diệu thì có gì là không ổn chứ?

Thời Diệu hay là Lâm Tiểu Ngộ nghĩ đến việc chuyển chỗ ngồi vậy? Thật ngốc mà.

Thời Diệu nghiêng đầu nhìn về phía Du Thanh Quý, lúc cô xem phim rất chăm chú, hai mắt to tròn cũng không chớp lấy một cái. Bởi vì xem quá nhập tâm nên lúc cầm một viên bỏng ngô bỏ vào trong miệng lại cắn phải đầu ngón tay của mình. Du Thanh Quý hơi nhún mày, mút đầu ngón tay của mình một chút rồi lại tiếp tục vừa ăn bỏng ngô vừa xem phim.

Du Thanh Quý để bỏng ngô ở một bên, cầm nước giải khát lên uống.

Thời Diệu liếc mắt nhìn hộp bóng ngô của cô, bên trong đã gần hết sạch rồi. Cậu cảm hộp bóng ngô còn chưa bị động tới của mình đổi qua cho cô.

Du Thanh Quý uống hai hộp nước thì lại ôm lấy hộp bóng ngô, ăn một viên rồi lại một viên. Hồn nhiên không phát hiện ra hộp của mình đã bị người ta đổi mất rồi.

Thời Diệu khẽ cười.

Ham ăn như vậy, đúng là giống như chuột Hamster vậy.

...

Xem phim xong đã tới mười giờ, Thời Diệu cùng Lâm Tiểu Ngộ đưa Du Thanh Quý đến tận cổng của khu nhà ở. Vốn là rạp chiếu phim gần với trường học, mà nhà của Du Thanh Quý cũng cách trường học không xa.

“Hôm nay muộn quá, lần sau vào nhà mình chơi nhé.” Du Thanh Quý kéo tay của Lâm Tiểu Ngộ, đôi mắt cong cong lên vừa cười vừa nói.

“Được.” Lâm Tiểu Ngộ gật đầu, cười đồng ý.

Du Thanh Quý đi vào khu nhà, liếc mắt nhìn bóng lưng của Thời Diệu cùng Lâm Tiểu Ngộ, vẫn cảm thấy bạn mình thật đáng thương khi có cậu như vậy mà...

...

“Thà để cô ấy dạy học thêm cũng không cần tôi sao?” Thời Diệu hỏi.

Lâm Tiểu Ngộ ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng trả lời: “Thích Thanh Quý dạy...”

Thời Diệu gõ đầu cô một cái rồi xoay người trở về phòng của mình.

Căn phòng của Thời Diệu chỉ toàn màu trắng, loại màu trắng này có thể giúp cậu có linh cảm khi vẽ tranh. Cậu ngồi trên chiếc giường lớn màu tuyết trắng, tay khoác lên đầu gối, đầu ngón tay gõ nhẹ hai cái.

Đột nhiên rất muốn vẽ tranh.

Thời Diệu đi tới phòng vẽ, nhìn bản vẽ trống không một lúc lâu mới bắt đầu cầm bút lên. Lúc vẽ cậu rất tập trung, bởi vì chăm chú như thế nên trên gương mặt lại tăng thêm sức hấp dẫn nếu ai đó nhìn thấy.

Cậu vẽ rất lâu, sau đó mới vẽ xong một rạp chiếu phim.

Trên màn hình lớn đang chiếu một bộ phim, mà chỗ ngồi lại trống trơn, không có một người nào, chả có ai xem cả. Cậu đổi bút, ngay chính giữa bắt đầu vẽ người xem duy nhất— một con chuột Hamster.

Chuột Hamster ôm một hộp bóng ngô lớn, vừa ăn vừa chăm chú xem phim. Thật nhiều thật nhiều bóng ngô rơi ra từ trong hộp đầy tràn, rơi xuống đầy đất.

Nhìn chú chuột chiếm vị trí trung tâm, dường như có thể nghe được tiếng động “rột rột”, “rột rột” lúc nó ăn bóng ngô.

Lúc Thời Diệu đăng bức tranh này lên Weibo thì thấy đã hai giờ sáng rồi. Cậu định để điện thoại di động xuống thì mới phát hiện được thiếu chút gì đó.

Cậu mở tin tức ra lướt nhanh vài cái.

Không đúng, mỗi buổi tối thì luôn có một người hâm mộ nhắn tin cho cậu, thế mà hôm nay lại không có. Thời Diệu mở Weibo của người đó lên thì nhìn thấy hai ba tấm ảnh chụp sổ tay được đăng lên Weibo.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 14

“Mẹ, con về rồi...” Lời nói của Du Thanh Quý nghẹn ở cổ họng, kinh ngạc nhìn một đồng hồ hỗn độn trên mặt đất. Bàn ghế bị đẩy ngã, khay trà bằng thủy tinh bể nát, học tủ xóc xếch, ngay cả TV treo trên tường cũng rơi xuống đất, màn hình vỡ vụn.

Trong phòng ngửi vọng ra tiếng khóc của mẹ cùng tiếng khuyên bảo của bà ngoại.

Du Thanh Quý để cặp sang một bên, đập lên đồng hoang tàn chạy tới phòng ngủ của mẹ mình.

“Mẹ!”

Mẽ Doanh Tình nằm trên gối khóc lóc, vì khóc quá lâu nên chẳng còn sức lực, tiếng khóc trở nên đứt quãng.

Trong phòng ngủ của mẹ cô cũng hỗn độn giống như phòng khách. Những bức ảnh mẹ chụp cùng ba bị xé thành từng mảnh nhỏ, báo chí về ba mà mẹ sưu tầm trong thời gian dài cũng đều bị xé nát.

“Thanh Quý về rồi, mau tới khuyên mẹ cháu đi.” Bà ngoại của Du Thanh Quý, Chúc Hương Lan đang lo lắng đến đỏ vành mắt.

“Mẹ...” Du Thanh Quý ngồi ở mép giường, cúi người ôm eo mẹ mình, “Mẹ đừng khóc...”

Du Thanh Quý không nhìn được khi thấy mẹ bị uất ức, chỉ cần mẹ khóc thì cô cũng rơi nước mắt theo, thế nên lúc bây giờ từng giọt nước mắt cũng thi nhau rơi xuống, thấm ướt áo của Mẽ Doanh Tình.

“Quý Quý...” Mẽ Doanh Tình ngồi dậy, ôm Du Thanh Quý rồi cùng nhau khóc.

Tay Du Thanh Quý vòng qua eo bà, vỗ nhẹ phía sau lưng, vừa khóc vừa an ủi: “Mẹ đừng khóc, đừng khóc nữa...”

Cô không biết hòa giải chuyện ba mẹ mình như thế nào, chỉ có thể vụng về lặp đi lặp lại một câu nói này.

Bỗng nhiên Mẽ Doanh Tình đẩy Du Thanh Quý ra, cầm tờ báo bên cạnh đưa cho cô, giọng nói bén nhọn: “Con xem đi! Đây chính là ba ba của con đó! Người đàn ông từng nói cưới mẹ là điều hạnh phúc nhất đời ông ấy, đảo mắt đã ôm ấp người đàn bà khác! Ba con chính là tên đàn ông không có lương tâm! Mẹ con học trung học với ông ta, vì ông ta mà lúc tốt nghiệp đã không thi vào trường mình thích, lại thi vào trường ông ta học! Khi tốt nghiệp gả cho ông ta, vì ông ta mà bỏ hết tất cả, nhưng ông ấy làm gì với mẹ? Càng ngày càng không muốn nói chuyện với mẹ, luôn bày ra gương mặt khó chịu cho mẹ! Tức giận cái này bức tức cái khác! Bây giờ trong chớp mắt đã ôm ấp người khác!”

Mẽ Doanh Tình khóc đến mức giọng nói khàn khàn, đầu ngón tay cũng không tự chủ mà dậm liên tục lên bề mặt của tờ báo.

Du Thanh Quý cúi đầu, nhìn tờ báo mẹ đưa cho mình.

“Du Trạch Ngôn cùng hoa đán Tiểu Ngọc Văn cùng nhau hưởng thụ thời gian nhàn nhã ở bãi biển lúc chiều.”

“Du Trạch Ngôn và các hoa đán ZK cùng nhau bước trên thảm đỏ, trái ôm phải ấp, may mắn không ngừng!”

“Hầu Uyển Kỳ rời khỏi nhà họ Đông, tìm nơi nương tựa mới là công ty Du thị! Phải chăng trong chuyện này có nguyên nhân là vì Du Trạch Ngôn hay không?”

“Đáng sợ, có phóng viên ở Anh nói Du Trạch Ngôn xuất hiện tại Học viện Quý tộc nhiều lần, có lời đồn cho rằng Du tổng đi thăm con riêng...”

Mỗi một tin tức đều đưa ra vài hình ảnh. Đã rất lâu rồi Du Thanh Quý chưa thấy ba ba của mình, cô vuốt bề mặt của trang báo, cẩn thận xem những hình kia. Đại đa số đều là chụp lên, có tấm nghiêng người, chỉ có bóng lưng mờ mờ, ngay cả Du Thanh Quý cũng không phân biệt được rốt cuộc người đó có phải ba ba của mình hay không. Chỉ có tấm hình ba ba cùng nhóm người của ZK đi trên thảm đỏ là vô cùng rõ ràng. ZK là một cặp chị em sinh đôi xinh đẹp, họ chia ra đứng hai bên Du Trạch Ngôn, tay của ba cô nhẹ nhàng khoác lên hông của hai người.

Du Trạch Ngôn nhìn ông kính, khóe môi nhếch lên nho nhỏ vui vẻ.

Du Thanh Quý sờ mặt ba mình, có chút nhớ nhung.

Bỗng nhiên Mẽ Doanh Tình đoạt lại tờ báo trong tay Du Thanh Quý, vừa xé vừa la: “Tôi không muốn gặp người đàn ông này nữa! Không bao giờ... muốn nữa! Du Trạch Ngôn, tôi hận ông!”

“Mẹ!” Du Thanh Quý nắm cổ tay của Mẽ Doanh Tình, “Chưa chắc những tin tức này là thật mà! Bọn họ sống trong ngành giải trí, luôn sẵn những tin tức như thế này, tùy tiện chụp lên rồi đưa lên vài hình ảnh, lại ghi những tiêu đề hấp dẫn thị hiếu của người dân. Không thể tin được!”

“Con còn nói giúp ông ta!”

“Con, con chỉ nói sự thật thôi! Con tin ba không phải người như vậy!”

“Chát!” Mẽ Doanh Tình tát một cái lên mặt Du Thanh Quý, “Mẹ nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi ông ta là ba nữa!”

Du Thanh Quý nghiêng mặt về một bên, nước mắt không nhìn được mà rơi xuống. Cô biết cô không nên chọc giận mẹ mình, nhưng trong lòng cô vẫn cố chấp không thể thỏa hiệp, vẫn cố gắng nói: “Nhưng ông ấy là ba con! Cả đời cũng là ba ba của con!”

“Con!” Mẽ Doanh Tình lại gợn tay lên!

Du Thanh Quý nhắm mắt lại, cũng không tránh ra, chuẩn bị nhận cái tát xuống mặt mình.

“Ôi trời, con làm gì vậy!” Chúc Hương Lan vội vàng nắm lấy cổ tay của Mẹ Doanh Tinh, “Con đánh con mình làm gì! Tiểu Quý nói sai gì sao? Đời này họ Du kia cũng là ba của con bé! Bây giờ con buộc con mình nói như thế, vậy thì ngay từ đầu đừng gả cho tên kia! Ban đầu mẹ khuyên thế nào con cũng không nghe, rõ ràng hai đứa không cùng một hướng...”

“Quý Quý...” Mẹ Doanh Tinh khóc lóc kéo Du Thanh Quý, “Mẹ không nên đánh con, có đau hay không? Xin lỗi con...”

“Không đau, mẹ, con không đau...” Du Thanh Quý ôm eo mẹ mình rồi chôn mặt trong ngực mẹ, “Mẹ đừng khóc, con đã lớn rồi, sau này con sẽ chăm sóc mẹ...”

Chúc Hương Lan thở dài, “Không biết là nghiệt gì! Tiểu Tinh, đừng hành hạ bản thân như vậy, xem bộ dạng của con bây giờ đi. Ly hôn cùng người đàn ông kia được không? Không có đàn ông, chúng ta còn có thể sống tốt hơn đó!”

Giảng co hơn nửa đêm, Du Thanh Quý nhìn mẹ ngủ thiếp đi mới trở về phòng làm bài tập. Cô nhanh chóng làm xong bài tập, lúc đi ngủ đã hơn hai giờ đêm rồi.

Vất vả một đêm nên cô chỉ muốn đi ngủ, ngay cả điện thoại cũng không đụng vào.

...

Sáng hôm sau lúc đi học, mắt Du Thanh Quý vẫn còn sưng lên.

Tiết đầu là tiết Anh văn, giáo viên dạy Anh văn quét mắt một vòng, cuối cùng rơi trên người Du Thanh Quý, gần đây cô rất thích để Du Thanh Quý đọc bài mẫu.

“Du Thanh Quý, đọc chậm đoạn văn trang 46 nào.”

Cô giáo nói xong lại xoay người viết lên bảng, viết xong hai từ vẫn không thấy giọng ai đọc đoạn văn, cô kinh ngạc xoay người.

Dương Hinh dùng cùi chỏ đụng Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý đang ngăn người thi phục hồi tinh thần, lúng túng đứng dậy.

Dương Hinh nói thật nhỏ: “Trang 46...”

Du Thanh Quý cúi đầu nhanh chóng lật hai trang, đến trang 46 thì lớn tiếng đọc.

Vậy mà Du Thanh Quý lại thất thần khi đang học, hơn nữa ngay cả sách cũng lật sai mất, thật là kỳ lạ. Học sinh trong phòng kinh ngạc nhìn về phía cô.

Giáo viên dạy Anh văn nhú mày một cái nhưng cũng không nói gì, xoay người tiếp tục viết lên bảng.

Du Thanh Quý đọc bài văn một cách chậm rãi, sau khi hoàn thành thì ngồi xuống, hai tay đặt trên bàn, mắt nhìn thẳng về phía bảng đen, hết sức chăm chú nghe giảng, âm thầm tự nhủ với mình sẽ không bao giờ... thất thần nữa.

“Du Thanh Quý, em dịch những chữ này, xem chúng có nghĩa gì đi.” Cô giáo Anh văn chỉ tay vào tấm bảng đen.

“Du Thanh Quý?”

Du Thanh Quý đứng lên, đỏ mặt nói: “Nghe Hoắc Kim diễn giải, có lúc người sẽ phát hiện rất khó để lý giải ông ta, bởi vì thường thường tư tưởng và sự cố gắng của ông ấy cũng lớn như vũ trụ...”

“Mời ngồi.” Cô giáo nhìn Du Thanh Quý một cái.

Du Thanh Quý ngồi xuống, cô cầm bút tùy tiện viết viết lên vở bài tập, rầu rĩ không thôi.

Thời Diệu ngồi sau cùng như có điều gì suy nghĩ nhìn Du Thanh Quý, ngón tay đặt trên mặt bàn gỗ nhẹ hai cái.

...

“Này, cậu không sao chứ?” Lúc tan học, Dương Hinh vỗ vai Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý ngẩng đầu lên nhìn Dương Hinh cười cười trả lời: “Cảm ơn lớp trưởng, mình không sao.”

“Ôi, bây giờ mới phát hiện! Làm sao mắt lại sưng thế này hả? Khóc sao?” Dương Hinh tiến tới.

Du Thanh Quý lắc đầu một cái muốn phủ nhận, suy nghĩ một chút lại gật đầu. Cô cúi đầu, nói nhỏ: “Đúng là khóc, có chuyện không vui.”

“Rốt cuộc là thế nào hả? Nói cho mình nghe đi!” Dương Hinh vừa nhiệt tình vừa kích động.

Du Thanh Quý khẽ lắc đầu: “Đã qua rồi, ừm... Không muốn nhớ lại đâu.”

Dương Hinh gật đầu, cô đứng lên: “Được rồi, mình không hỏi nữa. Nếu có chuyện gì thì phải nói với mình đó! Mình phải đi thu bài tập rồi.”

“Ừ!” Du Thanh Quý cũng gật đầu.

Cô lấy sổ tay mới ra, vừa định ghi chép gì đó thì một học sinh lớp kế bên gõ cửa phòng học: “Du Thanh Quý, cô giáo Anh vẫn gọi cậu tới phòng làm việc đó.”

“À... Cảm ơn cậu.” Du Thanh Quý dọn dẹp bàn học sạch sẽ rồi cúi đầu đi ra ngoài, nghĩ thầm chắc chắc cô giáo muốn xử lý chuyện mình thất thân lúc này...

...

“Du Thanh Quý lớp các cậu có ở đây không?” Lục Vũ Toàn ôm một chiếc hộp lớn đứng ở cửa, cô quét mắt nhìn phòng học một vòng, chuyển vật trong lòng cho một nữ sinh khác, “Mình vừa đi qua chỗ bảo vệ trường, nhìn thấy có đồ được gửi tới cho cậu ấy nên thuận đường mang tới đây. Giúp mình để lên bàn của cậu ấy nhé!”

Trong giờ học, phòng học luôn luôn rất náo nhiệt, mấy nam sinh đùa giỡn đuổi bắt, chọt xô đẩy nhau khiến mấy hàng ghế đầu gần cửa sổ bị ngã văng.

Một nữ sinh kêu lên: “Đồ chuyển tới của Du Thanh Quý!”

Chiếc hộp hình chữ nhật đã bị đè dưới mặt bàn, dẹp lép mất rồi.

Mấy nam sinh sừng sốt, vội vàng dọn dẹp lại bàn học.

Du Thanh Quý vừa trở về đã chạy tới, nắm lấy cây kéo gỡ lớp keo dán rồi mở ra các lớp bọc bên ngoài. Cho dù đã có bọt biển chống chấn động, cho dù đã có hai lớp hộp bao phủ, cho dù có lớp lông dày bao quanh con búp bê đó.

Thế mà búp bê hình Mỹ nhân ngư kia đã bị bể, nhất là phần đầu đã bể thành vài mảnh.

Du Thanh Quý cúi đầu, nhìn búp bê Mỹ nhân ngư bể tan tành trong hộp, vốn là tâm trạng cô vẫn còn đang rất thấp, nên lúc này không kìm được, nước mắt lần lượt rơi xuống thành hàng.

“Mình, mình không có ý...” Mấy nam sinh ngờ ngàng đứng bên cạnh.

Nam sinh không có sức kháng cự với nước mắt của con gái, huống chi còn là nước mắt của một nữ sinh xinh đẹp uất ức rơi xuống.

Du Thanh Quý cúi đầu, lấy tay gạt đi nước mắt, nhưng dù thế nào thì nước mắt cũng chảy không ngừng, không thể nào lau sạch được.

Tiếng chuông vào tiết vang lên, mấy nam sinh bắt đầu đi đánh về lại chỗ ngồi của mình. Tiết này là môn Lịch sử, giáo viên dạy bộ môn này là một cô giáo dịu dàng ít nói vừa tốt nghiệp đại học vài năm trước, từ trước đến nay không thể nào quản nổi mấy học sinh này. Bởi thế, bất kể cô giáo đang đứng giảng bài ở trước mặt, mấy nam sinh kia vẫn xì xào bàn tán.

“Không nghĩ tới Du Thanh Quý thích chơi búp bê... Lại còn có thể khóc vì thứ đó!”

“Cái gì chứ, mình vừa mới tra một chút. Cái đó gọi là Bjd, rất đắt!” Cô Dật Phi cầm một chiếc thẻ nhỏ trong tay, trên đó viết chỗ sản xuất búp bê, còn có tên của búp bê nữa.

Thời Diệu lười biếng vươn tay rút chiếc thẻ từ trong tay Cô Dật Phi ra rồi liếc nhìn một chút.

“Búp bê đó có thể đắt đến thế nào chứ. Đền cho cậu ấy một cái là được!”

“Nghe nói thứ đồ chơi đó rất quý, mình vừa tra trên Baidu, giá bằng học kỳ ba năm học của chúng ta đó!”

Chu Tiểu chửi thề một tiếng, “Không phải chỉ là một con búp bê nhỏ thôi sao, làm thế nào mà mắc như vậy chứ?”

Cậu lại khẽ cắn răng: “Đền! Làm hư thì phải đền! Chúng ta không thể quyết được! Đắt tới đâu cũng phải mua đền cho Du Thanh Quý!”

Thời Diệu tắt trình duyệt tìm kiếm thông tin về búp bê, tùy ý nói: “Hàng có hạn, không mua được đâu.”

“Vậy làm sao chứ?” Cô Dật Phi cùng Chu Tiểu quang sang, ngáy ngốc nhìn Thời Diệu ngồi ở hàng sau.

Thời Diệu nhét tấm thẻ về lại trong tay Cô Dật Phi, lười biếng nói: “Có liên quan gì tới mình.”

Cô Dật Phi cùng Chu Tiểu liếc mắt nhìn nhau, ừ ừ cúi đầu ngồi ngay ngắn lại.

Thời Diệu ngẩng đầu nhìn về phía trước. Du Thanh Quỳnh ngồi bên cửa sổ đang cúi đầu, đôi vai buồn bã ỉu xiu. Lọn tóc xoăn xinh đẹp của cô rũ xuống che đi gương mặt. Lần này, ngay cả gò má hay vành tai cũng đều không thấy nữa rồi.

Thời Diệu thu hồi tầm mắt, cậu mở Weibo ra đăng trạng thái:

Muốn mua Huyền Tịch Xã phiên bản đặc biệt búp bê Mỹ nhân ngư.

Suy nghĩ một chút lại đăng lên Weibo tiếp:

Khẩn cấp @Hắc Diệu: Muốn mua Huyền Tịch Xã hình phiên bản đặc biệt búp bê Mỹ nhân ngư.

Phía dưới Weibo của Hắc Diệu lập tức nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 15

Khẩn cấp: @ Hắc Diệu: Cần mua gấp Huyền tịch xã số lượng có hạn phiên búp bê mỹ nhân ngư.

Quả bóng cao su nhảy nhảy: Cái quý gì vậy? Đổi nghề rồi à? Ôi, Diệu gia của tôi.

Ba ngày tăng mười cân????? Sao họa sĩ Diệu của chúng ta lại bắt đầu chơi búp bê rồi.?

Đậu xanh không có mí mắt: Lầu trên không có văn hóa, đó không phải búp bê. Không thể tin nổi một người như vậy lại là cha của một đứa nhỏ.

Con mèo có cái đuôi to: Yên lặng lặn xuống nhiều năm, cuối cùng mẹ cũng xuất hiện. Rơi nước mắt.

Hôm nay bé gái dưới lầu bắt ngờ gặp trai đẹp:Ách. sao tôi lại nghĩ là đưa cho bạn gái nhĩ. Cái kia, các cô gái đều rất thích phong cách búp bê nữ nhân ngư nha.

Đại thần già: Lầu trên +1.

Chị dâu Diệu tương lai: (T o T) không cần, tôi còn chưa lớn mà, sao Diệu Diệu của tôi có thể có bạn gái được.

.....

Thời Diệu nhìn những bình luận lộn xộn bên dưới khiến anh cảm thấy có chút đau đầu. Ngón tay của anh dừng lại ở chỗ người có nick name con mèo có cái đuôi to kia, sau đó anh trả lời: “Có sao? Bạn biết chỗ bán sao?”

Ba giây sau đó.

Con mèo có cái đuôi to: A a a a a a a, lần đầu tiên được trả lời, tôi là thiên sứ mà. Kiếp trước nhất định tôi đã cứu vớt cả vũ trụ.

Ba giây sau đó.

Con mèo có cái đuôi to: Đắt quá, không có người nào dám nhập cái này. Diệu Diệu đừng nóng vội. Tôi sẽ đến từng đoàn hỏi giúp bạn.

Lại thêm mấy cô mấy bác nhảy vào, nhao nhao bày tỏ mình cũng sẽ giúp đỡ trong khả năng. Dù sao cũng là Huyền tịch xã phiên bản giới hạn, hình búp bê nữ nhân ngư, đừng nói tới số lượng ít, những người có khả năng mua được cái này đều là những người có khả năng kinh tế rất tốt, ngay cả khi có người đồng ý trả giá cao cũng chưa chắc người ta đã đồng ý bán.

Trong không khí mọi người đều đồng ý giúp đỡ, một người hâm mộ oa nưong (cô gái thích búp bê, hoặc cô gái nhỏ, nhưng ở đây hiểu theo nghĩa trước a) xuất hiện.

Tôi không phải Tiểu Chiết Dự: QAQ, đại đại à, cái này không phải chuyện hai bàn tay có thể tự làm nên được mà, QAQ, dù sao cũng là búp bê số lượng hạn chế, hơn nữa lại đã qua tay thì nhất định sẽ không mua được với giá gốc. Không biết là đại đại có thể chấp nhận mức giá như thế nào? diendandlleequyddoon

Bình luận này vừa xuất hiện lại khiến cho phía sau xuất hiện một trận tranh luận mới.

Ba người béo mười cân: Này này này, bạn có ý gì vậy, họa sĩ Diệu của chúng ta là người thích chiêm tiện nghi của người khác sao?

Quả bóng cao su nhảy nhảy: Nâng giá tiền chính là đang vũ nhục Diệu gia của chúng ta.

Con mèo có cái đuôi to: Lầu trên nói câu này có chút quá rồi, hỏi giá là chuyện hoàn toàn bình thường mà. Không phải là người trong ngành búp bê không thể hiểu được, không có tình huống đặc biệt thì mấy oa nương sẽ không bán đi đâu. Họ đón đó không phải là búp bê, mà đó là đứa nhỏ của họ đó.

Đại thần giả: lầu trên +1

.....

Thời Diệu đang mở internet suru tầm trang web, diễn đàn về Bjd, đến khi anh quay lại weibo thì chỉ còn những bình luận tranh cãi. Anh khẽ nhún mày, trả lời lại cho Tôi không phải Tiểu Chiết Dự: Tùy tiện.

Tôi không phải Tiểu Chiết Dự: Đại đại, tùy tiện là có ý gì vậy, QAQ?

Đậu xanh không có mí mắt: Sao người này lại ngu xuẩn như vậy chứ? Chính là giá bao nhiêu cũng được đó. Ách..... Tôi có cảm giác mãnh liệt như một tổng giám đốc đang theo đuổi vợ yêu.

Chị dâu Diệu tương lai: Lầu trên đừng nói vậy. Diệu Diệu là của tôi.

Cả ngày nay Du Thanh Quỳnh đều buồn bã ỉu xìu, cuối cùng cũng tan học, cô cất dọn sách vở xong, xoay người đi về chỗ Lâm Tiểu Ngộ nói: “Tiểu Ngộ, hôm nay mình muốn về nhà sớm một chút, ngày mai chúng ta tiếp tục học bù nhé.”

Lâm Tiểu Ngộ lo lắng nhìn Du Thanh Quỳnh, thông thả gật đầu một cái, nói: “Được, cậu hãy về nghỉ ngơi thật tốt.”

“Ừ, mình biết rồi.” Du Thanh Quỳnh cười cười vs Lâm Tiểu Ngộ, sau đó xoay người đi.

Du Thanh Quỳnh vừa xoay người, trước mặt là một mảng lớn màu trắng. Cô ngẩn người, sau đó mới phản ứng kịp đó là áo sơ mi trắng của bạn ngồi bàn trước. Cô lúng túng ngẩng đầu, tầm mắt cũng từ từ rời đi, mãi đến khi thấy gương mặt của Thời Diệu, lúc này cô mới từ từ nhún lại đôi lông mày nhỏ, hỏi một câu rất mâu thuẫn: “Cậu lại có chuyện gì vậy?”

Lời này có chút quen tai.

Thời Diệu nhìn ánh mắt vẫn hồng như cũ, dùng giọng điệu lười nhác quen thuộc hỏi: “Ngày hôm qua về muộn quá, bị mẹ mắng đến khóc nhè rồi à?”

Du Thanh Quỳnh càng nhún chặt hàng lông mày nhỏ, cô hơi trừng mắt nhìn Thời Diệu, nói: “Cậu đừng nói vậy, mẹ tôi rất tốt với tôi, mẹ sẽ không mắng tôi.”

Du Thanh Quỳnh đứng lên, đeo túi sách lên lưng, ôm lấy chiếc hộp giấy bị ép đến không còn hình dáng gì nữa đi ra ngoài.

“Này.” Thời Diệu gọi cô lại

Du Thanh Quỳnh hơi dừng bước, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước, mới bước được hai bước, bỗng cô lại cảm thấy cứ trực tiếp đi như vậy thì rất không lễ phép. Cô ôm chặt lấy hộp giấy, quay người lại, nhìn Thời Diệu, hỏi: “Còn chuyện gì không?”

Thời Diệu ngồi trên bàn học của Du Thanh Quỳnh, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt sưng đỏ của Du Thanh Quỳnh, từ từ nói: “Tôi biết một người thợ rất giỏi, lặt, nói không chừng có thể sửa được giúp cậu đó.”

Du Thanh Quỳnh sững sờ, sau một lúc lâu, cô mới nháy mắt hai lần, kinh ngạc hỏi: “Cậu, cậu nói cái gì?”

“Nếu cậu không nghe thấy thì thôi.” Thời Diệu đứng lên, dứt tay vào túi quần, bước những bước chân dài vượt qua người Du Thanh Quỳnh, đi ra khỏi phòng học.

“Tôi nghe thấy.” Du Thanh Quỳnh vội vàng xoay người lại, lớn tiếng nói theo bóng lưng của Thời Diệu.

Khoe môi của Thời Diệu hơi cong lên, sau đó cậu nhanh chóng thu lại ý cười, lười biếng quay người sang chỗ khác, từ trên cao nhìn xuống chỗ Du Thanh Quỳnh, đưa tay ra.

Du Thanh Quỳnh vẫn có chút do dự, cô nhỏ giọng nói: “Con búp bê này bị thương rất nghiêm trọng..... Người thợ mà cậu quen biết kia thật sự có thể sửa được sao?”

“Không tin thì bỏ đi.” Giọng nói của Thời Diệu mang theo chút không kiên nhẫn.

“Tin tin tin.” Du Thanh Quỳnh vội vàng đưa hộp giấy vào tay Thời Diệu trước khi cậu thu tay lại.

Hai tay Du Thanh Quỳnh tạo thành hình chữ thập, đưa đưa về phía Thời Diệu, ánh mắt phát sáng nhìn cậu, vui vẻ nói: “Vậy, Tiểu thập cửu của tôi phải nhờ cậu rồi.”

“Tiểu thập cửu?”

“Ừm.” Du Thanh Quỳnh gật đầu. “Ở nhà tôi có mười tám chị nữa.”

Thời Diệu nhìn cô bằng ánh mắt kì dị, nói với Lâm Tiểu Ngộ: “Quý phiền toái, đi mau lên.”

Lâm Tiểu Ngộ mới vừa thu thập xong sách vở, chạy chậm theo Thời Diệu ra ngoài, lúc đi ngang qua Du Thanh Quỳnh còn cười vẫy tay tạm biệt cô. Đi ra khỏi phòng học, Lâm Tiểu Ngộ tò mò hỏi Thời Diệu: “Cậu nhỏ, sao cháu không biết cậu còn có người bạn làm trong lĩnh vực búp bê nhỉ?”

“Cậu nhỏ có gì mà không làm được chứ?” Thời Diệu vỗ vỗ chiếc hộp giấy méo mó trong lòng.

Tâm trạng của Du Thanh Quỳnh tốt hơn nhiều.

Lúc cô về đến nhà thì cả mẹ và bà ngoại đều không ở nhà, Du Thanh Quỳnh lác lác đầu đi về phòng mình. Lúc cô lấy điện thoại đi động ra khỏi ngăn kéo, bỗng nhiên cô lại nhớ đến đêm qua cô quên không để lại lời nhắn cho Hắc Diệu đại đại rồi.

Lỗi lầm.

Du Thanh Quỳnh ảo não mở weibo ra, xem 99 tin nhắn mới chưa đọc, cô ngạc nhiên.

Oa. Sao mới có một ngày cô không vào microblogging mà lại tăng lên nhiều fan như vậy. Cô chỉ đăng ba điều trong sổ tay lên weibo thôi mà. Nhìn những bình luận khen cô làm sổ tay đẹp, Du Thanh Quỳnh vừa sợ đến ngày người, vừa nở nụ cười ngốc nghếch.

Nhìn nhìn, bỗng nhiên cô thấy mấy cái tên quen thuộc. Oa, những người này không phải là fan trung thành của Hắc Diệu sao?

Đậu xanh không mí mắt: Tiểu mê quý lại trở mình lần nữa, hâm mộ ghen ghét quá đi.

Đại thần giả: Xin hỏi Tiểu mê quý liên tiếp được đại thần sủng hạnh thì có tâm trạng như thế nào?

“A, có ý gì.....” Du Thanh Quỳnh mờ mịt đọc xong bình luận sau đó mới đi xem nhóm khen.

Đến khi nhìn thấy cái tên không thể quen thuộc hơn kia, Du Thanh Quỳnh vốn đang hí mắt vì mờ mịt, đột nhiên tròn to hai mắt, hai mắt mở tròn trũng thành hình tròn vo.

Bóp một phát di động rơi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 16

Hắc Diệu Đại Đại lại xem Weibo của cô! Còn bấm like cho cô nữa kia! Du Thanh Quỳnh thật muốn xuống lầu chạy quanh ba vòng! Đáng chết hơn là hôm qua cô lại quên đi qua chào hỏi với Đại Đại của cô! Thật là xấu hổ mà...

Du Thanh Quỳnh vội vàng nhặt di động lên rồi mở trang Weibo của Hắc Diệu.

Hả???

Chẳng lẽ Hắc Diệu Đại Đại cũng tiến vào hồ sơ Bjd? Hơn nữa, vậy mà cũng thích Huyền Tịch Xã phiên bản kỷ niệm Mỹ nhân ngư? Việc này... Cũng thật đúng dịp quá chứ?

Du Thanh Quỳnh nhú mày liếc nhìn bình luận phía dưới của Weibo. Nhanh chóng thấy rất nhiều bình luận có cùng một đề tài – suy đoán Thời Diệu cần mua búp bê này để tặng cho bạn gái.

Du Thanh Quỳnh suy nghĩ một chút, lập tức nhớ tới dòng trạng thái mà Weibo này từng đăng vào một đêm rất khuya của ngày nọ - Cô ấy nhìn rất được.

Sau một phút đăng lên thì bị xóa đi mất, nếu như không phải Du Thanh Quỳnh vào Weibo này đúng lúc thì cũng sẽ không nhìn thấy. Chẳng lẽ Hắc Diệu thật sự có bạn gái? Không biết tại sao... Trong lòng Du Thanh Quỳnh có chút cảm giác mất mát. Nhưng mà nghĩ lại, Hắc Diệu của cô ưu tú như vậy, không phải có bạn gái là chuyện rất bình thường sao? Cô cũng nên mừng cho người ấy mới đúng!

Du Thanh Quỳnh cúi đầu, từ từ xem bình luận dưới Weibo. Ai cũng đều là fan lâu năm của Hắc Diệu nên bình thường cũng xem như quen biết nhau, thỉnh thoảng phía dưới lại có mấy câu trò chuyện rất vui vẻ.

Ba ngày mập mười cân: Có người nào tò mò về tuổi của Hắc Diệu không?

Quả bóng cao su nhảy nhảy: Bức tranh về gió kia... Không có hơn mười năm kiến thức thì căn bản không vẽ ra được đâu!

Hạt đậu không có mí mắt: Thực không dám dấu diếm, thật ra tại hạ cũng là một người vẽ nghiệp dư. Theo ý kiến của tại hạ, cho dù thế nào thì bức vẽ của Diệu huynh đây cũng phải gần ba mươi năm kinh nghiệm

Hôm nay bé đây vô tình gặp được trai đẹp: Lâu trên đường nói bậy, rõ ràng cô là y tá trong bệnh viện, mới vừa tốt nghiệp cơ mà.

Hạt đậu không có mí mắt: [giận] [giận] [giận]

Đại thần giả: Suy nghĩ-ing, có thể nào không phải tặng bạn gái mà là tặng cho con gái không?

Diệu tẩu tương lai: (TOT) Các người nói bậy!! Diệu Diệu nhà tôi không phải kẻ đầu hói bụng bia đâu!

Tuổi của Hắc Diệu Đại Đại sao?

Du Thanh Quý mở sổ tay ra, nhìn thiếu nữ bạc hà ở trên băng dán, ảo tưởng đến dáng người của Hắc Diệu. Suy nghĩ một chút lại trả lời ở phía dưới.

Tiểu Mê Quý của Hắc Diệu Đại Đại: Nhất định Hắc Diệu Đại Đại cao gầy đẹp trai, công bản về đi ngao du khắp nơi thiên hạ! Cũng khoảng... 26 tuổi!

Du Thanh Quý lại đăng một dòng trạng thái.

Tiểu Mê Quý của Hắc Diệu Đại Đại: Đại Đại ngủ ngon ٩(̄̄̄)٩

Du Thanh Quý để điện thoại xuống bắt đầu làm bài tập, làm xong bài tập lại mở sổ tay ra, cuốn sổ màu bạc hà xanh biếc này chỉ còn lại mấy tờ, xem ra mấy ngày nữa sẽ phải làm một cuốn nữa giống như lần trước! Vừa nghĩ tới lần đầu tiên cô đăng Weibo hình sổ tay của mình đã có được nhiều lời khen như vậy, cô liền vui vẻ vô cùng.

Ngày 27 tháng 10.

1. Lại gần đến tháng thi rồi, phải cố gắng lên nhé! [phấn đấu] [phấn đấu] [phấn đấu]

2. Ba sẽ nhanh chóng về nước thăm mình! [xoay vòng] [xoay vòng] [xoay vòng]

3. Hi vọng mẹ sẽ sớm vực dậy, có thể làm chuyện mà bản thân mẹ muốn làm... [cầu mong] [cầu mong] [cầu mong]

4. Hi vọng Hắc Diệu Đại Đại sẽ vui vẻ bên cạnh bạn gái mãi mãi! [tung hoa] [tung hoa] [tung hoa]

5. Tiểu Thập Cửu rút bể, được Thôi Diệu cầm đi tới bác sĩ mà cậu ấy biết để chữa trị cho bé rồi, không biết có thể sửa được không nữa... [khóc lớn] [khóc lớn] [khóc lớn]

6. Á, có phải nên tặng ít quà cảm ơn Thôi Diệu không? [nhức đầu] [nhức đầu] [nhức đầu]

...

Vào giờ tan học của ngày trước tháng thi lần hai của học kỳ này, Thôi Diệu đang định rời khỏi thi nghe mấy nam sinh ngồi sau bàn luận.

“Lần này nếu mình có thể thi được hạng 11 thì tốt quá, như vậy là có thể ngồi cùng với Phương Căn Chi xếp thứ 10 rồi...”

“Cậu bị ngu à? Lần này cũng chưa chắc Phương Căn Chi thi đạt hạng 10 mà! Nhưng mà chắc Du Thanh Quý sẽ yên vị ở bàn thứ nhất đó!”

“Đúng rồi...”

Thôi Diệu hơi dừng lại, dường như có điều suy nghĩ ngắc đầu nhìn chỗ ngồi đầu tiên ở hàng thứ nhất. Du Thanh Quý đang khom người thu dọn sách vở, không biết vừa làm vừa nói với Dương Hinh điều gì đó. Cô nghiêng đầu, đôi mắt xinh đẹp lộ ra ngờ ngàng, ngay sau đó lại cười lên, đôi mắt cong cong như chứa vạn ánh sáng.

Ngày hôm sau – tháng thi, đây là lần đầu tiên Thôi Diệu tới tham gia thi nên khiến thầy giáo cùng học sinh vô cùng kinh ngạc. Thầy giáo coi thi đếm đề, đương nhiên ít đi một đề, không có cách nào khác, mấy năm nay các giáo viên đã bỏ qua học sinh tên Thôi Diệu này rồi. Cuối cùng thầy giám thị không thể không tới phòng làm việc in cho cậu học sinh này một đề thi mới.

Cổ Dật Phi vỗ vai Thôi Diệu rồi hỏi: “Có đặc quyền không cần thi, tại sao lại tới đây chịu gian khổ này chứ! Chín môn đó! Ngồi một ngày muốn chết mà!”

“Rảnh rồi.” Thôi Diệu cảm bút lên.

“Minh xem lại bài đây...” Cổ Dật Phi quay đầu, thừa dịp còn chưa bắt đầu thi nhìn thêm vài trang sách.

Môn thi đầu tiên chính là Số học, lúc những học sinh khác còn đang rối rắm điền vào chỗ trống của trang đầu tiên hoặc lựa chọn đáp án cho câu hỏi ở trang thứ hai thì Thời Diệu ngồi bàn cuối lại đi xuyên qua lối đi nhỏ, đặt bài thi đã làm xong lên bục giảng.

Tám môn thi kế tiếp, môn nào cũng như vậy.

Thi chín môn xong, mọi người đều vội vàng giải tán. Thật may tiếp đón bọn họ chính là hai ngày nghỉ. Vậy mà tiết học đầu tiên của thứ hai, chủ nhiệm lớp đã ôm một đồng bài thi đặt lên bục giảng.

Ở phía trên vẫn là bảng điểm như trước kia.

“Có hai chuyện phải nói.” Chủ nhiệm lớp quét mắt nhìn xung quanh, sau đó lại háng giọng.

“Chuyện thứ nhất thì các em cũng đoán được rồi, theo thành tích của tháng thi lần thứ hai này, lát nữa công bố thành tích rồi lại xếp chỗ ngồi.”

Trong phòng học có học sinh nghi ngờ. Thường thường mỗi lần sau khi có thành tích của tháng thi thì thầy giáo luôn phát hỏa, nổi giận đùng đùng mà...

“Thầy à, lần này lớp chúng ta đứng thứ mấy vậy?” Chu Tiểu cười hi hi nhỏ giọng hỏi.

Vô số ánh mắt trách cứ, oán giận nhìn chằm chằm vào cậu ta. Đơn giản là không mở bình thì ai biết trong bình có gì chứ! Kể từ khi nhập học lớp 10, có năm nào lớp bọn họ không đội sổ sao? Không có!

“Khụ,” Thầy chủ nhiệm ho khan một tiếng, đứng thẳng người: “Lần này lớp chúng ta đứng thứ hai từ dưới lên trên.”

Tần Át Minh liếc mạng phát ngôn: “Lớp đứng nhất từ dưới lên bị đau bụng đứng không?”

“Cũng có thể... Có thể là giáo viên tính nhầm điểm chăng?” Cổ Dật Phi nói thêm.

Nghe mọi người xì xào bàn tán, Du Thanh Quỳnh có chút ngơ ngẩn, tại sao... đứng “thứ hai” mà đã có bộ dạng thỏa mãn, cảm giác như đạt được thành tựu như vậy? Như thế không tốt lắm...

Chủ nhiệm lớp là thầy giáo Thịnh đang rất vui vẻ về điểm này, bị học sinh nói thế cũng không tức giận nhiều, ông vỗ mạnh lên bảng rồi nói to: “Đọc thành tích! Xếp lại bàn một lần nữa!”

Vẫn là bắt đầu đọc từ người có thành tích đứng đầu từ dưới lên, không thể không nói biện pháp dùng thành tích xếp chỗ ngồi này đúng là rất khích lệ học sinh trong lớp, thật nhiều học sinh có thành tích tăng lên không ít. Mọi người nghe thấy tên của mình, ai tăng lên thì vui vẻ, còn ai bị tụt xuống thì mang vẻ mặt tự trách. Khác với sự hỗn nhiên không thêm đề ý của trước kia.

“Thứ ba, Dương Hinh: “Số học 98, Ngữ văn 97, Anh văn 100, Chính trị 96, Lịch sử 89, Địa lý 100, Vật lý 100, Sinh vật 98, Hóa học 91.”

Dương Hinh thở phào nhẹ nhõm, cô không thích so sánh với người khác, cho tới bây giờ thì thành tích cũng tương đối rồi. Cô còn rất hài lòng với nó nữa.

“Thứ nhì, Du Thanh Quỳnh: Số học 100, Ngữ văn 95, Anh văn 100, Chính trị 100, Lịch sử 100, Địa lý 100, Vật lý 100, Sinh vật 100, Hóa học 100.”

Du Thanh Quỳnh nhú mày, tại sao... ít đi 5 điểm? Từ trước đến nay đề của Lục Trung đều rất đơn giản, cô cảm thấy bài thi Ngữ văn của mình trả lời rất tốt mà!

Học sinh trong lớp lại ngây ngẩn cả người, Du Thanh Quỳnh chỉ đứng hai sao?

“Đứng đầu, Thời Diệu: Số học 100, Ngữ văn 100, Anh văn 100, Chính trị 100, Lịch sử 100, Địa lý 100, Vật lý 100, Sinh vật 100, Hóa học 100.”

Ách...

Trong phòng lập tức im lặng.

Được rồi, thế nào lại quên mất tên này rành rồi không có chuyện gì làm đột nhiên đi tới cuộc thi chứ...

Vì muốn chăm sóc Lâm Tiểu Ngộ không còn ba mẹ, lúc học tiểu học Thời Diệu đã phải lưu ban một năm. Khi đó cậu rất cố chấp, cảm thấy thi với những bạn cùng lớp tiểu học rất mất mặt cho nên lúc đám trẻ nhỏ kia còn chơi bùn đất thì cậu đã dùng thời gian đó để học cùng vẽ tranh.

Lúc đang học sơ trung thì đã hoàn thành chương trình của cao trung. Đến sơ nhị*, cậu nhàn rồi không có gì làm nên tùy tiện lấy một bộ đề thi tốt nghiệp trung học để làm, kết quả là chỉ thua người được thủ khoa tốt nghiệp năm đó một chút.

*Để hiểu rõ về bậc học thì đọc chú thích ở cuối chương.

Hơn nữa, từ lúc học tiểu học thì cậu đã bắt đầu tham gia các cuộc thi cấp tỉnh, cấp quốc gia, thậm chí là cấp quốc tế. Trong đó về hội họa, về piano thì đạt vô số giải nhất, rồi thi lấy giải thưởng các môn vật lý, hóa học chuyên ngành.

Cho nên vừa lên lớp 10 cậu đã được cử đi học, có tư cách giống như học đại học.

Dĩ nhiên, tất cả chuyện này đều không thể không kể đến công lao ba Thời Diệu đã mời cho cậu hàng loạt các danh sư. Lúc ông nhìn thấy con trai của mình yêu thích chuyện học từ nhỏ thì vui mừng đến cười toe toét, hận không thể mời toàn bộ giáo sư tài giỏi nhất thế giới cho cậu.

Về phần tại sao Thời Diệu muốn ở lại trường Lục Trung, ngôi trường cao trung không tính là quá tốt này thì cậu chỉ biết thở dài, ai bảo mình có một cô cháu gái ngốc nghếch cơ chứ.

Du Thanh Quý cũng không để ý người nào đứng đầu bảng điểm, cô còn đang suy nghĩ tại sao môn Ngữ văn lại của mình lại bị trừ mất 5 điểm. Cho đến khi phát bài thi xuống, Du Thanh Quý mới thất vọng gõ đầu một cái.

Cô quên ghi tiêu đề của bài làm văn rồi...

“Trước tiên thu bài thi lại, chiều nay cầm về nhà ký tên, ngày mai lại tới để giải đề.”

Nghe phải ký tên, trong phòng học lập tức xuất hiện mấy tiếng kêu thảm thiết chói tai.

Chủ nhiệm lớp cười một tiếng, nụ cười này trong mắt học sinh lại có mấy phần kỳ lạ.

“Chuyện thứ hai đây, thầy giáo vừa cười vừa nói, “Còn nửa tháng nữa là thi giữa kỳ rồi. Cuộc thi này không chỉ đơn giản là một tờ a4 như thi tháng đầu, phân số cũng sẽ chuyển thành 150, nhất định các em phải cẩn thận! Cho nên, vì muốn mọi người đạt được thành tích tốt hơn... Thứ sáu tuần này họp phụ huynh!”

Giống như ngày tận thế sắp đến, mọi người đồng loạt kêu khổ thấu trời, tiếng than vẫn muốn nổ tung cả phòng học.

“Im lặng!” Chủ nhiệm lớp vỗ bảng đen, “Xếp chỗ ngồi một lần nữa!”

Du Thanh Quý vẫn còn không vui vì sự sơ xuất của mình, bị chủ nhiệm lớp quát như vậy thì lập tức phục hồi tinh thần. Cô viết tiêu đề bài văn xong thì vội vã dọn dẹp lại sách vở.

Hả?

Động tác dọn dẹp của Du Thanh Quý ngừng lại, rốt cuộc sau đó cũng phản ứng kịp... Sau này cô phải ngồi cùng bàn với Thời Diệu sao?

*Hệ thống giáo dục của TQ: Trẻ 6 tuổi bắt đầu vào tiểu học, gồm 6 lớp từ thấp đến cao: nhất niên cấp, nhị niên cấp, tam niên cấp, tứ niên cấp, ngũ niên cấp, lục niên cấp.

Kế đến là bậc sơ trung, gồm 3 lớp từ thấp tới cao: sơ nhất, sơ nhị, sơ tam. Tốt nghiệp sơ trung tương đương tốt nghiệp phổ thông cơ sở (lớp 9) ở VN. Khi ấy, có thể học tiếp bậc cao trung, gồm 3 năm học từ thấp tới cao: cao nhất, cao nhị, cao tam. Tốt nghiệp cao trung, có thể thi vào đại học.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 17

Du Thanh Quý quay đầu nhìn sang phía Thời Diệu, thấy Thời Diệu vừa nói chuyện điện thoại vừa đi ra ngoài.

“Ba, tất nhiên con đang ở trường học.”

“Đi học? Hiện tại con đến trường cũng có tác dụng gì? Hơn nữa con cũng không có ý định đến đại học Đồng Nghĩa, con có muốn đến giúp đỡ ba một chút không?”

Lớp ba chuyển bàn rất âm ỉ, Thời Diệu đi xuống tầng. Cậu dựa người vào cầu thang nói: “Đến phòng thí nghiệm hóa sinh của ba làm trợ lý sao?”

“Đúng, ba vẫn cảm thấy con có nhiều thầy giáo hơn cũng không bằng đi theo cha học.”

Thời Diệu nhú mày, cậu suy nghĩ một chút mới nói: “Trợ lý mới của ba lại bị ba mắng chạy rồi sao?”

“Con.....” Ba Thời bị chẹn họng một cái. “Đây là ba đang giúp con suy tính cho tương lai. Con rất thông minh. Sao có thể mỗi ngày đều ru rú trong một địa phương nhỏ không có lý tưởng chứ.”

“Con không có hứng thú.” Trước mặt Thời Diệu là bức tường. Lúc này trong lòng cậu cũng giống như bức tường này, đều là khoảng trống.

Ba Thời Diệu là người có rất nhiều các giải thưởng về hóa học, vô số những nghiên cứu phát triển. Ông nội Thời Diệu là học giả Công trình, cũng hai lần được nhận giải thưởng về lĩnh vực hàng không và rất nhiều những giải thưởng khác. Mấy người chú, người bác của cậu dù nghiên cứu khoa học, hay buôn bán, dù tham gia chính trị, không người nào là không đạt được những thành tựu to lớn trong lĩnh vực đó.

Mẹ Thời Diệu cũng từng là học giả về lĩnh vực hàng không, sau này, khi lớn tuổi, ánh mắt không còn tốt mới bắt đầu muốn làm nghệ thuật. Ngay cả chị Thời Diệu cũng là phi công ngay từ khi trẻ tuổi.

Sinh ra trong một gia đình như vậy, Thời Diệu không muốn ưu tú cũng không được. Thật ra trước đây Thời Diệu cũng rất ham chơi, cũng giống như những đứa trẻ khác chỉ biết nghịch ngợm gây sự. Sau này, khi chị và anh rể qua đời vì cứu cậu, cũng bắt đầu từ lúc đó, Thời Diệu giận dỗi, mỗi ngày đều ở trong thư phòng. Có một khoảng thời gian rất dài, mỗi ngày cậu đều bắt đầu học từ lúc năm giờ sáng đến mười hai giờ đêm. Mười năm môn học, mỗi ngày có mười năm giáo viên đi đi về về.

Ba Thời đã nhiều lần vỗ bàn mắng cậu: “Giấc mơ của con là gì? Con phải có giấc mơ. Nếu không thì tất cả những bận rộn này đều là uống phí thời gian.”

Có thể thật sự Thời Diệu không có ước mơ.

Từ trước đến giờ ba mẹ Thời Diệu cũng không yêu cầu cậu phải làm gì, ngay cả lí do chứng minh mình với cha mẹ cậu cũng không có. Hiện tại, Thời Diệu không còn cố chấp như năm đó, cho nên khi cậu quay đầu nhìn lại những cảm giác cố gắng lúc đó chỉ thấy buồn cười. Không được cái gì, ngược lại, những thứ đã mất đi lại được phóng đại lên.

Thời Diệu đá văng mấy mẩu phấn gãy trên đất.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Thời Diệu theo thói quen đi vào phòng học từ cửa sau.

Cổ Dật Phi ngồi ở vị trí trước đó của Thời Diệu nói: “Thời Diệu, mình giúp cậu chuyển bàn lên hàng đầu tiên rồi.

“Cảm ơn.” Thời Diệu gật đầu một cái, đi qua lối nhỏ từ phía cuối lớp lên đầu, sau đó lại đi từ bên phải sang bên trái lớp.

Những bước chân của cậu rất bình tĩnh, không chút hoảng loạn do đến muộn. Nhưng Du Thanh Quỳ lại lo lắng đứng ở vị trí bên cạnh, mong chờ động tác của Thời Diệu nhanh lên một chút, nhanh hơn tí nữa. Cô cũng không muốn lúc giáo viên lên lớp cô còn chưa ổn định chỗ ngồi.

Thời Diệu nhìn thấy cô đang sốt ruột, lúc này cậu mới không tình nguyện nhanh chóng bước thêm hai bước ngồi vào vị trí. Ngay lúc Du Thanh Quỳ vội vàng ngồi vào vị trí cũng là lúc thầy giáo bước vào lớp.

Du Thanh Quỳ thở phào nhẹ nhõm.

Thầy giáo số học bắt đầu giảng bài, thầy rất thích Du Thanh Quỳ lúc nào cũng được điểm cao nhất, lúc giảng bài thường xuyên đặt câu hỏi cho cô, khiến Du Thanh Quỳ không dám mất tập trung dù chỉ một chút. Hai cánh tay cô đều ngoan ngoãn đặt lên bàn, sống lưng thẳng tắp, ngay cả mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm vào bảng đen.

“Du Thanh Quỳ.” Thời Diệu ngồi bên cạnh nhỏ giọng gọi cô.

Thầy giáo số học đang nhìn Du Thanh Quỳ, Du Thanh Quỳ nhú mày giả vờ không nghe thấy.

“Du Thanh Quỳ.” Thời Diệu lại gọi lại.

Du Thanh Quỳ vẫn giả vờ không nghe thấy như cũ, tập trung nghe giảng.

Thời Diệu dùng bút máy chọc chọc vào khuỷu tay của cô, Du Thanh Quỳ vẫn không nhúc nhích như cũ, mắt nhìn thẳng lên bảng nghe giảng.

Thời Diệu phục.

Đột nhiên Thời Diệu xê ghế xích về sau một cái, cúi người nhặt cái đai an toàn trên đất lên, trực tiếp đặt ở vị trí trung tâm trên bàn học của Du Thanh Quỳ.

Du Thanh Quỳ nhú mày, ánh mắt tùy ý liếc qua. Cô nhìn thấy đai an toàn nội y màu hồng đang nằm lẳng lẳng trên bàn, sững sờ mất ba giây. Ngay sau đó, bà vai cô hơi động tạo thành một động tác nhỏ, hình như đai an toàn bên trái không còn.

Cô chậm rãi đưa hai tay ra, cầm chặt đai an toàn trong lòng bàn tay, siết chặt từng chút một. Đai an toàn màu hồng giống như củ khoai lang nóng bỏng tay.

Vừa nghĩ tới là Thời Diệu nhặt lên giúp cô, Du Thanh Quỳ cúi đầu, gò má nhanh chóng chuyển sang màu đỏ. Hơn nữa màu đỏ này chậm rãi lan ra, dần dần khiến cả gương mặt của cô đều chuyển sang màu đỏ hồng.

Thời Diệu dựa người vào tường, ánh mắt nhìn vào gương mặt đỏ hồng của Du Thanh Quỳ. Chắc, thật giống quả táo đỏ.

Rất lâu rồi anh chưa từng ăn táo, đột nhiên lại rất muốn cắn một cái.

“Du Thanh Quỳ, em lên bảng giải đề này đi.” Thầy giáo số học gọi tên.

Du Thanh Quỳ “A.” một tiếng, nắm chặt đai an toàn trong lòng bàn tay.

“Thầy giáo.” Thòi Diệu đứng lên. “Đề bài hai có vấn đề, đề bài bốn, bài năm quá rườm rà, có phương pháp đơn giản hơn.

“Là sao?” Thầy giáo số học nhanh chóng quay đầu lại kiểm tra.

“A, đúng đúng đúng. Đúng là đề bài hai không được chính xác lắm...”

Chờ sau khi thầy giáo sửa lại đề bài sai mà Thòi Diệu chỉ ra, thì đã quên rằng đã gọi Du Thanh Quỳ đầu tiên, tùy ý gọi người khác.

Du Thanh Quỳ cắn môi dưới, nói nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn: “Cám ơn. . .”

Thòi Diệu dùng gậy ông đập lưng ông, giả vờ không nghe thấy.

Du Thanh Quỳ quay đầu đi, nhú nhú lông mày nhìn Thòi Diệu, nói lại lần nữa: “Cám ơn cậu.” diendanlêquydon.com

Thòi Diệu cúi đầu nghịch điện thoại di động, vẫn giả vờ không nghe thấy như cũ.

Ánh mắt Du Thanh Quỳ chuyển từ mặt Thòi Diệu sang chiếc điện thoại di động, lại nhìn về phía gò má cậu một chút. Cô quay đầu lại, suy nghĩ một chút, xé một tờ giấy trong quyển sổ tay, cô chọn một cô gái đáng yêu dính lên, sau đó viết xuống một dòng chữ ngay ngắn: “Cám ơn cậu-D”

Cô còn dùng bút màu vẽ một chiếc cầu vồng trên đầu cô gái.

Du Thanh Quỳ lặng lẽ đặt tờ giấy lên bàn học của Thòi Diệu.

Thòi Diệu nhìn những chữ viết xinh đẹp, đột nhiên cậu rất muốn biết nếu cậu vẫn không để ý có phải Du Thanh Quỳ sẽ lại nhăn mày nghiêm trang nói với cậu: “Người khác nói cảm ơn với cậu, cậu phải nói không có gì.”

Thòi Diệu không tự chủ nở nụ cười.

Sau giờ học, Du Thanh Quỳ siết chặt chiếc đai an toàn màu hồng trong bàn tay, chạy chậm vào nhà vệ sinh.

Lúc Du Thanh Quỳ trở về, trên bàn của cô có một chồng vở bài tập rất dày, thầy giáo số học muốn cô kiểm tra những quyển vở bài tập này.

Du Thanh Quỳ dùng thời gian nghỉ ngơi giữa các tiết, nghiêm túc kiểm tra, lúc tan học buổi sáng, mọi người đi ra khỏi phòng học như ong vỡ tổ cùng nhau đi về phía căng tin, lúc này Du Thanh Quỳ vẫn đang cúi đầu kiểm tra vở bài tập.

Cô chậm chạp ngẩng đầu nhìn Thòi Diệu ngồi bên trong, hỏi: “Cậu không ra ngoài sao?”

“Không.” Thòi Diệu cúi đầu lật tập tranh, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Du Thanh Quỳ “A...” một tiếng, tiếp tục cúi đầu kiểm tra vở bài tập. Lúc này Thòi Diệu mới quay đầu lại, nhẹ nhàng nhìn cô một cái.

“Thanh Quỳ, đi thôi. Đi ăn cơm.” Dương Hinh đi đến kéo Du Thanh Quỳ.

Du Thanh Quỳ có chút do dự: “Nhưng tớ còn chưa kiểm tra xong.”

“Ai nha, nhiều vở bài tập như vậy, chờ đến khi cậu kiểm tra xong, những món ăn trong căng tin đều bị cướp sạch rồi. Tí nữa về rồi kiểm tra tiếp, đến lúc đó mình cùng làm với cậu.” Dương Hinh cướp lấy chiếc bút đỏ trong tay Du Thanh Quỳ.

“Vây cũng được.” Du Thanh Quỳ cong cong khóe mắt.

Cô thu dọn qua bàn học, sau đó quay lại phía sau mấy bàn nói: “Tiểu Ngộ, đi thôi.”

Lâm Tiểu Ngộ “Ừ...” một tiếng, nhanh chóng bước đến, đuổi theo Du Thanh Quỳ và Dương Hinh, ba cô gái dắt tay nhau đi về hướng căng tin.

Thòi Diệu gấp tập tranh trong tay lại, mắt nhìn về chồng vở bài tập trên góc bàn của Du Thanh Quỳ, nghĩ tới đáng về nghiêm túc làm kiểm tra của Du Thanh Quỳ.

Thòi Diệu kiểm tra hết chồng vở thật dày kia, cậu gõ gõ cổ tay, buồn chán nhìn ra ngoài cửa sổ.

Du Thanh Quỳ, Lâm Tiểu Ngộ và Dương Hinh ăn xong cơm trưa, cùng nhau tản bộ trong rừng cây. Không biết Dương Hinh đang nói gì, khiến Du Thanh Quỳ và Lâm Tiểu Ngộ đều cười rộ lên.

Vốn là Dương Hinh còn muốn ra ngoài tản bộ một lát, nhưng Du Thanh Quỳ nhớ đến chồng vở bài tập chưa kiểm tra xong nên muốn về sớm một chút. Du Thanh Quỳ về chỗ ngồi mở vở bài tập ra, cô “Ồ” một tiếng, lúng ta lúng túng lăm bắm lâu lâu: “Sao lại kiểm tra xong rồi nhỉ?”

Du Thanh Quỳnh lại kiểm tra mấy quyển, nhưng tất cả đều kiểm tra hết rồi. Ai giúp cô kiểm tra hết đồng vở bài tập này vậy? Du Thanh Quỳnh mờ mịt nhìn cả phòng học chỉ có không đến mười bạn ngồi trong lớp, Du Thanh Quỳnh thật sự không biết ai tốt bụng giúp cô một việc lớn như vậy. Cô thu hồi tầm mắt, cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó quay đầu hỏi: “Thời Diệu, trưa nay cậu có thấy ai ngồi chỗ tôi không?”

“Vừa về đến, không biết rõ.” Thời Diệu không ngẩng đầu lên, lười biếng nói.

Du Thanh Quỳnh cũng thất vọng đơn giản “A” một tiếng. Cô chọn những quyển được người khác kiểm tra giúp làm bầm láp bầu: “Không biết có kiểm tra sai chỗ nào không..... Thôi, kiểm tra lại lần nữa đi....”

Quả thật cô chọn những quyển sách không phải cô kiểm tra, kiểm tra kĩ lại các đáp án một lần nữa.

Thời Diệu nhìn Du Thanh Quỳnh bằng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi.

Thật sự là Phục cô.

Chết đói mất, đi ăn cơm thôi.

“Đứng lên.” Thời Diệu mạnh mẽ đứng lên.

Du Thanh Quỳnh không chút nghĩ ngợi nói: “Sắp đến giờ tự học buổi trưa rồi, cậu còn muốn đi đâu vậy?”

“Ai cần cậu lo.” Thời Diệu tà tà liếc cô một cái.

Du Thanh Quỳnh hơi chậm lại, lqđ, cô cắn môi dưới, vội vàng đứng dậy nhường lối, hơn nữa còn rất chân thành nói xin lỗi với bóng lưng của Thời Diệu: “Rất xin lỗi, tôi không nên xen vào việc của người khác.....”

Bước chân Thời Diệu hơi dừng lại, cậu cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhất định đầu óc của đứa nhỏ này khác với những người khác, Thời Diệu oán hận một câu trong lòng.

Sau khi tan học, Du Thanh Quỳnh giúp Lâm Tiểu Ngộ học như bình thường, sau đó mới về nhà.

“Bà ngoại, mẹ, con về rồi.”

Bà ngoại vội vàng đi ra, làm dấu tay đứng lên tiếng với cô, nhỏ giọng nói: “Hôm nay mẹ cháu đi tàu điện ngầm bị đau chân, đau cả ngày nay, vừa mới ngủ một chút.”

Nụ cười trên mặt Du Thanh Quỳnh cứng lại, vội vàng căng thẳng hỏi: “Mẹ cháu thế nào rồi ạ?”

“Không có chuyện gì, chỉ trọ chân thôi, không phải vấn đề lớn.” Bà ngoại an ủi cô.

Lúc này Du Thanh Quỳnh mới thở phào nhẹ nhõm.

Du Thanh Quỳnh rón rén đi vào phòng ngủ của mẹ, thấy mẹ đang nằm nghiêng ngủ say. Cô nhìn mắt cá chân sưng lên của mẹ, chỉ thấy rất đau lòng. Cô kéo chân lên, nhẹ nhàng đắp lên người mẹ.

Cô nhón mũi chân, nhẹ nhàng ra ngoài, trở về phòng mình bắt đầu làm bài tập, bỗng nhiên cô nhớ đến hộp phụ huynh. Mẹ có vết thương ở chân, sao cô có thể để mẹ cực khổ nữa chứ?

Du Thanh Quỳnh do dự hồi lâu, sau đó lấy điện thoại từ trong ngăn kéo ra, gửi cho ba một tin nhắn.

“Ba ơi, lúc nào thì ba đến thăm con?”

Du Thanh Quỳnh cầm điện thoại di động chờ hai phút cũng không thấy tin nhắn trả lời, cô để điện thoại ở một bên, tiếp tục làm bài tập. Lúc cô vừa làm xong bài tập ngữ văn, thì nhận được tin tức truyền đến.

“Thứ hai.”

Du Thanh Quỳnh suy nghĩ câu nói, lại gửi đi một tin nhắn khác.

“Ba ơi, ba có thể đến sớm vài hôm không? Thứ sáu tuần này trường con có buổi họp phụ huynh, mẹ có vết thương ở chân, sợ là không đi được....”

Gần như trong nháy mắt Du Thanh Quỳnh nhận được tin nhắn trả lời của ba cô.

“Mẹ con bị làm sao?”

“Bà ngoại nói lúc mẹ đi tàu điện ngầm không cẩn thận bị trọ chân, nhưng đã không có gì đáng ngại....”

Lại chưa có tin nhắn trả lời.

Du Thanh Quý cầm điện thoại di động đợi lại đợi, cuối cùng cũng để điện thoại xuống, lại bắt đầu tiếp tục làm bài tập. Du Thanh Quý đã thành thói quen, cô biết ba bận rộn nhiều việc, chắc sẽ không thể xong công việc ngay được.

Du Trạch Ngôn đang họp, ông quay đầu để trợ lý điều chỉnh lại lịch làm việc. Qua một lúc lâu sau, trợ lý mới đưa ông lịch làm việc mới, ông nhìn lướt qua, sau đó mới trả lời Du Thanh Quý: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 18

Tiết thứ tư của sáng thứ sáu là tiết tự học, Du Thanh Quý nhanh chóng làm xong bài tập rồi lấy sổ tay ra, bắt đầu lập kế hoạch học tập cho tuần sau. Mỗi lần trước khi viết cô đều thích chọn băng dán trang trí cho trang giấy thật xinh đẹp rồi mới viết sau. Du Thanh Quý bày mấy cuốn băng dán lên bàn theo thứ tự, sau đó tìm tới tìm lui trong hộp bút cùng cặp sách cũng không thấy cái kéo đâu cả.

Cô quay đầu nhìn về phía Thời Diệu đang phác họa tranh vẽ, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đâm vào cùi chỏ của cậu, sau đó lại dùng tay làm ra hình cái kéo, nhỏ giọng hỏi: “Thời Diệu, cậu có mang kéo không?”

Thời Diệu liếc nhìn ngón tay trắng hồng của cô, lại quét mắt nhìn băng dán đầy bàn học rồi nói: “Không có.”

“Cảm ơn.” Du Thanh Quý xoay người mượn kéo ở bạn học ngồi phía sau.

Mượn kéo xong cô mới phát hiện sổ tay của mình chỉ còn lại hai tờ, không đủ để viết kế hoạch học tập của mình. Cô nhíu mày suy nghĩ một chút, cuối cùng không viết kế hoạch học tập nữa mà dứt khoát lấy giấy dán để chơi đùa.

Dán kín băng dán vào tờ giấy đầu tiên sau đó lật qua tờ thứ hai, suy nghĩ một chút, vẽ tranh đi!

Lúc ấy Thời Diệu phát hiện thỉnh thoảng ánh mắt của Du Thanh Quý sẽ hướng về phía ngoài cửa sổ, cậu kinh ngạc nhìn thì thấy Du Thanh Quý đang vẽ hàng thông bao quanh sân tập thể dục.

Liếc mắt nhìn sân tập thể dục được Du Thanh Quý vẽ một nửa, ánh mắt cậu ngưng lại hai phút, không thể nhìn được nữa liền cúi đầu.

Du Thanh Quý nhíu mày, dùng đầu ngón tay chọt nhẹ cùi chỏ của cậu lần nữa, nhỏ giọng hỏi: “Khó coi lắm sao?”

“Muốn nghe lời thật lòng hay nói dối?”

Du Thanh Quý liếc bức tranh phong cảnh trên tay Thời Diệu, sau đó lại nhìn lại thứ mình đang vẽ...

Cô nhỏ giọng đáp: “Hay là nói dối đi...”

“Rất khó coi.”

Hả?

Nói dối là rất khó coi, vậy không phải nói thật là...

Mắt Du Thanh Quý hiện lên sự vui vẻ, tươi cười nói: “Làm người cần phải nói thật, vậy nói thật đi!”

“Vô cùng khó coi.” Khóe miệng Thời Diệu cong lên nụ cười nhàn nhạt.

Về tươi cười trên mặt Du Thanh Quý cứng ngắt, cô từ từ thu nụ cười lại, nhẹ “hừ” một tiếng, cầm bút chì tiếp tục vẽ. Cô nhỏ giọng tự nhủ: “Nói bậy bạ, rõ ràng mình vẽ rất dễ nhìn mà, đệ nhị thiên hạ...”

Thời Diệu vươn tay đoạt lấy cuốn sổ từ trong tay cô, sau đó lật tới trang sau bắt đầu vẽ sân tập thể dục. Cậu vẽ rất nhanh, bút vẽ di chuyển lưu loát, sau năm phút thì lại đặt cuốn sổ trên bàn học của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý sững sờ nhìn sân tập mà Thời Diệu vẽ một lúc lâu, sau đó cô mở bức tranh của mình lúc nãy. Xem mình vẽ, lại xem Thời Diệu vẽ, lại xem mình vẽ tiếp. Trang giấy cuối cùng trong cuốn sổ bị cô lật tới lật lui giống như nhất định phải tìm chỗ xuất sắc hơn Thời Diệu trong bản vẽ của mình.

Vậy mà cô xoay trái xoay phải khắp nơi, nhìn hai mươi mấy lần cũng phải chán nản từ bỏ.

Du Thanh Quý cầm cục tẩy xóa sạch sân tập thể dục mà mình vẽ ban nãy, sau đó cầm chiếc bút có màu sắc rực rỡ viết mấy chữ lên trên đó.

1. Trang cuối cùng bị người ta hung hăng “lâm nhục” rồi! [đành chịu] [đành chịu] [đành chịu]

2. Aaa, nhưng mình giỏi hơn cậu ta gấp trăm lần ở những phương diện khác, hừ [ha ha] [ha ha] [ha ha]

...

Buổi chiều họp phụ huynh, Du Thanh Quý ăn trưa ở căn tin rồi quay lại lớp học, cô không nhận được mà nhìn về phía cửa sổ vài lần. Từ lần trước ba đồng ý đến buổi họp phụ huynh thì không còn liên lạc nữa. Ba... sẽ đến chứ?

“Cậu rất muốn ngồi bên cửa sổ?” Thời Diệu ngẩng đầu nhìn về phía Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý sững sốt rồi ngượng ngùng trả lời: “Ngại quá, quấy rầy cậu vẽ tranh rồi...”

“Đổi chỗ?”

Lúc Du Thanh Quý đang suy tư không biết có nên đổi hay không thì Thời Diệu lại cười rồi nói: “Lần sau thi hơn mình rồi hãy nói.”

“Mình còn chưa nói sẽ đổi mà!” Du Thanh Quý quay đầu, lấy sách bài tập ra làm bài. Một lát sau, cô nhỏ giọng thăm thi: “Thi hơn cậu không khó...”

Thời Diệu quay đầu đi, liếc mắt nhìn khoe miệng của cô, không tự chủ được bật cười. Thật ra thì cô muốn thi hơn cậu cũng rất dễ mà, cậu bỏ một câu hỏi là được.

Nhưng mà rốt cuộc Du Thanh Quý cũng không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa. Dù sao ba đã đồng ý với cô rồi! Từ nhỏ đến lớn, chuyện ba đã nhận lời thì sẽ làm được!

...

Qua tiết tự học buổi trưa, lớp trưởng Dương Hinh sắp xếp lại bàn ghế. Di chuyển toàn bộ bàn ghế trong phòng học lên phía trên, chừa chỗ trống ở phía sau. Họp phụ huynh thì phụ huynh cùng học sinh đều sẽ tham gia. Phụ huynh ngồi ở chỗ ngồi của học sinh, còn toàn bộ học sinh đứng phía sau phòng học.

Còn chưa tới thời gian nên các bậc phụ huynh đang lần lượt đi đến, rất nhiều phụ huynh tiến lên chào hỏi với giáo viên chủ nhiệm, hỏi thăm biểu hiện thường ngày của con mình ở trường. Hôm nay khó có được lúc mấy học sinh nghịch ngợm kia lại trở nên im lặng.

Du Thanh Quý đứng phía sau phòng học cùng những học sinh khác.

“Mẹ mình tới rồi, mình đi đón đã!” Dương Hinh nói rồi chạy tới hành lang, thân mật kéo tay mẹ cậu ấy cùng nhau đi vào phòng học. Mẹ của Dương Hinh ăn mặc rất giản dị, trên gương mặt kèm theo nụ cười khiến người khác cảm thấy rất thân thiết, dịu dàng.

Nhìn mẹ của Dương Hinh, Du Thanh Quý lại có chút hâm mộ. Người mẹ vô cùng xinh đẹp trong trí nhớ của cô cũng có dáng vẻ dịu dàng như vậy. Nhưng bây giờ mẹ đã thay đổi...

Du Thanh Quý không muốn nhớ tới nữa, cô quay đầu hỏi Lâm Tiểu Ngộ bên cạnh: “Ai trong nhà cậu tới họp phụ huynh vậy?”

“Cậu nhỏ...”

Du Thanh Quý sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn chỗ ngồi của Lâm Tiểu Ngộ thì quả nhiên thấy Thời Diệu đang lười biếng ngồi ở vị trí đó. Cô lại nhìn lên phía trước thì thấy chỗ ngồi của cậu trống không.

“Ai tới họp cho Thời Diệu vậy?” Du Thanh Quý thuận miệng hỏi ra.

“Không có ai, cậu nhỏ không nói cho ông bà ngoại biết.” Lâm Tiểu Ngộ lắc lắc đầu.

Thấy trong mắt Du Thanh Quý hiện ra vẻ kinh ngạc, Lâm Tiểu Ngộ nhỏ giọng giải thích: “Ông bà ngoại cũng ở nước ngoài, bọn họ bận rộn nhiều việc lắm. Trong ấn tượng của mình... cho tới bây giờ cậu nhỏ cũng chưa từng nói về việc họp phụ huynh cho ai cả.”

Lâm Tiểu Ngộ hí hóp mắt suy nghĩ, sau đó mới xác định gật đầu. Cô nhớ rõ ông bà ngoại chưa từng đi họp phụ huynh cho cậu nhỏ.

“Ồ...” Du Thanh Quý nhìn về phía Thời Diệu như có điều suy nghĩ. Cô có chút đồng cảm, ba mẹ không tới dự, cậu ta còn phải họp cho người khác...

Đột nhiên Du Thanh Quý cảm thấy nếu hôm nay ba không thể tới thì cũng không sao, dù sao ba cũng bẽ bộn nhiều việc...

...

“Ồi chào! Người kia là ai vậy...”

“Ai chứ... A! Giống như ngôi sao lớn đó! Cách xa quá, không thấy rõ...”

“Tại sao mình cảm thấy đã từng gặp người kia nhỉ, hình như là trên ti vi?”

Mấy học sinh ở phía sau đứng gần cửa sổ nhìn ra ngoài không ngừng bàn luận.

Khi Du Trạch Ngôn bước vào phòng học thì cả phòng học yên tĩnh lại. Ngũ quan của ông mang đường nét của châu Âu, lại mang theo nét phương Đông. Gương mặt tinh xảo có thêm đôi mắt dài hẹp nên càng thêm quyến rũ. Thời gian như ngừng lại trên người ông, chỉ còn lại sự tao nhã.

“Ba!” Du Thanh Quỷ kêu lên rồi chạy tới đón.

Du Trạch Ngôn nhìn theo nơi phát ra giọng nói, trong đôi mắt trầm tĩnh dần dần trở nên vui vẻ. Ông đi từng bước dài về phía Du Thanh Quỷ.

“Du, Du Trạch Ngôn!” Cổ San San, chị gái của Cổ Dật Phi thốt lên.

Du Trạch Ngôn lịch sự gật đầu một cái.

Cổ San San vừa nói xong thì xông tới, sùng bái nhìn Du Trạch Ngôn: “Có thể, có thể cho em xin chữ ký không?”

Nói xong, cô nàng còn cầm một cuốn sách bài tập đưa cho Du Trạch Ngôn.

“Có thể chứ.”

Du Trạch Ngôn vừa ký xong thì lại có thật nhiều người xông tới. Ông giơ tay lên rồi nói: “Mọi người không nên làm trễ buổi họp.”

“...” Du Trạch Ngôn vẫy tay với Du Thanh Quỷ, dắt tay con gái mình đi tới trước mặt chủ nhiệm.

“Xin chào, tôi là ba của Du Thanh Quỷ, trong khoảng thời gian này con bé đã làm phiên thầy rồi.” Ông bắt tay với chủ nhiệm, giọng nói trầm thấp truyền khắp phòng học.

Chủ nhiệm lớp sững sờ trong chốc lát, sau đó mới nắm chặt tay ngôi sao lớn này, liên tục nói: “Xin chào! Xin chào! Thanh Quỷ rất ngoan, không phiền chút nào đâu, là tôi được dạy học sinh ưu tú nhất!”

“Trời ạ! Ba của Du Thanh Quỷ là Du Trạch Ngôn!” Dương Hinh tròn to hai mắt, khuôn mặt khó thể tin được.

Du Trạch Ngôn chính là siêu sao ảnh đế, ông từng có vô số giải thưởng quốc tế, cúp ảnh đế nhiều không kể xiết. Trong khi sự nghiệp đang ở đỉnh cao thì tuyên bố rời khỏi khiến vô số người âm ức không thôi. Sau khi ông tránh bóng thì dần thân vào công ty của gia tộc, có vô số nghệ sĩ dưới tay. Miễn là nghệ sĩ bước ra từ công ty Du thị thì không khỏi có vận may đó lắm.

Mười năm trôi qua, coi như đã giải nghệ nhưng những tác phẩm của ông vẫn kinh điển như cũ. Hôm nay chỉ cần nơi ông xuất hiện thì có thể đưa tới vô số ánh đèn sáng chói.

Du Thanh Quỷ dắt tay ba mình để ông tới ngồi chỗ ngồi của mình.

“Ba, con đi ra phía sau.” Mắt Du Thanh Quỷ cong cong, cười rất vui vẻ.

“Được.” Du Trạch Ngôn bắt chéo đôi chân dài, lật nhìn cuốn sổ ghi thành tích hai cuộc thi tháng. Mây của ông nhẹ nhàng cau lại, nhưng nhẹ đến mức khó ai có thể nhận ra.

Lúc bắt đầu cuộc họp phụ huynh, tất cả học sinh cũng như phụ huynh đều không có tâm trạng nghe chủ nhiệm lớp nói chuyện mà ánh mắt luôn dõi theo Du Trạch Ngôn. Ngay cả chủ nhiệm cũng nói sai mấy lần, thầy háng giọng rồi tiếp tục nói chuyện, cũng không quên hăng hái khen Du Thanh Quỷ một lần.

Du Thanh Quỷ có chút ngượng ngùng với sự tán dương của chủ nhiệm, còn Du Trạch Ngôn vẫn mãi không biểu lộ gì, mỗi lần chủ nhiệm lớp nhìn sang thì ông mới lễ phép nhìn lại.

Mấy nữ sinh thường ngày không quen thân với Du Thanh Quỷ lần tiến tới bên cạnh cô, xô đẩy cả Dương Hinh cùng Lâm Tiểu Ngộ. Dương Hinh làm mặt quỷ, kéo Lâm Tiểu Ngộ đứng một bên, cũng không tham gia náo nhiệt vào lúc này.

Họp phụ huynh luôn khiến người ta cảm thấy nặng nề áp lực, nhưng nhờ có sự tồn tại của Du Trạch Ngôn mà cả phòng học như phát ra ánh sáng thiêng liêng, chớp mắt đã kết thúc cuộc họp rồi.

Họp phụ huynh vừa xong, thật nhiều học sinh cùng phụ huynh chạy tới bên cạnh Du Trạch Ngôn để xin chữ ký.

Du Thanh Quỷ thấy ba mình bị nhiều người vây quanh thì khoe miệng cong lên, trong lòng vô cùng sung sướng. Người này chính là ba của cô đó!

Họp xong, Du Thanh Quỷ cùng ba đi xuống lầu, tới sân tập thể dục.

Du Trạch Ngôn hơi híp mắt nhìn một góc ở sân tập, có vài học sinh đang cãi vã, mấy tiếng chửi bới khó nghe truyền tới không ngừng. Ông khẽ nhú mày.

“Thanh Quỷ, học trường này có mệt không?” Du Trạch Ngôn dừng lại.

“Không mệt ạ.” Du Thanh Quỷ cũng dừng lại nhìn ba mình.

“Ba xem thời khóa biểu của con thấy chương trình học quá nhiều. Ba còn thấy phiếu điểm hai tháng thi của con. Lần đầu chín môn đều tối đa, lần thứ hai thi tám môn đạt điểm tối đa.”

Du Thanh Quỷ vội vàng giải thích: “Ba, bởi vì lần đó con quên viết tiêu đề môn Ngữ Văn. Lần sau con sẽ chú ý!”

Du Trạch Ngôn lắc đầu rồi nói: “Ba không cần con thi đạt tối đa hết. Năm vững kiến thức là đủ, quan trọng nhất là con có vui vẻ hay không. Có thể làm chuyện mình thích hay không.”

“Con...”

“Gần đây có còn chơi vi – ô – lông không? Còn cả việc sưu tập búp bê nữa?”

“Vừa mới chuyển tới nên chưa tìm được thầy dạy vi – ô – lông, gần đây lại phải thi nên con cũng không thể sưu tầm búp bê được...”

Du Trạch Ngôn yêu thương vuốt đầu con gái rồi nói: “Tiểu Quỷ, ba chọn một trường tư ở Anh quốc cho con rồi. Ở đó con có thể học bất kỳ cái gì con thích, không cần ngày ngày phải làm mấy bài luyện tập khô khan kia.”

Trong mắt Du Thanh Quỷ có tia u tối, cô từ từ cúi đầu nhìn mũi chân mình.

“Dĩ nhiên, nếu như con không muốn đi thì ba tôn trọng quyết định của con.”

“Ba, con không thể đi.” Du Thanh Quỷ mím môi, “Mẹ chỉ có con...”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 19

Đột nhiên ánh đèn flash lóe sáng, Du Thanh Quỷ quay mặt đi theo bản năng, vùi mặt trong lòng ba cô. Là con gái của Du Trạch Ngôn, từ nhỏ cô đã luôn phải tránh ống kính máy ảnh, đây giống như một loại bản năng.

Du Trạch Ngôn quay đầu lại, nhìn về phía phát ra ánh sáng. Hôm nay tất cả các lớp của trường Lục Trung đều tổ chức họp phụ huynh, là cha mẹ của một học sinh nào đó đang chụp ảnh.

Du Trạch Ngôn nhìn về phía ống kính máy ảnh cười, sau đó mới vỗ vỗ đầu của Du Thanh Quỷ, kéo con gái ra khỏi ngực ông, nói: “Không tránh nữa, về sau không cần tránh nữa.”

Mắt Du Thanh Quỷ hiện lên chút mờ mịt, rất nhanh lại có thêm cả áy náy. Cô cúi đầu, buồn bã nói: “Ba ba, có phải con không nên làm phiền ba đến họp phụ huynh cho con đúng không?”

“Không có chuyện gì, là ba ba không tốt, nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên cha đến họp phụ huynh cho con.” Du Trạch Ngôn cười một cái: “Hóa ra họp phụ huynh là như vậy.”

“Ba ba....”

“Đi thôi, về nhà nào.”

“A?” Du Thanh Quỷ sừng sờ nhìn ba. Lúc Du Thanh Quỷ học ở trường học, thỉnh thoảng ba cũng sẽ đến thăm cô. Nhưng cũng chỉ gặp cô trong xe rồi ba lại rời đi. Hiện tại ba nói muốn cùng về nhà với cô?

Nghĩ đến mẹ, cả đoạn đường đi Du Thanh Quỷ đều trong trạng thái thấp thỏm.

Du Thanh Quỷ cầm chìa khóa mở cửa, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi khét.

“Mẹ ơi, con về rồi.”

Mẽ Doanh Tinh đang bận rộn trong phòng bếp, bà cũng không quay đầu lại nói: “Bà ngoại đền nhà bà dì rồi, mấy hôm nữa mới về. Tiểu Quỷ, còn đi làm bài tập trước đi, mẹ sẽ nhanh chóng làm tốt, ha.”

Bà đổ thức ăn vào trong nồi, lại bị dầu nóng trong chảo bắn vào mu bàn tay, bà nhỏ giọng hô một tiếng.

Nhìn dáng vẻ luống cuống tay chân của mẹ, Du Thanh Quỷ nhỏ giọng nói: “Mẹ, chúng ta ra ngoài ăn đi....”

“Con cứ đi làm bài tập đi.”

Mẽ Doanh Tinh thối thối mu bàn tay nóng đỏ, động tác không lưu loát cầm cái xẻng đảo thức ăn. Cái xẻng trong tay bà đột nhiên bị người khác cướp đi, Mẽ Doanh Tinh sửng sốt một cái, ánh mắt dừng ở bàn tay đang cầm cái xẻng kia.

Du Trạch Ngôn đưa tay đến trước mặt Mẽ Doanh Tinh.

Mẽ Doanh Tinh chậm rãi cuộn ống tay áo sơ mi lên, gấp lên đến hai lớp.

Du Trạch Ngôn lật lật món ăn, nói: “Đi đánh quả trứng gà.”

Mẽ Doanh Tinh không lên tiếng, xoay người đến ngăn kéo nhỏ lấy trứng gà ra, đập vào cạnh bát, “bụp”, trứng gà vỡ, nhưng ruột trứng ở ngoài bát, trong bát chỉ có một ít vỏ trứng.

Du Trạch Ngôn cười khẽ một tiếng.

“Tự đánh đi.” Mẽ Doanh Tinh trừng mắt nhìn ông một cái, xoay người đi ra khỏi phòng bếp, ngồi trên ghế sofa.

Du Thanh Quỷ suy nghĩ một chút, lqđ, chạy chậm về thư phòng. Cô để cặp sách xuống, mở máy tính, bật bài hát ‘tiểu công chúa’ với mức âm lượng to nhất.

Bài hát này là bài hát đơn là cha cô làm từ mười năm trước.

Lúc trước tất cả những người mê điện ảnh đều nghĩ rằng bài hát này Du Trạch Ngôn làm cho con gái của mình, lúc đó Du Thanh Quỷ mới năm sáu tuổi, chính cô cũng nghĩ như vậy, vụng trộm ở nhà, nghe bài này một lần lại một lần. Cho đến khi cô nằm trong phòng ngủ nghe cha hát cho mẹ, lúc này cô mới biết tiểu công chúa của cha không phải cô....

“Quỳ Quỳ, con mở loại nhạc gì vậy, âm ỉ muốn chết. Tắt đi.” Mẹ cô hét lên từ trong phòng khách.

Du Thanh Quỷ lễ lười, không liên quan mà.

Mẽ Doanh Tinh chờ một lúc mà âm nhạc vẫn không bị tắt, bà đứng lên muốn đến tự vào thư phòng tắt đi.

“Tiểu Tinh” Du Trạch Ngôn thò nửa người ra từ trong phòng bếp, “tay áo lại bị tuột rồi.”

Mẽ Doanh Tinh đứng lại tại chỗ ổn định tâm trạng của mình, sau đó mới vào phòng bếp, giúp ông gấp ống tay áo lên lần nữa.

“Rửa hành đi.” Du Trạch Ngôn nói xong cũng không chờ Mẽ Doanh Tinh trả lời, “Thôi, cẩn thận có sâu.”

Ông cúi người xuống mở tủ lạnh ra, tìm đồ bên trong. Sau đó đưa cà rốt cho Mẽ Doanh Tinh nói: “Cắt cái này đi, không cần cắt sợi, cắt khúc là được rồi.”

Mẽ Doanh Tinh vừa cầm vào con dao lại nghe thấy Du Trạch Ngôn nói: “Cẩn thận lại cắt vào tay.”

Mẽ Doanh Tinh quay đầu lại nhìn ông một cái.

Du Trạch Ngôn xé một tờ giấy nhớ trên tủ lạnh, cầm bút viết chữ trên tờ giấy.

“Tiểu Quỷ, đến giúp ba một chút.”

“Con đến đây.” Du Thanh Quỷ đang nấp ở cửa thư phòng nghe nén vội vàng chạy tới.

Du Trạch Ngôn dán tờ giấy nhớ đầy chữ vào trán Du Thanh Quỷ, cười nói: “Đi mua thức ăn.”

“Vâng. Con lại được ăn đồ ăn ba ba nấu.” Du Thanh Quỷ bóc tờ giấy ba dán lên trán cô xuống, xoay người chạy xuống lầu mua thức ăn.

Con gái không ở nhà, không khí trong nhà có chút thay đổi.

Mẽ Doanh Tinh cắt xong cà rốt thì đặt vào tầm với của ông, xoay người đi ra ngoài.

“Quà tặng cho em ở túi quần bên trái.” Du Trạch Ngôn vừa cắt thức ăn vừa nói.

Mễ Doanh Tinh do dự trong chốc lát, vẫn đưa tay chạm vào túi quần ông, bà lấy ra là một chiếc nhẫn kim cương. Mễ Doanh Tinh không chút do dự ném chiếc nhẫn kim cương vào cống thoát nước.

Du Trạch Ngôn cười một tiếng, bắt đầu đi lắc lắc đầu, nói: “Cái vừa rồi là giả, nó bằng thủy tinh.”

“Du Trạch Ngôn.”

“Thật ở trong túi quần bên phải.”

“Du Trạch Ngôn, thật sự tôi đã không thể nhận rõ khi nào anh nói thật, khi nào anh nói dối.” Mễ Doanh Tinh quay người vào thư phòng tắt bài hát đang lặp lại kia đi, sau đó lại quay người vào phòng ngủ.

Thuận tay khóa cửa lại.

Du Trạch Ngôn nhanh chóng theo vào, ông quơ quơ chùm chìa khóa trong tay, nói: “Lần sau lúc khóa cửa nhớ rút chìa khóa ra.”

Mễ Doanh Tinh không để ý đến ông, lqđ, mở ngăn kéo lấy bản thỏa thuận li hôn vất lên giường, “Muốn gặp được anh cũng không dễ dàng, hôm nay kí đi, bằng không không biết đến bao giờ mới gặp lại được.”

Du Trạch Ngôn ngồi bên cạnh bà, mở giấy thỏa thuận li hôn ra, ông nhìn người vợ cũng không còn trẻ của mình, sau đó lại duỗi duỗi tay vò vò tóc Mễ Doanh Tinh, nói: “Tóc dài rồi, lát nữa anh cắt tóc cho em nha.”

Mễ Doanh Tinh hất tay ông ra, không kiên nhẫn nói: “Đại ảnh đế, đáng vẻ này của ông đã không thể dùng được nữa.

Du Trạch Ngôn thuận thế cầm lấy tay bà, trừ ngón tay cái, bốn ngón tay còn lại của Mễ Doanh Tinh có một vết sẹo dữ tợn. Du Trạch Ngôn lật bàn tay bà lại, bên trong cũng có.

Bà từng ngăn cản giúp ông một đao, cả bốn ngón tay đều bị chặt đứt. Sau này mặc dù có nối lại, nhưng bà cũng không thể đánh đàn dương cầm nữa.

Du Trạch Ngôn khom người, hôn một cái lên vết sẹo của bà.

Mễ Doanh Tinh muốn tránh thoát, nhưng lại không tránh được. Du Trạch Ngôn đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của bà, cười nói: “Năm đó lúc em gả cho anh, anh không thể đưa em cái gì, còn muốn em cùng anh chịu mấy ngàn nợ nần. Không nghĩ rằng bây giờ mới có thể đưa em.”

“Du Trạch Ngôn. Anh đừng nói những lời vô dụng này với tôi. Hiện tại tôi chỉ muốn li hôn với ông. Trải qua những ngày không có ông.” Mễ Doanh Tinh nhìn Du Trạch Ngôn, ngực khẽ phập phồng.

Du Trạch Ngôn không nghe lời bà, tiếp tục nói: “Mấy năm nay đều là em chăm sóc cho Tiểu Quỷ, em vất vả rồi.”

“Không vất vả, dù sao cũng là anh chi tiền.”

Du Trạch Ngôn thở dài nói: “Tiểu Tinh, không phải chỉ có mình em mất đi nhiều thứ.”

Mễ Doanh Tinh bùng nổ, bà đứng lên chất vấn: “Du đại ảnh đế, có phải anh muốn nói tôi làm ảnh hưởng đến con đường làm ảnh đế của anh.”

“Không.” Du Trạch Ngôn lắc đầu, “Anh muốn nói, năm đó vì em và Tiểu Quỷ mà anh rút khỏi giới giải trí, bây giờ anh cũng có thể buông bỏ công ty nhà họ Du vì hai người. Bởi vì. Nếu như anh kí tên trên giấy thỏa thuận li hôn, vậy mấy chục năm cô gắng của anh sẽ trở thành trò cười.”

Mễ Doanh Tinh nhìn ông bằng ánh mắt ngạc nhiên, rồi lại cười cười: “Du Trạch Ngôn, anh nghĩ tôi còn tin anh sao?”

Du Trạch Ngôn không lên tiếng, ông ngửa người ra sau, cả người đều nằm trên giường.

“Du...”

Du Trạch Ngôn đặt ngón trỏ lên môi, nói: “Anh tính tính, hắc, để đến được buổi họp phụ huynh của Tiểu Quỷ, anh phải bay nhiều chỗ, tham gia tám cuộc họp liên tiếp. À, không đúng. Chín, còn cả cái buổi họp phụ huynh buồn chán đến chết nữa. Hơn 50 giờ đồng hồ tôi anh không ngủ. Một quá.”

Ông nói xong lập tức nhắm mắt lại, không bao lâu sau lập tức ngủ.

Cả bụng tức giận của Mễ Doanh Tinh biến mất trong chớp mắt.

“Cho xin cái chăn nào.” Đột nhiên Du Trạch Ngôn lại mở miệng nói.

Mễ Doanh Tinh nghĩ rằng ông đã ngủ, đột nhiên ông lại mở miệng dọa cho Mễ Doanh Tinh nhảy dựng lên. Mễ Doanh Tinh trừng mắt nhìn ông, lấy chăn từ trong tủ ra, trực tiếp ném vào mặt Du Trạch Ngôn.

Du Trạch Ngôn nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, lqđ, nhủ mày đẩy chăn ra một bên. Duỗi tay tùy tiện sờ, kéo chăn của Mễ Doanh Tinh đắp lên người, lúc

này mới ngủ.

Bữa cơm này Du Thanh Quỳnh ăn rất vui vẻ.

Món ăn ba nấu là đệ nhất thiên hạ.

Du Trạch Ngôn thấy Du Thanh Quỳnh ăn cá, nói: “Ăn từ từ, cẩn thận xương.”

“Con biết rồi.”

Du Trạch Ngôn gấp một miếng cá to, cẩn thận nhặt xương cá.

“Cảm ơn ba....”

Đôi mắt trông mong của Du Thanh Quỳnh nhìn ba nhặt hết xương cá rồi gấp vào bát mẹ, Du Thanh Quỳnh cúi đầu nhét hai miếng cơm to vào miệng.

Cô vẫn nhìn không được nhỏ giọng oán hận: “Ba thật thiên vị.”

“Sau này bạn trai con sẽ gỡ xương cá cho con. À.....” Du Trạch Ngôn nhìn qua con gái: “Con có bạn trai chưa?”

“Khụ khụ khụ.....” Du Thanh Quỳnh bị sặc đến ho khan.

Mẽ Doanh Tinh lườm Du Trạch Ngôn một cái, bà vỗ vỗ sau lưng cho con, đưa cho Du Thanh Quỳnh một cốc nước.

Du Thanh Quỳnh uống nước xong, lúc này mới phồng má lên nhìn ba, như đang phản đối nói: “Ba, con mới mười sáu tuổi.”

“Có thể nói chuyện bạn bè.” Du Trạch Ngôn nghiêm túc gật đầu nói.

“Ba ba.” Du Thanh Quỳnh đặt ly xuống, nghiêm túc phản đối: “Sao lại có người ba động viên con gái có bạn trai như ba chứ. Hiện tại con phải cố gắng học tập mới đúng.”

“Mẹ.” Du Thanh Quỳnh nhòe mẹ phân xử. “Sao ba con lại như thế này. Làm gì có đứa bé ngoan nào yêu đương khi mới mười sáu tuổi.”

Mẽ Doanh Tinh nhìn Du Trạch Ngôn một cái, không lên tiếng.

Du Thanh Quỳnh ngẩn người, quay đầu nhìn ba, ba cũng trầm mặc ăn cơm không lên tiếng. Bàn tay đang cầm tay mẹ cũng hơi buông lỏng, cô cũng trầm mặc, yên lặng ăn cơm.

Sao cô có thể quên, mẹ cô yêu ba cô khi mới mười lăm tuổi chứ.....

Ăn cơm xong, Du Thanh Quỳnh rất biết nhìn người, cô nhanh chóng trốn vào thư phòng, đóng chặt cửa phòng lại, đỡ làm ảnh hưởng cha mẹ nói chuyện. Cô chấp tay về phía phòng khách cầu nguyện: “Coi như con không tồn tại, nhất định hai người phải nói chuyện thật tốt nha.

Nhưng Du Thanh Quỳnh nhìn không được lại đi nghe lén.

Du Thanh Quỳnh chỉ biết ba tự cắt tóc cho mẹ, hai người đều rất yên lặng, gần như không nói chuyện với nhau. Tay nghề cắt tóc của ba rất tốt, mái tóc quăn của Du Thanh Quỳnh là ba làm cho cô.

Du Thanh Quỳnh ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, nhìn phong cảnh bên ngoài ngẩn người.

Cô gõ gõ bé 18 đang ngồi trong chỗ vắng vẻ trên bàn, đột nhiên cô lại nhớ đến bé 19.

Nếu như..... Nếu như ba biết cô làm hỏng bé 19 thì làm sao bây giờ? Du Thanh Quỳnh lại bắt đầu nhú mày, nhăn mặt khiến gương mặt nhỏ xinh cũng hiện mấy nếp nhăn.

Nhất định ba sẽ không trách cô, theo tính của ba thì sẽ mua một con khác cho cô. Ba đã bận như vậy, cô không muốn ba lại phải quan tâm đến việc này.

Du Thanh Quỳnh mở điện thoại di động ra, xem trang web Bjd.

Vậy mà cô thật sự nhìn thấy có người muốn bán lại Huyền tịch xã phiên bản giới hạn búp bê mỹ nhân ngư.

Du Thanh Quỳnh đặc biệt kích động trong lòng, nhưng chỉ sau một giây, cô sững sờ xem giá niêm yết là ba vạn, lúng ta lúng túng tự nói: “Sao lại gấp lên nhiều lần như vậy.”

Tiền tiêu vật của Du Thanh Quỳnh rất nhiều, nhưng so với mức giá gấp nhiều lần giá gốc cô không tránh khỏi việc do dự.

Thích thì thích thật, hơn nữa còn là ba đưa cho cô....

Vẫn mua đi. Sau này cô lại bán quần áo búp bê rồi từ từ kiếm lại sau.

Du Thanh Quý a một tiếng.

Sao lại không có.

Một lúc trước vẫn là món hàng đang bán mà đã bị mua mất. Cô chỉ do dự hai phút thôi mà.

Du Thanh Quý ngơ ngác nhìn điện thoại di động, râm rì hai câu, chán nản thất vọng nằm sấp trên bàn. “Ai lại đáng ghét như vậy.....”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chương 20

Du Thanh Quý cảm nhận rất rõ ràng là mối quan hệ giữa ba mẹ chợt dịu đi không ít? Xảy ra chuyện gì cô không biết sao? Mặc dù sắc mặt của mẹ vẫn còn khó coi, hai người cũng nói chuyện rất ít. Nhưng mà...

Nhưng mà! Tối hôm qua bọn họ cùng nhau ngủ trong phòng! Ba không ngủ ở phòng khách!

Sáng sớm Du Thanh Quý thấy ba bước ra từ trong phòng ngủ thì ngây ngẩn cả người, sau đó vui sướng không ngăn lại được! Cô chạy đuổi theo sau lưng thì thấy ba đang đánh răng.

Cô nhìn ba dùng bàn chải đánh răng của mẹ, ngốc đến mức quên cả nói chuyện.

“Sớm như vậy đã dậy rồi sao?” Du Trạch Ngôn nhìn con gái mình trong gương cười hỏi.

Du Thanh Quý cũng lập tức cười lên, nụ cười của ba thật đẹp!

“Ba, cái đó... Hôm nay con nhận lời giúp bạn cùng lớp học thêm... Cho nên không thể ở bên chơi cùng ba mẹ được. Chuyện này... Đợi đến lúc con trở về, ba còn ở nhà đúng không?”

Du Thanh Quý cẩn thận nhìn ba trong gương, chỉ sợ lúc mình trở lại thì ba lại bay đi mất.

“Đĩ nhiên ở nhà rồi.” Du Trạch Ngôn cười, “Nhưng mà, bạn học cùng con là nam hay nữ.”

“Chuyện này có liên quan sao...” Du Thanh Quý nhớ tới lời ba nói hôm qua, lập tức nhìn ba chăm chăm, “Ba ba! Ba không được nghỉ bậy! Không phải hẹn hò đâu!”

“Có muốn ba đón con không?”

“Không cần đâu! Ba nói chuyện với mẹ đi!” Trên mặt Du Thanh Quý nở một nụ cười sáng lạn.

Cô vui vẻ đi ra ngoài, ba lại gọi: “Trước mười giờ nhớ về nhà, sợ tối thì gọi điện thoại cho ba.”

...

Thật ra Du Thanh Quý không hẹn gặp Lâm Tiểu Ngộ, nhưng cô nghĩ ba mẹ vất vả lắm mới hòa hoãn một chút, dường như cô không nên làm kỳ đà cản mũi ở giữa bọn họ đúng không? Thế cho nên sáng sớm cô mới lên gọi điện thoại cho Lâm Tiểu Ngộ.

Du Thanh Quý không biết gặp Lâm Tiểu Ngộ ở đâu nên chẳng thể làm gì khác hơn là hẹn bạn mình gặp mặt ở trường học. Chủ nhật sân trường luôn vắng vẻ, cô cúi đầu đá viên đá trên con đường gần cổng trường, chờ Lâm Tiểu Ngộ tới.

Bỗng nhiên trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày, Du Thanh Quý ngẩng đầu lên đã thấy Lâm Tiểu Ngộ yên lặng không tiếng động đứng đối diện mình. cô sợ hết hồn.

Lâm Tiểu Ngộ ngượng ngùng cười: “Ngại quá, dọa cậu rồi...”

“Không sao! Không sao!” Du Thanh Quý đảo mắt nắm lấy tay Lâm Tiểu Ngộ.

Cậu ấy vốn là như vậy, luôn lặng yên không tiếng động, chưa bao giờ đứng ở xa lớn tiếng chào hỏi người khác. Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ cùng đi về phía nhà Tiểu Ngộ, dường như Du Thanh Quý có điều suy nghĩ nên quay đầu nhìn bạn mình một cái, trong lòng hơi kinh ngạc, có lẽ tính tình Lâm Tiểu Ngộ quá mức hướng nội thì phải.

Lâm Tiểu Ngộ đưa Du Thanh Quý về nhà, cô nhìn biệt thự mang phong cách Châu Âu thì thuận miệng hỏi: “Cô chú ở nhà sao?”

Lâm Tiểu Ngộ nhỏ giọng trả lời: “Bọn họ không có ở đây.”

Du Thanh Quý ngẩn người.

Lâm Tiểu Ngộ cười cười, sợ Du Thanh Quý không hiểu ý mình nên giải thích thêm: “Lúc mình còn nhỏ hai người họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên qua đời rồi.”

“Ngại quá...” Du Thanh Quý quan sát Lâm Tiểu Ngộ đứng trước mặt, đột nhiên cảm thấy tim mình nhói đau, “Chuyện này... Bình thường cậu đều ở một mình trong biệt thự lớn thế này sao?”

“Không phải, mình ở lầu hai, cậu nhỏ của mình ở lầu ba. Trong nhà có di xin ở nhưng một tháng chỉ ở nửa tháng thôi, bây giờ cũng không ở đây đâu.”

“Hà?” Du Thanh Quý ngây ngẩn cả người, cô không biết Thời Diệu ở cùng Lâm Tiểu Ngộ.

“Vây, hôm nay cậu nhỏ của cậu ở nhà sao?” Du Thanh Quý vội vàng hạ giọng xuống để hỏi. Giọng của cô ép xuống thật thấp, giống như kẻ trộm sợ bị người khác nghe thấy.

Lâm Tiểu Ngộ liếc mắt nhìn lên lầu: “Chắc ở nhà đó. Cả ngày chủ nhật cậu nhỏ luôn ở trong phòng vẽ tranh. Bây giờ... chắc cũng chưa rời khỏi giường đâu.”

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, cách một tầng lầu, chỉ cần cô ở trong phòng của Lâm Tiểu Ngộ thì sẽ không liên quan gì đến Thời Diệu, hơn nữa, Thời Diệu... cũng không đáng ghét như lúc trước...

“Đi thôi, chúng ta đi làm bài!”

Du Thanh Quý kéo tay Lâm Tiểu Ngộ, mới vừa bước lên cầu thang thì chuông cửa vang lên.

Là người giao hàng chuyên phát nhanh.

“Cái hộp thật to.” Lâm Tiểu Ngộ nhờ người giao hàng đặt chiếc hộp ở cửa, chạy tới giữa lầu rồi gọi: “Cậu nhỏ, có hàng chuyên tới!”

Du Thanh Quý cười “phụt” một tiếng.

Giọng Lâm Tiểu Ngộ gọi người khác như mèo nhỏ, cách xa một chút cũng không nghe được, đừng nói là Thời Diệu ở tầng ba.

Lâm Tiểu Ngộ ngượng ngùng cười cười, nói: “Thanh Quý, cậu chờ một tí, mình lên lầu gọi cậu nhỏ.”

Sau đó cô vội vàng chạy lên trên lầu.

Du Thanh Quý nhìn hộp quà đặt ở cửa. Cái hộp có hơi cũ, không biết thật sự là món hàng gì, không giống như hàng buôn bán bình thường mà ngược lại giống như vật phẩm đã từng được sử dụng giao lại.

Trên lầu nhanh chóng truyền tới tiếng bước chân, Thời Diệu cùng Lâm Tiểu Ngộ đi xuống lầu. Du Thanh Quý ngẩn đầu, lúc nhìn Thời Diệu thì sững sốt một chút. Cậu ta mặc áo ngủ lông léo màu trắng, tóc tai tán loạn, hiển nhiên là vừa bò xuống từ trên giường. Du Thanh Quý sững sờ nhìn đầu tóc rối bời của Thời Diệu, lập tức thất thần.

Thời Diệu cũng nhìn thấy Du Thanh Quý ở dưới lầu, bước chân bỗng dừng lại. Cậu cau mày, trên mặt mang theo vẻ kỳ lạ. Đường như... Có chút tức giận. Sau đó cậu xoay người, lướt qua Lâm Tiểu Ngộ rồi sải bước lên lầu.

“Cậu nhỏ?” Lâm Tiểu Ngộ mờ mịt nhìn bóng lưng của Thời Diệu, “Đồ của cậu...”

Đường như Thời Diệu vẫn không nghe thấy gì, cứ sải bước lên trên lầu.

Du Thanh Quý bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Có lẽ là không muốn nhìn thấy mình...”

“Không đâu!” Lâm Tiểu Ngộ chạy xuống lầu kéo Du Thanh Quý vào phòng sách.

Thời Diệu lên lầu ba, mạnh mẽ đá văng cửa phòng vệ sinh, cậu tắm rửa, gội đầu, thay đồ, nhìn gương quan sát trong chốc lát, lúc này mới hài lòng.

Thời Diệu lại bước những bước lười biếng như ngày thường đi xuống lầu nhận hàng. Lúc đi qua lầu hai, cậu nghiêng đầu liếc mắt nhìn về phía phòng sách.

Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ ngồi đối diện bàn nhỏ để uống trà, từ góc độ của Thời Diệu vừa lúc có thể nhìn thấy dáng vẻ Du Thanh Quý đảo mắt cười vui vẻ. Cậu đứng ở cầu thang trong chốc lát nhưng hai người trong phòng khách cũng không phát hiện ra.

Chẳng thú vị gì cả.

Thời Diệu xuống lầu ôm hàng chuyển phát nhanh lên. Trước kia cậu có xem cách sửa chữa cho búp bê Bjd, thế nào cũng phải mất tới một tháng. Nếu như bây giờ giao cho Du Thanh Quý thì sợ rằng sẽ lộ tẩy nên cậu vỗ vỗ chiếc hộp lớn rồi bước lên lầu.

Lúc Thời Diệu đi qua phòng sách tầng hai lần nữa thì nghỉ chân trong chốc lát. Lúc này Lâm Tiểu Ngộ không khom người viết bài như lúc nãy nữa mà ngồi thẳng người che mắt gương mặt của Du Thanh Quý.

Đột nhiên Thời Diệu cảm thấy đầu của Lâm Tiểu Ngộ có hơi lớn.

Cậu tăng tốc độ trở về lầu ba rồi để hộp hàng xuống, nếu là ngày thường thì việc kế tiếp sẽ là vẽ tranh. Bật máy tính lên, mở Ps, cắm máy thẻ cần thiết. Thời Diệu đứng trước bàn, ngón tay nhẹ nhàng gõ hai cái lên mặt bàn.

Gần đây cậu nhận vẽ thiết kế cho một trò chơi, cuối tuần này phải giao bản thảo rồi.

Nhìn màn hình máy tính xuất hiện cảnh tượng vẽ được một nửa, Thời Diệu nắm bút, đầu bút dừng trên bảng lúc lâu cũng không di chuyển được.

... Không có linh cảm, không thể vẽ.

Thời Diệu định vứt máy bảng vẽ sang một bên, đi tới giá vẽ bên cạnh, tùy ý vẽ màu nước.

Nhìn thế nào cũng thấy màu thật xấu xí.

Chợt WeChat có tin nhắn, Thời Diệu mở WeChat ra, nhận được một bức tranh mà mẹ cậu gửi tới, còn kèm theo câu: Con trai hư, mẹ phôi màu không tệ chứ?

Thời Diệu nhìn lướt qua, trả lời: Xấu xí.

Ở nước ngoài, lúc mẹ cậu nhìn thấy câu trả lời của con trai thì một lúc lâu cũng không làm gì khác, trực tiếp ném điện thoại lên người ba Thời, tức giận nói: “Con trai đáng chết! Không hổ là kết quả của việc ngừa thai thất bại!”

...

Thời Diệu để cọ xuống, sai bước ra ngoài. Đi qua lầu hai tới phòng sách của Lâm Tiểu Ngộ thì lớn tiếng gọi: “Tiểu Ngộ, cậu cho mèo ăn, tôi giúp một tay đi.”

Lâm Tiểu Ngộ cùng Du Thanh Quý đang trong phòng sách ăn trái cây nói chuyện, cô gái được gọi vội vàng nuốt quả nho xuống.

“Biết rồi, tôi ngay đây!” Lâm Tiểu Ngộ nhanh chóng đứng lên, cười nói với Du Thanh Quý: “Đi thôi, cho mèo ăn với mình đi!”

Du Thanh Quý kinh ngạc hỏi: “Nhà các cậu cũng nuôi mèo à! Thật giỏi! Mình vẫn luôn muốn nuôi một em mèo nhỏ, chỉ sợ nuôi không tốt nên chưa làm...”

“Không phải! Không phải!” Lâm Tiểu Ngộ lắc đầu liên tục, “Không phải nhà chúng mình nuôi mèo, là trước kia cậu nhỏ có để chút thức ăn cho mấy con mèo hoang. Thời gian lâu dài thì ngày nào cũng có mấy con mèo lưu lạc tới nơi đây.”

Lâm Tiểu Ngộ ngượng ngùng cười: “Trước kia mình có hơi sợ mấy con mèo lớn... Nhưng mấy con mèo đó rất thích cậu nhỏ!”

Du Thanh Quý nửa tin nửa ngờ, cô cảm thấy mèo con thích người có tính khí tốt, làm sao lại thích tên Thời Diệu mặt lạnh xấu tính kia chứ?

Cho đến khi Du Thanh Quý theo Lâm Tiểu Ngộ ra vườn hoa ở sau biệt thự.

“Cái này, nhiều như vậy...” Cô sững sờ nhìn vài chục con mèo ở trong sân, “Có bao nhiêu con vậy?”

Thời Diệu đồ thức ăn vào chén trống, đứng lên nhìn Du Thanh Quý rồi nói: “Cậu có thể đếm.”

Du Thanh Quý “à” một tiếng, sau đó quả thật đưa đầu ngón tay ra đếm từng con một.

“Một con, hai con, ba con, bốn con, năm con...”

Mèo cũng không phải là vật chết, lại là thời gian cho ăn, bọn chúng lúc thì ăn một chút ở chỗ này, lúc thì chạy lại chén nước để uống. Đếm tới đếm lui khiến Du Thanh Quý đếm mấy lần cũng không hết.

“Con này giống như đếm qua rồi?” Cô nhú mào, “Lại nào!”

“Một con, hai con, ba con, bốn con, năm con...”

Thật ngốc.

Thời Diệu thật muốn khóc trước sự ngốc nghếch của Du Thanh Quý, không thể chịu được nữa nên dúi mắt đi chỗ khác,

Nhưng vẫn không nhìn được mà ngẩng đầu tiếp tục ngắm nhìn người kia.

Thời Diệu nói với Lâm Tiểu Ngộ: “Đi lấy thêm túi thức ăn cho mèo đi.”

“Được, đi ngay đây.” Hiển nhiên Lâm Tiểu Ngộ vẫn còn hơi sợ mèo, chỉ giúp Thời Diệu lấy túi thức ăn cho mèo hoặc đi chuyển ca nước, còn lại cũng chẳng tới gần mấy con mèo lớn nhỏ kia.

Du Thanh Quý vừa đếm vừa từ từ tiến vào trong vườn hoa.

Thời Diệu rút đầy các ca nước cho mèo, sau đó lẳng lặng ngắm nhìn Du Thanh Quý đang bị đội quân mèo vây xung quanh.

“Thanh Quý, cậu đếm xong chưa?” Lâm Tiểu Ngộ đi về phía trước hai bước.

“À!” Du Thanh Quý vỗ đầu mình một cái, “Minh vừa mới đếm tới đâu rồi?”

Lâm Tiểu Ngộ nhỏ giọng nói: “Hình như là 46 hay 64...”

“Đừng đếm nữa,” Thời Diệu thật sự không nhìn thêm được nữa, “Tổng cộng là 73 con.”

“Thì ra là cậu biết sao?” Du Thanh Quý kinh ngạc nhìn Thời Diệu.

“Minh có nói là mình không biết à?” Cậu hỏi ngược lại.

Du Thanh Quý ngẩn ra, không trả lời được...

Nhưng mà cô nhanh chóng không thêm quan tâm chuyện Thời Diệu biết có bao nhiêu con mèo nữa. Ánh mắt lại kinh ngạc rơi trên đầu vai của người đối diện.

Thời Diệu mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, một con mèo con lớn bằng bàn tay đang nằm trên vai cậu. Mèo con lông trắng như tuyết, khi nằm trên vai Thời Diệu thì chẳng ai phát hiện ra được. Nếu như không phải ánh mắt màu xanh biếc kia tố cáo thì Du Thanh Quý vẫn không thể nhận ra.

Thời Diệu quay đầu nhìn theo tầm mắt của cô, cậu nhẹ nhàng xách mèo nhỏ lên rồi nói: “Hình như là 74 rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 21

Du Thanh Quý đi theo về phòng, Thời Diệu đóng kín cánh cửa thủy tinh sát đất ngăn cách khu vườn gây ra một tiếng ‘bịch’. Chỉ có con mèo nhỏ trắng như tuyết kia nằm sấp ngoài cửa, hai móng vuốt phía trước áp vào mặt cửa kính, kêu ‘meo meo.’

Du Thanh Quý quay đầu nhìn vào hai mắt của nó, hỏi: “Cứ để bọn chúng ở bên ngoài sao? Thật sự không cho chúng vào sao?”

“Không mở.”

“Nhưng nó đang gọi liên tục kia...”

Thời Diệu nhìn cô một cái, nói: “Muốn quản thì ôm nó về nhà đi.”

“A?” Du Thanh Quý nhướng mày suy nghĩ một lúc, sau đó lắc đầu nói: “Không cần đâu, tôi chưa từng nuôi mèo, tôi sợ mình không nuôi được....”

“Vậy nói những câu bô đi như thế làm gì.” Thời Diệu bước những bước chân dài vào bếp.

Lâm Tiểu Ngộ kéo tay Du Thanh Quý nói: “Đi thôi, chúng ta ra phòng khách chờ ăn cơm.”

“Cậu gọi thức ăn bên ngoài sao?” Du Thanh Quý ngạc nhiên hỏi.

“Cậu nhỏ náu.”

Du Thanh Quý giật mình, ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng của Thời Diệu. Ánh mắt của cô có chút kì lạ, giống như vừa nhìn thấy quỷ.

“Cậu nhỏ của cậu biết làm com sao?” Du Thanh Quý thấy quái lạ nhỏ giọng hỏi Lâm Tiểu Ngộ.

“Đúng vậy.” Lâm Tiểu Ngộ gật đầu. “Mấy năm nay bà ngoại và ông ngoại mình ra nước ngoài nghiên cứu khoa học, vẫn luôn là cậu nhỏ nấu com.”

“À...” Du Thanh Quý vẫn có chút không thể tin nổi. Có phải trứng xào cà chua, mì sợi, com, và dưa muối không? Có thể có thêm món canh trứng rong biển.

“Đi thôi, chúng ta ra phòng khách.” Lâm Tiểu Ngộ kéo tay Du Thanh Quý.

“Này, cậu lớn lên chẳng giống ba cậu tí nào.” Lâm Tiểu Ngộ vừa đi vừa nói. Mặc dù tính cách của cô rất hướng nội, nhưng khi đối xử với những người quen thuộc thì sẽ không im lặng. Hiện tại cô coi Du Thanh Quý thành bạn thân.

Du Thanh Quý cong mắt cười cười: “Mình giống mẹ.”

Lâm Tiểu Ngộ nhìn kỹ gương mặt của Du Thanh Quý, nói: “Vậy nhất định mẹ cậu rất xinh đẹp.”

Sườn xào chua ngọt, cá hấp, chân gà nấu coca, cá bạc xào trứng, khoai tây nấu tương, còn cả canh cá nấu với tôm bóc nõn và đậu hũ. Du Thanh Quý sững sờ nhìn những món ăn trên bàn có chút không phản ứng kịp. Cô còn chưa được thử hương vị, nhưng “Sắc hương vị” cô đã cảm thấy được hai cái....

Du Thanh Quý cẩn thận hít hít cái mũi, trong lòng cô đang hồi hận vì vừa rồi đã khinh thường Thôi Diệu.

Lâm Tiểu Ngộ nhìn những đồ ăn trên bàn cảm thấy có chút kì lạ nói: “Hôm nay những món ăn cậu nấu đa phần là thức ăn có vị ngọt.....”

Thôi Diệu gấp vào bát cô một miếng cá hấp lớn, sau đó lại gấp cả cá bạc xào trứng, nói: “Hai món này không ngọt.”

Lâm Tiểu Ngộ nhìn về phía chân gà nấu coca, nhỏ giọng nói: “Trước kia cậu nhỏ luôn làm món cánh gà nướng cay cho cháu.”

Thôi Diệu giả vờ như không nghe thấy, cũng không nói lại.

Lâm Tiểu Ngộ quay đầu về phía Du Thanh Quý nói: “Thanh Quý, cậu ăn được những món ăn ngọt như này không?”

“Ăn được chứ, mình thích ăn vị chua ngọt, mình không muốn ăn cay.” Du Thanh Quý gấp một miếng sườn xào chua ngọt nhét vào miệng, d, i, ê, n, đ, à, n, l, ê, q, u, ý, đ, ô, n, nói không rõ từng chữ. “Đa số món ăn ở thành phố Nam Thanh của các cậu đều là món cay, mình ăn không quen.....”

Thôi Diệu uống một ngụm coca.

Cậu còn nhớ rõ..... Ngày đầu tiên con chuột đồng nào đó mới chuyển đến trường mới, ăn món ăn trong nhà hàng bị cay đến mức đưa tay lên quạt gió, đáng về đó rất buồn cười.

Lúc Du Thanh Quý muốn về nhà, Thôi Diệu gọi cô lại: “Mấy ngày nữa cậu có đi chơi thu không?”

“Chơi thu.” Du Thanh Quý có chút mê mang.

Thôi Diệu dựa người vào cánh cửa, giống như đang tùy ý nói: “À, cậu không biết sao? Mùa thu mỗi năm, sau kì thi giữa kì, trường Lục Trung sẽ tổ chức đi chơi thu, đi thành phố bên cạnh, ba ngày hai đêm. Tự nguyện tham gia.”

Thôi Diệu dừng một chút, tiếp tục giải thích: “Nếu cậu đi thi tôi mới cho Tiểu Ngộ đi.”

Lâm Tiểu Ngộ mờ mịt nhìn Thôi Diệu, Thôi Diệu nhìn cô một cái, nói: “Đi vào rửa bát.”

Lâm Tiểu Ngộ bĩu môi, vẩy vẩy tay với Du Thanh Quý, sau đó đi qua Thôi Diệu vào nhà rửa bát.

“Ba ngày hai đêm.....” Du Thanh Quý cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên cười rộ lên, híp mắt nhìn Thôi Diệu nói: “Nếu như cuộc thi giữa kì này tôi đứng nhất thì tôi sẽ đi. Nếu không đứng thứ nhất thì ở nhà cố gắng học tập.”

Thôi Diệu hơi ngừng lại, lập tức không còn gì để nói.

“Ba mẹ, con về rồi.” Du Thanh Quý vừa mở cửa vào nhà, cô có chút thấp thỏm trong lòng, rất lo lắng chào đón cô lại là mặt đất hỗn độn. Cô nhìn phòng khách sạch bóng và mẹ đang ngồi đọc sách, Du Thanh Quý thở phào nhẹ nhõm.

“Quý Quý về rồi à.” Mẹ Doanh Tĩnh ngẩng đầu nhìn Du Thanh Quý một cái, rồi lại tiếp tục đọc sách.

Du Thanh Quý nhìn quanh một vòng trong phòng khách, nhỏ giọng lo lắng hỏi: “Ba con đâu rồi ạ?”

“Ngủ trong phòng ngủ.”

Du Thanh Quý thở phào nhẹ nhõm. Ba còn ở nhà, không đi.

Du Trạch Ngôn vừa ngập vừa đi ra khỏi phòng ngủ, hỏi: “Tiểu Quý, nếu để con ở nhà một mình khoảng nửa tháng con có sợ hãi không?”

Du Thanh Quý nhìn ba, lại quay sang nhìn mẹ.

“Ba muốn cùng mẹ con ra nước ngoài mấy hôm.” Du Trạch Ngôn giải thích cho cô.

Du Thanh Quý hiểu ra, cô vội vàng bày ra gương mặt tươi cười rực rỡ, lớn tiếng nói: “Không sợ. Con không sợ chút nào. Ba mẹ đi chơi lâu một chút. Lâu một chút. Du lịch thật vui vẻ. Không cần lo lắng cho con.”

Mẽ Doanh Tĩnh ngẩng đầu nói: “Trong nửa tháng tới bà ngoại con cũng chưa về đâu, nếu có chuyện gì nhớ gọi điện cho ba mẹ.”

“Vâng.” Du Thanh Quý gật đầu thật mạnh.

.....

Thứ ba thi giữa kì, cả ngày thứ hai mọi người đều vui mừng trong đồng đề thi và sách luyện tập. Sau khi họp phụ huynh, rất nhiều học sinh bị cha mẹ giáo dục, cho nên mọi người cũng chăm chỉ hơn trước nhiều.

Vất vả nhin đến lúc tự học buổi tối, Du Thanh Quý lác lác cô tay đang mỏi nhừ của mình.

Dù là ai mà viết nhiều như vậy, viết cả ngày cũng thấy mệt mỏi chứ.

Du Thanh Quý quay đầu nhìn về phía Thôi Diệu, có chút hâm mộ, nhưng cô cũng cảm thấy có chút kì lạ. Không giống với những người khác đang căng thẳng học tập, Thôi Diệu vẫn là đáng vẻ lười biếng không lý tưởng, lúc thì lật lật quyển tranh trong giờ học, lúc thì chơi điện thoại di động, hoặc là dứt khoát nằm sấp lên bàn ngủ. Ví dụ như hiện tại, cậu đang ngủ.

Thôi Diệu bắt đầu ngủ từ lớp vào học, nghỉ giải lao cũng không tỉnh lại, đến khi tiếng chuông reo bắt đầu vào tiết này mí mắt của cậu cũng không nháy một cái.

“Nhìn tôi làm gì?” Thôi Diệu đột nhiên mở mắt ra.

Thôi Diệu cũng không nói to, nhưng vang lên trong phòng học yên tĩnh khiến rất nhiều ánh mắt nhìn sang.

Rõ ràng không phải cô nói chuyện, nhưng không hiểu sao Du Thanh Quý vẫn có cảm giác xấu hổ vì quấy rầy lớp học. Cô lờm Thôi Diệu một cái, trực tiếp quay mặt đi.

Thôi Diệu nhìn đáng vẻ như đang tức đến muốn sôi máu của cô, cười một tiếng, ngồi thẳng người lên.

Đột nhiên có tờ giấy nhỏ đặt trên mặt bàn của Thôi Diệu.

Thôi Diệu quay đầu nhìn Du Thanh Quý một cái, sau đó mới đọc tờ giấy trên bàn: “Bạn học Thôi Diệu, kiêu ngạo là không đúng. Cậu không thể vì lần trước đứng nhất trong cuộc thi mà trở nên kiêu ngạo, tự mãn không học tập, cẩn thận tôi vượt qua cậu.”

Thôi Diệu cúi đầu bật cười, tiếng cười của cậu càng lúc càng lớn, khiến cho các bạn học trong lớp lại quay sang nhìn chăm chú về phía này một lần nữa.

“Cậu bị làm sao thế.” Du Thanh Quý nhỏ giọng trách cứ cậu. Cô nhăn hàng lông mày nhỏ lại, dùng ánh mắt kháng nghị đối với việc cậu làm ảnh hưởng đến việc học tập của người khác.

Thôi Diệu ho nhẹ một cái, thu lại nụ cười. Cậu cướp chiếc bút máy trong tay Du Thanh Quý, soàn soạt viết chữ, sau đó để cả tờ giấy và bút máy về bàn của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý cúi đầu, nhìn chữ viết như rồng bay phượng múa, cố gắng đọc:

Siêu, nhưng mà tôi là con chó nhỏ.

Thế nhưng Thôi Diệu còn vẽ một con chó đang cúi đầu thè lưỡi.

Du Thanh Quý thấp giọng hừ một tiếng, nhỏ giọng nhắc nhở: “Không phân biệt được ai là người có tấm lòng tốt.... Hơn nữa cũng không phải chỉ cần cậu nói cậu là chó nhỏ thì thật sự trở thành chó nhỏ....”

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác tiếp tục luyện đề, làm rất tập chung.

Lúc có thành tích thi giữa kì, Du Thanh Quý quả nhiên đứng thứ nhất, tổng thành tích của lớp sáu cũng lên một bậc, trở thành lớp thứ ba đếm ngược.

Bây giờ, không chỉ chủ nhiệm lớp vui vẻ, ngay cả học sinh trong lớp cũng trong trạng thái hưng phấn, thế nhất định tiến về phía trước trong cuộc thi sắp

tới.

Một lần nữa lấy được vị trí đứng đầu, Du Thanh Quỳnh rất vui vẻ. Cô quay đầu, giờ giờ cái cằm nhỏ về phía Thời Diệu, về mặt tiểu nhân đắc trí.

Thời Diệu bật cười.

“Các em phát bài thi xuống đi.” Chủ nhiệm lớp chỉ vào những người ngồi ở hàng đầu tiên bên ngoài.

Bao gồm cả Du Thanh Quỳnh và Thời Diệu.

Du Thanh Quỳnh mượn mái tóc quăn, giả vờ như không để ý nhìn một cái vào bài của Thời Diệu. Thời Diệu được 146 điểm, Du Thanh Quỳnh cũng rất muốn biết Thời Diệu sai ở đâu. Dù sao thì cô cũng đuổi kịp Thời Diệu và trở thành đối thủ.

Ách.....

Du Thanh Quỳnh sững sờ nhìn bài thi toán học của Thời Diệu, trong câu thứ nhất có hai chỗ trống phải điền vào. Nhưng Thời Diệu lại không điền đáp án vào đó....

Hai chỗ trống kia là kiến thức cơ bản, tương đương đề bài cho không, không có khả năng Thời Diệu không làm được.....

Du Thanh Quỳnh đặt lại bài kiểm tra toán của Thời Diệu ở trên bàn, lqđ, cô không nhận được liếc mắt nhìn Thời Diệu, lúc đó Thời Diệu đang chơi điện thoại di động. Phát xuống mấy bài thi của cậu, cậu cũng chẳng thèm nhìn một cái.

Lại đổi chỗ ngồi một lần nữa, nhưng mà chỗ ngồi của Du Thanh Quỳnh và Thời Diệu cũng chỉ đổi cho nhau, nên không cần chuyển bàn ghế ra hành lang. Cho nên lúc mọi người đang kéo bàn ghế phát ra những tiếng ồn khó nghe thì Thời Diệu và Du Thanh Quỳnh đã đổi xong chỗ ngồi.

Đổi xong chỗ ngồi, Du Thanh Quỳnh nhìn bài thi max điểm của mình và hai phần chưa điền trong bài thi của Thời Diệu, đột nhiên cô cảm thấy có chút khó chịu không vui.

Học sinh kéo bàn ghế tạo thành những tiếng ồn. Du Thanh Quỳnh lấy quyển sổ tay mới trong túi sách ra, đó chính là quyển sổ tay mà cô tự làm. Quyển sổ được làm từ vải màu xanh và màu lam, trên bìa còn có một cây xương rồng làm thủ công.

Đột nhiên cô muốn viết cái gì đó, hoặc vẽ cái gì đó cũng được.

Lúc Thời Diệu nhìn thấy quyển sổ trên bàn của Du Thanh Quỳnh, sao cậu thấy rất quen mắt, hình như cậu từng nhìn thấy ở đâu đó.

Du Thanh Quỳnh vừa mở ra trang đầu tiên, đột nhiên Thời Diệu duỗi tay sang gấp sổ tay của cô lại, xoay về phía cậu, cẩn thận đánh giá bìa.

“Cậu làm gì thế?” trong phòng học đều là âm thanh ồn ào, Du Thanh Quỳnh không thể không nói lớn tiếng hơn. Cho nên lúc nghe có cảm giác như cô có chút tức giận.

Thời Diệu nghĩ rằng cô tức giận, nhìn chằm chằm vào mắt cô một lúc mới nói: “Tôi không nhìn lên cậu viết gì bên trong, chỉ cảm thấy bìa sách đẹp mà thôi.”

Cậu thu tay, cũng thu hồi tầm mắt.

“Xin lỗi, chỉ là bút kí mà thôi, không phải là không thể cho người khác nhìn được, là phản ứng của tôi quá lớn.....” Du Thanh Quỳnh cúi đầu, nhỏ giọng giải thích.

Vốn Thời Diệu cũng định không nói gì, nhưng thấy cảm xúc của Du Thanh Quỳnh có chút xuống thấp, cậu hơi dừng một chút, nói: “Không sao đâu.”

Du Thanh Quỳnh mở vở ra, tùy ý vẽ những ngôi sao.

Thời Diệu vẫn cảm thấy sổ tay kia rất rất quen mắt, nhưng không thể nhớ được đã nhìn thấy ở đâu. Cậu mang theo chút nghi ngờ trong lòng, không tập trung xem những tin tức chưa đọc trên Weibo.

Tiểu mê quỳ của Hắc Diệu đại đại: “Hắc Diệu đại đại ngủ ngon. O(^-^O

Nhìn tin nhắn này, Thời Diệu ngạc nhiên, cậu nhanh chóng kiểm tra trang cá nhân của người này.

Cậu tìm thấy sổ tay.

Tiểu Mê Quỳnh kia lại là Du Thanh Quỳnh.

Thời Diệu quay đầu lại, nhìn Du Thanh Quỳnh nằm sấp trên bàn vẽ những ngôi sao vào quyển sổ. Cô vẽ rất xấu, ngay cả vẽ năm cánh sao cũng không cân đối.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 22

Du Thanh Quý vẽ tất cả đều là sao, trên vở vẽ đều là những ngôi sao, trang sau cô cũng vẽ kín. Thời Diệu nhìn lướt qua, cậu chỉ cảm thấy trước mặt mình đầy những ngôi sao nhỏ, cậu có chút choáng váng.

Hơn nữa còn là những ngôi sao nhỏ xấu xí.

Du Thanh Quý cảm nhận được ánh mắt của Thời Diệu, cô nhú mày một cái, đưa tay che trang giấy lại. Cô quay người, quay mặt ra cửa sổ, đưa lưng về phía Thời Diệu, tiếp tục vẽ những ngôi sao.

Thời Diệu cười một tiếng, ánh mắt cậu dừng lại trên vành tai cô một lát mới thu hồi ánh mắt. Cậu mở weibo, yên lặng xem lại những bài viết của Tiểu Mê Quý từ khi cô bắt đầu theo dõi weibo của cậu.

Xem như thế, cậu mới phát hiện.

...

Tan học, Du Thanh Quý cầm túi sách của cô đi ra ngoài, cô vừa đến cổng trường thì bị Tần Ất Minh gọi lại, Du Thanh Quý nghi ngờ quay người lại, Chu Tiểu, Cổ Dật Phi đang đứng bên cạnh Tần Ất Minh.

Trong tay Tần Ất Minh đang ôm một chiếc thùng lớn.

“Cái kia....” Tần Ất Minh gãi đầu một cái, “Lần trước cậu khóc, bọn mình, bọn mình chưa có xin lỗi. Con búp bê này không phải con búp bê bọn mình làm hỏng kia. Con búp bê kia của cậu.... Bọn mình không mua được. Bọn mình cùng nhau mua cho cậu cái này. Đây không phải là một búp bê trong giới, cũng không phải số lượng hạn chế, nhưng mà nó cũng là búp bê mỹ nhân ngư.”

Du Thanh Quý ngạc nhiên không biết phải nói gì cho phải, cô đứng đờ tại chỗ nhìn cái thùng trong tay Tần Ất Minh.

Cổ Dật Phi nói: “Mặc dù mình không hiểu những con búp bê này có gì khác nhau, lqđ, nhưng mà nếu sau này tìm được một con búp bê giống con mà bọn mình làm hỏng của cậu thì bọn mình sẽ đền cho cậu.”

“Rất xin lỗi cậu.” Chu Tiểu cũng đứng một bên nói.

“Không sao đâu. Không sao đâu. Các cậu cũng không cần chịu tất cả trách nhiệm, là do mình không cẩn thận đồ đạc. Các cậu không cần bồi thường cho mình, thật sự không cần.” Du Thanh Quý nhanh chóng lắc đầu.

“Cũng đã mua cho cậu rồi.” Tần Ất Minh kín đáo nhét cái hộp cho Du Thanh Quý. “Cậu cầm lấy đi.”

“Minh...”

Không chờ Du Thanh Quý nói gì nữa, Tần Ất Minh, Chu Tiểu và Cổ Dật Phi nhanh chóng cùng nhau bỏ chạy.

Du Thanh Quý cúi đầu nhìn chiếc hộp lớn trong tay, cô không biết phải làm sao mới tốt. Mặc dù đúng là do họ làm hỏng, nhưng Du Thanh Quý biết rõ họ cũng không cố ý, cô cũng không có ý muốn họ phải bồi thường...

Cảnh này trùng hợp bị Lâm Tiểu Ngộ và Thời Diệu tan học nhìn thấy.

“Cậu nhỏ?” Lâm Tiểu Ngộ quay đầu ngạc nhiên nhìn Thời Diệu. “Sao đột nhiên cậu lại không vui thế?”

“Cậu đâu có không vui.” Thời Diệu lạnh mặt bước về phía trước.

Lâm Tiểu Ngộ nhỏ giọng lẩm bẩm: “Vẻ mặt như vậy rồi mà còn cãi không phải không vui...”

“Cậu nhỏ, chờ cháu một chút.” Lâm Tiểu Ngộ vội vàng chạy chậm đuổi theo Thời Diệu.

Tần Ất Minh, Chu Tiểu và Cổ Dật Phi cùng nhau đưa cho cô con búp bê này là một búp bê bán thông thường, rất nhiều người yêu thích búp bê thích nó.

Du Thanh Quý cũng có một con.

Du Thanh Quý mở đóng gói ra, cẩn thận đặt con búp bê vẫn đang ở trần lên bàn, lqđ, sau đó cẩn thận mặc quần áo cho búp bê, đội tóc giả, cuối cùng Du Thanh Quý lại đặt con búp bê này bên cạnh con cô tự mua kia. Du Thanh Quý để hai con búp bê cùng đưa tay làm thành hình cái kéo đưa lên.

Hai con búp bê sinh đôi đang đứng tựa đầu vào nhau.

“Ừ, từ hôm nay em chính là bé 21 nha.”

Du Thanh Quý đứng trước tủ kính nhìn thứ tự búp bê trong nhóm, sau đó cô lại ôm hết búp bê để lên bàn, cô mở một ngăn tủ bên dưới, đây là tủ để quần áo của búp bê. Bên trong treo rất nhiều quần áo với phong cách khác nhau, đều là Du Thanh Quý tự tay làm.

Du Thanh Quý chọn rồi lại chọn, cuối cùng cô chọn ra một ít quần áo, mặc lại đồ mới cho toàn bộ búp bê.

“Tách, tách.” Du Thanh Quý chụp hình cho búp bê với những cách tạo dáng khác nhau, rồi cô lại mở máy tính chỉnh sửa.

Trong máy tính của cô có đến mấy tệp đều là ảnh chụp của búp bê. Từ lúc cô mới bắt đầu nhảy vào giới Bjd thì dường thành thói quen, cứ một thời gian cô lại chụp hình cho búp bê. Từ khi cô chuyển đến Lục Trung thì chưa có thời gian để chụp ảnh cho búp bê.

Du Thanh Quý nghĩ nghĩ, cuối cùng cô chọn mấy tấm đăng lên weibo.

Gi cơ!

Hắc Diệu đại đại đăng bài trên weibo rồi. Gần đây Hắc Diệu đại đại rất hay đăng bài trên weibo.

Hắc Diệu đại đại đăng lên weibo là bức tranh bầu trời đêm bằng màu nước, khắp bầu trời phủ kín những ngôi sao. Phía chân trời mang theo một chút ánh tím, màu xanh của bầu trời giao hòa cùng với màu tím, hình thành một cảnh đẹp lãng mạn duy mỹ.

“Oa, đẹp quá đi. Không hổ là Hắc Diệu đại đại.”

Bài viết được đăng trên weibo từ năm phút trước, phía dưới có rất nhiều bình luận.

Du Thanh Quý vừa vào phần bình luận thì thấy bài viết đã bị xóa bỏ rồi. Du Thanh Quý ‘A’ một tiếng, lqđ, sao gần đây Hắc Diệu đại đại thích đăng lên weibo rồi lại lập tức xóa bỏ thế?

Trong lòng Du Thanh Quý vừa buồn bực, vừa nhanh chóng đi tới trang cá nhân mới. Sau đó cô nhanh chóng lướt đến một trong những bài đăng ít ỏi gần đây của Hắc Diệu. Vẫn là bức tranh bầu trời đêm kia, nhưng lần này lại có thêm một câu nói:

“Cùng nhau ngắm những vì sao.”

Bên dưới bài đăng bắt đầu có những bình luận.

Chị dâu Diệu tương lai: Diệu Diệu nhà tôi nhớ đến tôi.

Đại thần giả: Lâu trên bị bệnh không nhẹ.

Quả bóng cao su nhảy nhảy: xem ra thật sự là chú Diệu đang yêu đương.

Đậu xanh không mí mắt: Lần trước là ai trong chúng ta đoán chú Diệu hơn 40 tuổi vậy? này này này, chú ơi. Người cũng không thể đi ra ngoài nha.

Tiểu Hoắc Tuyền bị mẹ ruột ngược đến phát khóc: lấy kinh nghiệm của tôi thì đang trong thời kì theo đuổi.

Hôm nay bé gái gặp được trai đẹp: đột nhiên lại cảm thấy thật là lãng mạn là thế nào nhỉ?.... Weibo hẹn gặp mặt sao?

Du Thanh Quý nhìn những bình luận của mọi người, sau đó mới trả lời:

Tiểu Mê Quý của Hắc Diệu đại đại: sinh thời muốn được cùng ngắm sao với Hắc Diệu đại đại!!!!

Bình luận của cô nhanh chóng được trả lời.

Hắc Diệu: Được.

Du Thanh Quý dùng sức chớp mắt, rồi lại thông thả chớp mắt. Cô.... Cô có nhìn nhầm không?

Đậu xanh không mí mắt: Xin phỏng vấn Tiểu Mê Quý, lần thứ ba nhận được bình luận trả lời có cảm giác gì.

Phượng Tồng Khắc: Hấp dẫn.

Chị dâu diệu tương lai: Diệu Diệu! Sao người lại bỏ qua tôi mà hẹn ước với người khác.

Du Thanh Quý sững sờ một hồi, cô muốn trả lời lại Hắc Diệu. Nhưng cô nghĩ đến nửa đêm cũng không biết phải trả lời cái gì mới tốt, vậy là phương án tốt nhất là trước khi ngủ cô cũng nhắn lại như bình thường: Hắc Diệu đại đại ngủ ngon.

Đợi thật lâu cũng chỉ để chờ xem trên bài đăng của một người có thay đổi gì không thì cũng có chút buồn cười. Cô không còn việc gì khác sao?

Buổi tối ngày thứ hai, Du Thanh Quý phát hiện Hắc Diệu lại đăng weibo rồi. Lần này không có kèm theo câu nói nào cả, chỉ có một bản vẽ, trên đó vẽ mấy em búp bê Bjd.

Ách...

Du Thanh Quý tròn tròn hai mắt, đây không phải ảnh chụp cô mới đăng lên weibo ngày hôm qua sao. Hắc Diệu đại đại lại vẽ lại ảnh chụp của cô.

Quan trọng là, Hắc Diệu đại đại còn khen ảnh chụp của cô. Vì vậy có rất nhiều fan của Hắc Diệu cũng tìm đến trang chủ của Du Thanh Quý.

Lại thêm một lần bản bạc ồn ào, tất cả mọi người đều đưa ra những suy đoán kì kì lạ lạ.

Du Thanh Quý ‘vụt’ một cái đứng lên, cô không kịp nhìn những bình luận này. Cô nhanh chân chạy ra ngoài, một mạch chạy thẳng đến cửa hàng ảnh gần nhất, cô muốn đem rửa bức ảnh Hắc Diệu đại đại vẽ này, phóng đại lên, sau đó treo lên đầu giường.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 23

Editor: Voicoi08

Du Thanh Quý nhận ra một chuyện: Hắc Diệu Đại Đại theo dõi weibo của cô.

Cô đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng cô lấy tất cả những quyển sổ tay, chọn những trang đẹp nhất đăng lên weibo. Sau đó cô lại lấy mấy bức ảnh chụp cho đám búp bê theo phong cách cổ xưa, cảnh búp bê nô đùa cũng đăng lên weibo.

Hoàn thành xong.

Weibo của Du Thanh Quý cũng bắt đầu có chút ít fan, trong đó có rất nhiều fan là từ weibo của Hắc Diệu đến, cũng có những người là vì thích phong cách làm sổ tay của cô.

Nhìn những bình luận khen chiêm đa số, trái tim của Du Thanh Quý có chút vui sướng nho nhỏ. Nhưng cũng có chút không vui. Hắc Diệu Đại Đại của cô không khen cô nữa. ...

Cuối tháng mười một, lớp 11 của trường Lục Trung học xong hai tiết học, sau đó cùng ngồi xe đến thành phố bên cạnh chơi thu.

Du Thanh Quý đeo hai túi sách trên vai cùng Lâm Tiểu Ngộ chen lên xe khách, trong xe đã có rất nhiều người, cãi nhau vì tranh chấp chỗ ngồi.

“Này, ngồi chỗ nào mà chẳng giống nhau. Tranh giành làm gì chứ. Ngồi cạnh cửa sổ có thể ngắm thiên nhiên chứ sao.” Dương Hinh đứng phía trước lớn tiếng ghi chép. “Này này, Cố Dật Phi, cậu đừng ném túi sách nữa, cẩn thận làm vỡ cửa kính.”

Dương Hinh chống tay vào cạnh sườn, hai vai cũng dần buông thõng xuống, cô thật sự bị đám bạn học này làm cho tức chết.

“Ồ đây àm ỉ cái gì thế hả?” Chủ nhiệm lớp lên xe khách, đầu ngón tay chỉ vào tất cả học sinh. “Cả lớp bên cạnh đều ở đây mà các em không thấy mất mặt à. Xuống xe. Cả lớp đều xuống xe cho tôi.”

Mặc dù cũng có những tiếng oán hận và xô đẩy, nhưng tất cả học sinh vẫn ngoan ngoãn xuống xe.

“Dựa theo thứ tự chỗ ngồi chia làm hai nửa, hai người ngồi cùng bàn thì ngồi cùng nhau.” Chủ nhiệm lớp làm mặt lạnh: “Ai cũng tranh nhau chỗ ngồi. Sao tôi không thấy các em tranh giành vị trí đứng nhất như vậy chứ.”

Cuối cùng cũng yên tĩnh lại, Du Thanh Quý thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi cô cũng sắp hôn mê vì quá ảm ỉ.

Lúc xếp hàng lên xe, Du Thanh Quý nhìn thoáng qua Thời Diệu ở bên cạnh. Sao Thời Diệu lại đến tham gia đi chơi thu chứ? Không phải chính người này nói nếu cô đi thì mới để Tiểu Ngộ đi hay sao? Vậy không phải là điều kiện tiên quyết chính là cậu ấy không đi hay sao? Nếu như cậu ấy cũng muốn đi chơi thu, tất nhiên có thể chăm sóc tốt cho Tiểu Ngộ, sao còn phải hỏi cô

Lần này chỗ ngồi trên xe dựa theo thứ tự trong lớp, lqđ, mọi người đều không có ý kiến gì cả. Những học sinh đứng sau lên xe trước, lúc Du Thanh Quý

lên xe chỉ còn lại chỗ phía sau để ngồi.

Du Thanh Quý hơi nhúm mày, cô hơi say xe. Nhưng không quá nghiêm trọng, đa số cũng không bị ói ra, nhưng đầu luôn choáng váng không thoải mái.

Lúc Du Thanh Quý đang đứng trên lối đi nhỏ do dự thì Thời Diệu đã đến bên cạnh cô.

“Không thích ngồi phía sau sao?” Thời Diệu hỏi.

“Không phải.” Du Thanh Quý tiến lên ngồi vào chỗ của mình, sau đó đưa ba lô trên vai xuống ôm ở đùi, móc khoai tây chiên từ bên trong ra ăn.

Ăn ăn ăn.

Ăn no bụng sẽ không còn khó chịu nữa.

Du Thanh Quý ăn một mạch hết túi khoai tây chiên, sau đó cô lại lấy đồ ăn vặt trong túi ra ăn, xe khách chạy một đường, cô cũng ăn suốt quãng đường đi.

Du Thanh Quý cúi đầu mở túi sách ra, lấy ra mấy hộp thạch hoa quả. Cô dùng sức xé vỏ của hộp thạch ra, cô vừa muốn đưa vào miệng đột nhiên xe khách quẹo một cái, cơ thể của Du Thanh Quý cũng nghiêng đi, thạch hoa quả trong tay cô cũng bay ra ngoài, rơi trúng vào quần của Thời Diệu.

“Rất xin lỗi.” Du Thanh Quý vội vàng giơ tay về phía Thời Diệu, giống như đang đầu hàng.

Thời Diệu nhìn thoáng qua viên thạch hoa quả vẫn còn đang ở trên đùi cậu, liếc Du Thanh Quý một cái, chậm chậm hỏi: “Rất xin lỗi là xong sao?”

Du Thanh Quý chớp mắt, sau đó lại phản ứng lại. Cô vội vàng nhặt viên thạch hoa quả trên đùi Thời Diệu cho vào túi rác của cô, sau đó lại vội vã dùng khăn giấy lau vết bẩn trên quần Thời Diệu.

“Tôi không cố ý, vết bẩn do thạch hoa quả cũng không phải vết bẩn khó giặt, lát nữa khi đến khách sạn tôi sẽ giặt sạch trả cậu nhé.” Du Thanh Quý vừa lau vừa nói.

Cô lau lau, động tác nhanh chóng dừng lại.

Khăn giấy ướt, khiến cho giấy cũng bị vụn dính vào chỗ bẩn trên quần của Thời Diệu.

Ách...

Trùng hợp có một học sinh ngồi phía cuối muốn đi lên phía trước, tùy ý liếc qua chỗ ngồi của Du Thanh Quý và Thời Diệu.

Du Thanh Quý đột nhiên nghĩ ra, vội vàng đặt ba lô của cô lên đùi Thời Diệu. Chờ khi bạn học kia đi qua, cô mới nhỏ giọng nói: “Dùng cặp của tớ che tạm đi, mọi người sẽ không nhìn thấy.”

“Balo của cậu nặng quá.” Thời Diệu cũng không kéo balo ra, nhưng anh vẫn nhìn thấy rất nhiều đồ ăn vặt bên trong.

“Tôi không phải...” Du Thanh Quý không nghĩ đến điều này, cô vội vàng vươn tay muốn lấy lại túi sách của mình.

“Thôi....” Thời Diệu giữ chặt túi sách, tùy ý mở ra, “Có gì ăn ngon không?”

“Cậu ăn thoải mái, ăn thoải mái.” Du Thanh Quý vội vàng nói.

Thời Diệu mở ra, tùy tiện lấy túi quả hạch ra ăn.

“Ăn ngon không? Tôi thử qua rất nhiều nhãn hiệu, nhưng loại này là ngon nhất.” Du Thanh Quý vươn tay cầm một viên lên ăn.

Trời tối dần, Thời Diệu quay sang nhìn vào đôi mắt sáng long lanh trong bóng đêm của Du Thanh Quý, hai má phập phồng do nhai, giống như vô cùng tùy ý nói: “Đến nơi nhớ giặt quần trả tôi. Không được phép quịt nợ.”

“Nhất định.”

Thời Diệu quay đầu đi, khóe môi nhếch lên, nụ cười như ẩn như hiện. Còn hơn một tiếng nữa mới đến thành phố Thương Nhuế, Thời Diệu để quả hạch vào balo của Du Thanh Quý, nhìn qua balo của cô, loại đồ ăn vặt nào cũng có, đều là những nhãn hiệu nổi tiếng.

Cậu quyết định nhắm mắt lại ngủ một lúc. Cậu nhắm mắt dưỡng thần một lúc lâu mới bắt đầu ngủ, đột nhiên cậu cảm thấy đầu vai nặng xuống, Thời Diệu nhúm mày mở mắt ra, cậu quay đầu lại, nhìn vào bên trong phía cửa sổ. Trên cửa sổ xe hiện ra gò má của Du Thanh Quý. Lông mi của Du Thanh Quý rất dài, lúc nhắm mắt nhìn càng thấy dài hơn, khiến cho gương mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm phần yên tĩnh xinh đẹp. Mấy sợi tóc rơi xuống, gương trên gương mặt trắng nõn của cô, những lọn tóc khác cũng rơi xuống.

Lúc đó, bỗng nhiên Thời Diệu muốn gạt những sợi tóc của cô ra sau tai.

Cậu mới giờ cánh tay trái không bị Du Thanh Quý đè nặng lên, đột nhiên xe khách lại phanh gấp, khiến Du Thanh Quý lập tức tỉnh lại, cô mơ mơ màng màng ngồi thẳng người lên, giống như chưa phản ứng kịp. Cô dụi dụi hai mắt, lại chớp chớp mắt. Xe khách tiếp tục yên lặng đi về phía trước, Du Thanh Quý ngáp một cái rất to, đầu gối vào ghế, quay mặt sang hướng khác ngủ tiếp.

Lần này trên cửa sổ hiện lên đầy đủ gương mặt nhỏ nhắn của Du Thanh Quý.

Thời Diệu nhìn trong chốc lát, sau đó mới nhìn về phía vai bên phải của cậu, chỗ Du Thanh Quý vừa gối đầu, trên đó bị ướt một mảng.

Là nước miếng của Du Thanh Quý.

.....

Lúc đến thành phố Thương Nhuế đã là chín giờ tối. Học sinh cũng xuống xe theo thứ tự. Du Thanh Quý theo các bạn nữ trong lớp lên tầng, cô đi đến nửa cầu thang đột nhiên quay đầu nhìn về phía sau, lúc nhìn thấy thân hình của Thời Diệu con mắt đang mờ mịt bỗng sáng bừng lên.

Cô đi qua đám người đi xuống, chạy chậm đến trước mặt Thời Diệu.

“Quần.”

“Chẳng lẽ cậu muốn tôi cởi bây giờ?”

Mấy bạn học bên cạnh nhìn Du Thanh Quý và Thời Diệu bằng ánh mắt kì lạ.

“Tôi không có ý đó.” Du Thanh Quý lắc đầu. “Tôi ở phòng 302, ở cùng phòng với Tiểu Ngô. Cậu ở phòng nào? Tí nữa tớ lên phòng cậu cầm đi.”

“402.... Thôi.” Thời Diệu đổi ý. “Cứ lên phòng đi, tí tôi mang đến phòng cậu.”

.....

Du Thanh Quý giặt sạch quần cho Thời Diệu, phơi khô trong phòng tắm.

Lâm Tiểu Ngô đến đánh răng, cô nhủ mày nói: “Cậu nhỏ thật hẹp hòi, cậu cũng không cố ý mà, vậy mà bắt cậu giặt quần cho.”

“Không sao đâu, dù sao cũng là mình làm bẩn quần của cậu ta mà. Hơn nữa có thể là mai cậu ta muốn mặc quần này.” Du Thanh Quý cười cười.

Du Thanh Quý đem quần của Thời Diệu đi phơi khô, sau khi tắm rửa sạch sẽ thì thoải mái nằm trên giường chơi điện thoại. Cô mở weibo theo thói quen, còn chưa kịp vào trang chủ weibo của Hắc Diệu, cô đã bị rất nhiều tin tức @ và những bình luận làm cho kinh ngạc (kinh sợ + ngạc nhiên).

 * *?? Những bài đăng gửi lên của cô, là bản sao của sổ tay, các loại.... nụ cười trên khóe môi của Du Thanh Quý cứng lại...

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 24

Bài đăng trên weibo của Du Thanh Quý bị chỉ trích cũng chỉ là một trang trên sổ tay của cô. Trên trang giấy đó Du Thanh Quý dán rất nhiều những miếng băng dán khác nhau, nhưng vấn đề không phải ở chỗ băng dán, vấn đề là bên góc bên phải của trang có dán hình của thiếu nữ bạc hà.

Hắc Diệu chỉ đăng thiếu nữ bạc hà trên weibo cá nhân, chưa từng có tổ chức nào lấy được bản quyền làm thành băng dán. Bản thân Du Thanh Quý tìm những bức tranh của Hắc Diệu sau đó làm thành những mảnh dán nhỏ. Cô có cả một hộp đầy những miếng dán làm từ tranh của Hắc Diệu và băng dán.

Hôm nay trong lòng rất buồn: Hâm mộ hoặc không hâm mộ? Giữ lại cho bản thân trọng điểm cũng là 6666.

Mỗi ngày đều bị lố: Có trao quyền không? Vấn đề bản quyền còn chưa rõ ràng đã muốn làm chủ rồi hả? Mặt đây. [Nôn mửa][nôn mửa][nôn mửa]

Ba ngày béo mười cân: Tiểu mê quý, đều là fan lâu năm của Hắc Diệu, bạn làm như vậy cũng không tốt lắm đâu.... Lần này tôi cũng không có cách nào đứng về phía bạn được rồi.... Ai!

Đậu xanh không mí mắt: Lâu trên đừng nói như vậy, đây cũng không phải chuyện buồn bán, cá nhân làm thành miếng dán nhỏ dán lên vở cũng không có gì mà.

A Huru: Không thể nói như vậy được, dán vào vở của bản thân thì không có chuyện gì, nhưng bây giờ lại đăng lên rồi. Hiện tại đang là tình huống gì đây? Lợi dụng tiếng tăm của Hắc Diệu để lấy tiếng thơm cho mình sao?

Anh ta có độc: Đây vốn là đang lợi dụng Hắc Diệu mà. Đầu tiên là hết lòng hâm mộ, đi theo danh nghĩa là fan của Hắc Diệu, sau đó lại lộ ra việc chơi bjd, bây giờ thì còn lợi dụng luôn cả thiếu nữ bạc hà luôn. #Đề mắt đến người khác là việc không hay ho.#

Tò tử bạn như vậy đi: Tôi nhớ trước kia rất nhiều đoàn thể liên lạc với Hắc Diệu đều bị từ chối, Hắc Diệu cũng đã làm rõ ràng rằng sẽ không trao bản quyền _(3> <)_

Một quả địa lôi là nổ chết người: Ha ha, còn tiếp tục giả chết nữa chứ. Cả ngày nay chưa từng trả lời một ai. Thế nào, còn tưởng để cho bản thân hoành tráng một lần sao?

Mỗi ngày đều có người mới chết a a a: Vốn là một bộ sách võ thuật, trang trước vẫn còn trên danh nghĩa là người hâm mộ của Hắc Diệu, cố ý dùng bức vẽ của Hắc Diệu, còn chọn thiếu nữ bạc hà chưa được vẽ hoàn thành. Bây giờ lại giả chết, chờ sự việc âm ỉ đến thật lớn lại đến than thở khóc lóc xin lỗi. Đầu là bộ sách võ thuật.

Buồn buồn buồn: Vì nổi tiếng, cũng thật nhọc lòng. Ha ha.

Chị dâu Diệu tương lai: Tiểu mê quý, bạn mau giải thích đi, nếu không tôi sẽ thay Diệu Diệu nhà tôi loại bạn khỏi vòng fan của Hắc Diệu.

Đại thần giả: Lầu trên +1

.....

Du Thanh Quý biết Hắc Diệu có rất nhiều fan, d.i.ẽ.n..đ.à.n.l.ê..q.u.ý..đ.ô.n, còn cả những người trong giới sô sách. Có một số người nói chuyện cũng coi như là khách sáo, còn đa số mọi người dùng ngôn luận để công kích và nguyên rủa trên trang weibo của cô.

Cô nhìn màn hình, góc nhắc nhở có thông báo hiện lên không ngừng.

Du Thanh Quý cảm thấy di động, cô đoán viết từng từ từng từ, cô viết rất nhiều những lời giải thích. Nhưng đến khi viết xong cô lại xóa bỏ tất cả.

Cô để điện thoại lên ngực, làm tỏ trong chăn.

Cô nhắm chặt mắt không nhúc nhích, Lâm Tiểu Ngộ nghĩ cô đang ngủ nên cũng tắt đèn phòng đi.

Rất lâu sau, cô mới giơ tay lên một lần nữa. Cô không nhìn những tin tức này mà mở đến trang chủ của Hắc Diệu. Rất nhiều ngày nay Hắc Diệu không đăng bài lên weibo, bài viết ở trên cùng là bức tranh vẽ về ảnh chụp bjd của Du Thanh Quý lần trước.

Du Thanh Quý phóng to bức tranh, đầu ngón tay lướt qua mặt của từng búp bê.

Cô nhấn lại trên weibo....

Tiểu mê quý của hắc diệu đại đại: Rất xin lỗi.

Trên weibo của Hắc Diệu cũng có rất nhiều người đang nói về vụ việc Du Thanh Quý dùng hình ảnh của thiếu nữ bạc hà. Du Thanh Quý nghĩ nghĩ, sau đó cô nhanh chóng xóa bỏ bài đăng ‘Rất xin lỗi’ kia, lần đầu tiên cô gửi tin nhắn riêng cho Hắc Diệu, một lần nữa gõ chữ:

Điều 1: Rất xin lỗi, tôi sai rồi...

Điều 2: Không phải như vậy.

Điều 3: Tôi không hề muốn cướp công làm chủ, tôi cũng không cần nổi tiếng. Vì Hắc Diệu đại đại có theo dõi weibo của tôi nên tôi mới vất óc tìm kiếm hình ảnh, để anh xem, để anh có thể khen tôi...

Điều 4: Sau này tôi không bao giờ đăng lên nữa...

Điều 5: Cuối cùng cũng không nhận được lời khen từ Hắc Diệu đại đại rồi... [Khóc to][Khóc to][Khóc to]

Điều 6: Bọn họ muốn loại bỏ tôi khỏi vòng fan rồi. [Ủy khuất] [Ủy khuất] [Ủy khuất]

Điều 7: Đại đại... QAA

Du Thanh Quý ôm di động đợi rất lâu cũng không thấy tin nhắn trả lời, ngay cả dấu hiệu đã đọc cũng không có. Cô tạm thời tắt khung tin nhắn riêng với Hắc Diệu, sau đó mở trang chủ của bản thân, xóa sạch hơn mười bài đăng của mình.

Lúc xóa bỏ bức tranh Hắc Diệu vẽ về gia đình bjd Du Thanh Quý hơi do dự một chút, cuối cùng cũng không xóa sạch mà biến thành giới hạn ‘Chỉ mình thấy điều này.

Cô xóa hết tất cả các bài đăng của mình nhưng vẫn có rất nhiều người tag và gửi tin nhắn riêng cho cô.

Du Thanh Quý cũng không xem lại những tin tức này, cô muốn viết một bài làm sáng tỏ mọi chuyện rồi xin lỗi, nhưng cũng chỉ là viết lại xóa bỏ, rồi lại viết và xóa bỏ, cuối cùng cô cũng không biết phải nói như thế nào. Cô luôn miên man suy nghĩ, cô phải Hắc Diệu đang tức giận không, đang rất tức giận...

Du Thanh Quý một lần nữa mở khung tin nhắn riêng với Hắc Diệu, lqd, vẫn là dấu hiệu đối phương chưa đọc.

Có phải Hắc Diệu thật sự tức giận không? Ngay cả khi thấy tin nhắn của cô cũng không muốn đọc luôn sao?

Du Thanh Quý ừy khuaít nằm trong chăn, nhỏ giọng rầm rì một tiếng.

“Tiểu Quý, cậu còn chưa ngủ à?” Lâm Tiểu Ngộ ngáp một cái, quay người lại.

“Ngủ, bây giờ ngủ này.” Du Thanh Quý kéo chăn, quấn cả người vào trong chăn, như vậy thì ánh sáng từ màn hình điện thoại của cô sẽ không ảnh hưởng đến Lâm Tiểu Ngộ.

Du Thanh Quý dụi dụi mắt, cô nhìn chăm chăm vào khung tin nhắn riêng với Hắc Diệu trên màn hình. Nhưng đến mãi khi cô ôm điện thoại chìm vào giấc ngủ cũng không thấy Hắc Diệu trả lời.

Sáng sớm hôm sau, Du Thanh Quý mơ mơ màng màng mở mắt ra, cô vội vàng mở điện thoại thì phát hiện Hắc Diệu vẫn chưa đọc những tin nhắn này...

Tâm trạng cô bỗng rơi xuống đáy cốc.

Hành trình ngày đầu tiên chơi thu là đi leo núi. Lúc ăn sáng, Lâm Tiểu Ngộ nhìn về phía Du Thanh Quý mấy lần, cuối cùng không nhận được nữa mới hỏi: “Hôm qua cậu ngủ không ngon sao? Về mặt cậu rất khó nhìn.”

Du Thanh Quý lại nhìn điện thoại thêm lần nữa, cố gắng nở nụ cười, vội vàng nói: “Không có đâu, tớ vẫn khỏe.”

Cô bỏ đi động vào túi sách, ăn từng ngụm từng ngụm cơm.

Từ khách sạn đến núi Nam Tiêu chỉ phải ngồi xe hai mươi phút, trường học muốn giảm bớt chi phí nên sắp xếp để giáo viên chủ nhiệm mỗi lớp cho học sinh ngồi phương tiện công cộng.

Đúng thời gian đi làm buổi sáng, phương tiện giao thông công cộng rất đông người.

Chen chen lấn lấn, Du Thanh Quý và Lâm Tiểu Ngộ bị tách ra. Cô quay đầu nhìn xung quanh một cái, thấy Lâm Tiểu Ngộ đứng chung một chỗ với Thời Diệu mới yên tâm. Cô quay người nắm chặt tay vịn, cố đứng vững trên chiếc xe đông đúc xóc nảy.

Một ông chú đứng phía sau Du Thanh Quý lên chen lấn lên chỗ Du Thanh Quý, chen đến mức cô không thể quay người được. Thật ra Du Thanh Quý cũng biết chú kia không cố ý, chỉ vì trong xe chật chội nên mới chen lấn, nhưng khi cô bị chen lấn như vậy vẫn cảm thấy không thoải mái.

Cổ tay của Du Thanh Quý bỗng nhiên bị kéo lại, cô nghi ngờ nhìn qua đám người về phía Thời Diệu.

Thời Diệu kéo cô lại một chút, cô nói một câu ‘Cho cháu đi nhờ’ với chú kia, sau đó cẩn thận chen lấn trong dòng người đi qua. Trước mắt Thời Diệu có một chỗ trống lớn, Du Thanh Quý chen lấn đi vào, cô cảm thấy ngay cả hô hấp cũng thoải mái hơn nhiều.

“Ngay cả chỗ đặt chân cậu cũng không tìm được, cậu thật là ngốc.” Thời Diệu cúi đầu nhìn cô.

Du Thanh Quý không hé răng.

“Quần áo.”

“Cái gì?” Du Thanh Quý nhìn về phía Thời Diệu với ánh mắt nghi ngờ.

Thời Diệu chỉ chỉ vào vai cô. Du Thanh Quý cúi đầu nhìn, lúc này cô mới phát hiện ra trong lúc chen lấn cổ áo cô bị lệch về một phía, lộ ra đai an toàn màu trắng của áo con.

Du Thanh Quý cắn chặt môi, nhanh chóng kéo cổ áo, một lần nữa im lặng đứng vững.

Thời Diệu híp mắt nhìn cô, thấy cô giống như một đứa nhỏ vừa mắc lỗi.

Xe bỗng nhiên dừng lại, cả người Du Thanh Quý đều nghiêng đi, cô vội vàng túm lấy tay cầm của ghế ngồi bên cạnh, nhưng vẫn không thể khống chế được cơ thể nghiêng đi, sau lưng cô có một lực kéo cô lại.

Xe ổn định lại, lúc Du Thanh Quý đứng thẳng người lên có quay đầu nhìn thoáng qua, vừa rồi là Thời Diệu đỡ cô.

Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt Thời Diệu hỏi: “Có phải người cao thì đứng sẽ ổn định hơn không?”

Thời Diệu không nói chuyện, cái tay đưa ra đo chiều cao của cô, rồi lại đo chiều cao của mình. Du Thanh Quý chỉ đứng đến cằm của cậu.

Chương 28: Chương 25

Du Thanh Quý xoay người, quay mặt về phía ngoài cửa xe. Hai tay của Thời Diệu khoát lên chỗ dựa của hai chiếc ghế ngồi bên cạnh Du Thanh Quý, giống như mười phần vô ý vờng Du Thanh Quý vào ngực.

Thời Diệu ngẩng đầu nhìn cửa kính, trên cửa kính đang hiện lên dáng vẻ Du Thanh Quý đứng cúi đầu.

“Không vui mừng sao?”

Mãi cho đến khi xuống xe, hai tay của Thời Diệu đều đặt bên cạnh cô để che chở cô, lúc xuống xe, cậu cũng đi sau lưng cô, mỗi người vội vàng xuống xe muốn chen chúc với Du Thanh Quý đều bị cậu nhỏ giọng nhắc nhở và đưa tay ra cản.

Đáng tiếc, cô gái ngốc kia không biết gì cả.

Vùng núi Nam Tiểu có địa hình rất dốc, có những chỗ ngay cả bậc đá cũng không có, chỉ có thể bám vào hàng rào treo lên núi đá. Du Thanh Quý treo nửa giờ, đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc. Cô dừng lại mấy lần, xoay người chờ Lâm Tiểu Ngộ. Tình trạng của Lâm Tiểu Ngộ còn kém cả cô, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, người cũng tụt lại ở cuối cùng.

Du Thanh Quý nghiêng người dựa vào một tảng đá, nhường những học sinh khác đi lên trước, sau đó đi xuống một đoạn tìm Lâm Tiểu Ngộ.

“Tiểu Ngộ, cậu có mệt lắm không?” Du Thanh Quý mở chai nước khoáng đưa cho Lâm Tiểu Ngộ.

Lâm Tiểu Ngộ nhận cái bình, lúc cô uống nước, cái tay cầm bình nước cũng khẽ run.

“Uống chậm thôi, chậm thôi.” Du Thanh Quý vội vàng giúp cô nâng cái bình.

Lâm Tiểu Ngộ uống nước xong, vẻ mặt rất khó nhìn, cô dựa người vào tảng đá há mồm thở dốc.

Thời Diệu nhảy vài bước đến nơi, dùng mu bàn tay đặt lên trán của Lâm Tiểu Ngộ, nói: “Đừng treo nữa, ngồi cấp treo lên đi.”

Lâm Tiểu Ngộ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Cháu chưa được treo núi bao giờ...”

“Ngẩng đầu lên nhìn xem núi này như thế nào? Cháu xác định là mình có thể treo lên sao?” Thời Diệu làm mặt lạnh.

“Cháu...” Lâm Tiểu Ngộ ngẩng đầu nhìn núi cao trước mặt, cô cũng bắt đầu cảm thấy sợ.

Du Thanh Quý một bên vội vàng nói: “Tôi và Tiểu Ngộ treo từ từ, cũng không vội vàng mà. Chúng tôi treo một lúc lại nghỉ một lúc, đi lên chậm một chút cũng không sao mà.”

Thời Diệu nhìn Du Thanh Quý một cái, lại nhìn về phía Lâm Tiểu Ngộ nói: “Tự cháu nhìn cho rõ ràng, chỗ này còn có cáp treo, đến tí nữa khi không thể treo nổi nữa cũng không còn cáp treo để đi lên đâu. Đến lúc đó không thể đi lên mới thấy xấu hổ, cũng đừng có mà khóc nhè.”

Lâm Tiểu Ngộ ngẩng đầu nhìn thoáng qua núi cao phía trước mặt, cả bóng lưng của các bạn học đã xa dần, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Cháu không treo nữa, cháu ngồi cấp treo...”

“Đi thôi.” Thời Diệu đưa cô đi về phía có xe cáp, vừa đi vừa nghe điện thoại.

“Alo, ba. Vâng. Tài liệu trò chơi con có xem qua rồi, nhưng nét vẽ ban đầu...”

“A...” Đột nhiên Lâm Tiểu Ngộ bị vấp bởi một hòn đá dưới chân, cả người cô ngã về phía trước, đâm thẳng vào lưng Thời Diệu. Di động trong tay Thời Diệu cũng rơi ra mặt đất, lăn thẳng xuống phía dưới núi đá đến chỗ dưới sườn đồi.

“Tiểu Ngộ.” Du Thanh Quý đi bên cạnh vội vàng giữ cô lại.

Thời Diệu nhìn chiếc di động rơi xuống núi, cậu đưa tay gỡ một cái lên trán Lâm Tiểu Ngộ, đen mặt nói: “Thật sự là quý phiền toái.”

Thời Diệu đưa tay về phía Lâm Tiểu Ngộ: “Di động.”

“A.” lúc này Lâm Tiểu Ngộ mới vội vàng mở túi sách, lấy di động của mình đưa cho Thời Diệu. Thời Diệu tìm trong danh bạ đến tên ‘ông ngoại’, sau đó

gọi đi.

“Ba, không sao đâu, vừa rồi con không cẩn thận làm rơi điện thoại nên lấy điện thoại của Tiểu Ngộ dùng tạm. Vâng, ba nói đi. . .”

.....

Chỗ mua vé cáp treo cũng không xa, lúc Thời Diệu nói chuyện điện thoại xong, cậu đưa điện thoại trả lại cho Lâm Tiểu Ngộ rồi lại tiếp tục đi về phía bán vé. Thời Diệu quay đầu nhìn Du Thanh Quý, hỏi: “Cậu muốn ngồi cáp treo không?”

Du Thanh Quý hơi do dự.

Lâm Tiểu Ngộ vội vàng nói: “Cậu không cần đi cùng mình đâu, cậu nhỏ cũng không cần đi lên với cháu. Một mình cháu ngồi cáp treo là được rồi, hai người leo núi đi.”

Du Thanh Quý vẫn còn do dự, cô hỏi: “Một mình cậu ngồi cáp treo sẽ rất buồn chán?”

“Không sao đâu.” Lâm Tiểu Ngộ nhìn qua đỉnh núi. “Tớ ngồi trên cáp treo còn có thể nhìn thấy rất nhiều phong cảnh mà các cậu không nhìn thấy đấy. Hơn nữa ngồi cáp treo sẽ nhanh chóng đến đỉnh núi, mình chờ các cậu ở đó.”

“Vây cũng tốt.” lúc này Du Thanh Quý mới yên tâm

Thời Diệu chỉ mua vé cho một mình Lâm Tiểu Ngộ.

Lúc cáp treo khởi động, Lâm Tiểu Ngộ nằm úp lên cửa kính nhìn ra ngoài, lqđ, nhìn thấy bóng lưng của Du Thanh Quý và Thời Diệu bắt đầu leo núi. Cô cúi đầu, tóc mái dài che kín hai mắt, có chút cô đơn.

Có rất nhiều việc cô muốn làm mà chưa được làm bao giờ, cô chưa từng được leo núi, cô không biết bơi, không thể chơi bóng, cũng không thể chạy nhảy, thậm chí ngay cả chuyện một mình đi ra ngoài cũng là chưa bao giờ.

.....

Du Thanh Quý nhìn thoáng qua Thời Diệu ở bên cạnh nói: “Thật ra tôi cảm thấy Tiểu Ngộ cũng rất muốn leo núi. Mặc dù sức khỏe của cô ấy không tốt lắm, nhưng mà mỗi người đều phải có tinh thần dũng cảm dám khiêu chiến với chính mình chứ.”

“Dùng cảm? Vây con thỏ có dám dùng cảm đi khiêu chiến con hổ không?” Thời Diệu hỏi lại.

“Gi?” Du Thanh Quý sững sờ, cô không phản ứng kịp, Lâm Tiểu Ngộ leo núi thì có quan hệ gì với việc con thỏ khiêu chiến với con hổ. Cô kéo dây của balo, chạy chậm hai bước đuổi theo Thời Diệu. Sau đó cô vượt qua Thời Diệu, cầm rào chắn leo lên núi.

Thời Diệu nhìn chiếc balo trên lưng cô, nặng trĩu.

“Đói quá, cậu có gì để ăn không?” Thời Diệu hỏi.

Du Thanh Quý quay đầu lại nhìn cậu, nói: “Có khoai tây chiên, bánh mì, chocolate, thạch hoa quả, thịt bò khô, bánh đường.”

“Cậu nói như thế làm sao tôi biết những nhãn hiệu kia có hương vị như thế nào.”

Du Thanh Quý tức giận nói: “Thật bất bẽ.” Sau đó cô bỏ balo xuống, đưa cho Thời Diệu nói: “Tự cậu chọn đi.”

Sau khi đưa balo cho Thời Diệu, Du Thanh Quý tiếp tục leo lên, đột nhiên quay đầu lại nói với Thời Diệu: “Cậu không được ăn thạch hoa quả, chỉ còn lại một cái cuối cùng thôi.”

Thời Diệu cười một tiếng, đeo balo lên vai, giả vờ kéo khóa. Cậu tùy tiện lấy ra một túi khoai tây chiên, vừa ăn vừa đi sau lưng Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý cũng không có sức khỏe như những người hay vận động, không thì cũng không đứng thứ nhất theo thứ tự đếm ngược khi thi chạy 800m trong đại hội thể dục thể thao. Cô leo hơn hai mươi phút cũng có chút mệt mỏi, cô ngẩng đầu nhìn mặt trời, dụi tay lau mồ hôi trên trán.

“Này, mệt chết. Nghỉ tí đi.”

Du Thanh Quý quay đầu lại đã nhìn thấy Thời Diệu ngồi trên một tảng đá đứng đưa chân.

Du Thanh Quý chau mày, hỏi: “Cậu muốn nghỉ thì cứ nghỉ đi, tại sao tôi phải chờ cậu?”

“Cậu không thể có chút tinh thần đoàn kết sao? Cậu không thấy những người khác đều đi xa rồi sao? Hai người chúng ta rơi lại cuối cùng, vừa vặn làm bạn với nhau.” Thời Diệu vừa nói, một bên lưng biếng lấy ra chiếc thạch hoa quả cuối cùng trong balo.

“Này, thạch hoa quả là của tôi.” Du Thanh Quý chạy từng bước về phía Thời Diệu.

Nhưng không ngờ cô bị trượt chân, bước hụt một bước, cả người như sắp ngã xuống núi. Nhưng không may là chỗ cô ngã không có hàng rào, chỉ có một khoảng trống. Du Thanh Quý muốn bám vào nhưng không được, cả người cô đều ngã xuống theo chỗ trống đó.

Du Thanh Quý thẫn thờ, “thời xong”, nhưng cô cũng không kịp có phản ứng nào khác, cổ tay cô đột nhiên bị nắm lại.

“Thời Diệu...”

Về lười nhác trên mặt Thời Diệu đã không còn, cậu nghiêm mặt kéo Du Thanh Quý lên, nhìn về phía bắp chân của Du Thanh Quý. Lúc Du Thanh Quý bị ngã xuống, bắp chân bên phải bị cọ sát tạo ra một vết rách to, vết rách cũng bắt đầu thấm máu ra ngoài.

Du Thanh Quý hít vào một hơi.

Cô nhón chân, ngồi trên tảng đá, sau đó co cả chân phải lên tảng đá. Cô cúi đầu nhìn cái chân bị thương, lông mày nhỏ cũng nhíu chặt lại: “Thật đáng ghét, mất mấy ngày không thể mặc váy...”

Thời Diệu hơi dừng lại, không nghĩ rằng việc đầu tiên mà cô nghĩ đến lại là không được mặc váy.

“Không sao đâu, bây giờ là mùa thu, cũng có thể không mặc váy vài ngày.” Thời Diệu hỏi: “Đau không?”

“Cũng đau...” Du Thanh Quý vươn tay về phía Thời Diệu. “Đưa balo của tôi cho tôi, trong đó có băng keo cá nhân.”

Thời Diệu cũng không đưa balo cho cô, chỉ lấy băng keo cá nhân ở trong ngăn nhỏ của balo cho cô, sau đó đứng một bên nhìn Du Thanh Quý cúi đầu muốn dán băng keo cá nhân lên miệng vết thương. Vết thương ở bắp chân của cô cũng không nhỏ, một cái băng keo cá nhân làm sao có thể dán hết được, cho nên cô cầm băng cá nhân ước lượng một lúc lâu cũng không biết phải dán như nào.

“Thôi, đừng dán nữa, đừng đụng vào vết thương là được. Tí nữa xuống núi rồi đến phòng khám băng lại.” Thời Diệu ngồi xuống bên cạnh Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý gật đầu, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi, lại nhìn chỗ chân núi. Chỗ cô và Thời Diệu đang ngồi là giữa sườn núi, hình như vừa nhớ ra điều gì, cô nhíu mày hỏi: “Vừa rồi cậu nói với Tiểu Ngộ là chỗ này không có cáp treo đúng không?”

“Đúng vậy, chỉ có thể tự leo lên.” Thời Diệu nhìn bắp chân của Du Thanh Quý, “Cậu còn leo lên được không?”

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, lắc đầu, rất nghiêm túc nói: “Bây giờ còn đau một chút, nhưng mà nếu ăn chút gì đó bổ sung năng lượng thì có thể hồi phục sức lực, tiếp tục leo lên.”

Thời Diệu quay đầu, thà rằng cậu nhìn phong cảnh cũng không muốn nhìn dáng vẻ nghiêm túc nói hươu nói vượn của Du Thanh Quý.

“Này.” Đột nhiên Du Thanh Quý bóc vỏ rồi đưa cái thạch hoa quả cuối cùng cho Thời Diệu: “Cảm ơn cậu lúc nãy cứu tôi, đây là cái thạch hoa quả cuối cùng của tôi, tôi tặng cậu.”

Thời Diệu nhận lấy cái thạch hoa quả, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve quanh cái thạch, nghe Du Thanh Quý đang nói không ngừng.

“Sớm biết thế này thì tôi đã ngồi cáp treo cùng Tiểu Ngộ luôn... Chao ôi, ai có thể nghĩ tới chuyện này chứ, tảng đá có chút trơn, hơn nữa hàng rào kia cũng không an toàn. Theo tôi... A...”

Thời Diệu nhanh chóng nhét thạch hoa quả vào miệng Du Thanh Quý.

“Huyền thuyên lắm điều, ăn nhanh rồi đi.” Thời Diệu đứng lên.

Du Thanh Quý vừa ăn thạch hoa quả, vừa nhảy xuống khỏi tảng đá.

“A...”

Bắp chân đau quá.

Thời Diệu quay người lại nhìn cô cười: “Hình như ăn ít quá, chưa bổ sung đủ năng lượng nha.”

Du Thanh Quý cúi đầu nhìn bắp chân mình, không thèm để ý đến cậu.

Thời Diệu cầm balo trên tảng đá, nhặt mấy túi đồ ăn vặt bày ở bên cạnh bỏ vào trong, thu dọn hết rác, rồi đeo balo lên trước ngực.

Sau đó, Thời Diệu ngồi xổm xuống trước mặt Du Thanh Quý, nói: “Lên đi, heo mập nhỏ.”

Du Thanh Quý sờ bụng mình một chút, sau đó bò lên lưng Thời Diệu. Cô nhỏ giọng nói: “Tôi không mập đâu...”

Thời Diệu cười một tiếng, anh cũng thấy lạ, Du Thanh Quý ăn uống như vậy mà vẫn có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn. Thời Diệu đứng lên, tay cậu đưa qua bắp chân Du Thanh Quý rất nhẹ nhàng, tránh chỗ bị thương trên chân cô.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 26

“Thời Diệu, cậu có mệt không?”

“Tôi không sao.”

Du Thanh Quý ngẩng đầu nhìn ngọn núi ở phía xa, cô thông thả nháy mắt một cái, nói: “Nhưng mà tôi khát rồi.”

Thời Diệu đi về phía trước một lát mới dừng lại bên một khối đá có thể ngồi được, cậu đặt Du Thanh Quý ngồi lên trên.

“Cậu cúi người xuống một chút.” Du Thanh Quý kéo balo Thời Diệu đang đeo trước ngực, cô lấy một chai nước chưa mở đưa cho Thời Diệu, sau đó mới cầm một cái cốc giả vờ giả vệt nhấp một ngụm.

“Không phải cậu đang khát sao, sao lại chỉ uống một ngụm thế?” Thời Diệu nhìn chăm chăm chiếc cốc màu bạc hà trong tay cô.

Động tác đập nắp cốc của Du Thanh Quý hơi dừng lại, cô lại mở nắp ra, uống tiếp hai ngụm mới dừng.

Thời Diệu mở chai nước khoáng uống hai ngụm, sau đó đứng dựa lưng vào núi đá bên cạnh, nhìn về phía xa. Bầu trời hôm nay không được tím là trong xanh, nhưng dãy núi trùng điệp phía xa có những đám mây bay lượn lơ.

“Tâm trạng cậu hôm nay không tốt sao?” Thời Diệu làm như đang tùy ý hỏi.

Du Thanh Quý cúi đầu, đầu tiên là cô lắc đầu, sau đó lại gật đầu. Cô uống một ngụm nước, chờ lúc Thời Diệu nhìn sang mới nói: “Nhưng tôi không muốn nói, đây là bí mật giữa tôi và nam thần của tôi.”

Thời Diệu ‘xi’ một tiếng, cậu vẫn chặt nắp chai nước nhét vào cặp, nói: “Đi thôi.”

Du Thanh Quý lại bò lên lưng Thời Diệu một lần nữa, hai cánh tay cô vòng lại đặt trước ngực Thời Diệu, lưng la lưng lay, thỉnh thoảng lại đụng trúng ba lỗ trước ngực Thời Diệu. Ánh mắt của Thời Diệu không tự chủ được cũng nhìn theo những ngón tay của cô.

“Nam thần của cậu là ai?” đột nhiên Thời Diệu hỏi.

“Có nói cậu cũng không biết.”

“Cậu không nói thì làm sao biết là tôi không biết.”

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, cô ‘ò’ lên một tiếng, nói: “Đúng nha, cậu cũng là người vẽ tranh. Nhất định cậu cũng từng nghe qua đại danh của Hắc Diệu đại đại nhà tôi phải không?”

Khóe môi Thời Diệu hơi nhếch lên, có chút lười biếng nói: “Ài, không biết.”

“Cái gì? Sao cậu lại có thể không biết chứ?” Du Thanh Quý có chút nóng nảy. “Vây nhất định cậu không phải người trong giới hội họa. Cũng đúng... Cậu chỉ là một học sinh trung học, cũng chỉ vẽ tranh phác họa mà thôi, sao có thể tham gia vào giới hội họa được chứ...”

Hai bàn chân nhỏ của Du Thanh Quý đứng đưa, cô nói: “Nhưng mà cậu cũng thật là lạc hậu đó, trăm ngàn lần không cần nói với người khác là cậu có học vẽ tranh nhưng lại không biết nam thần của tôi.”

Thời Diệu khẽ ho một cái, cố gắng nhịn không phát ra tiếng cười, bày ra dáng vẻ bình tĩnh hiểu ra, nói: “À, tôi có biết. Hắc Diệu à, vẽ cũng bình thường thôi.”

“Nói vậy.”

“Tôi không nói vậy, anh ta vẽ còn không đẹp bằng tôi đâu. Tính tình cũng được gọi là một tên tiểu tử thôi.”

“Nói vậy, nói vậy. Cậu đang nói vậy. Giống như cậu mới là tính tình thôi, như nam thần nhà tôi được gọi là phong cách nghệ thuật cao ngạo lạnh lùng. Cậu thả tôi xuống, tôi không cần cậu cõng tôi nữa, tự tôi có thể đi.” Du Thanh Quý giầy giụa trên lưng Thời Diệu.

“Cậu đừng lộn xộn, cẩn thận ngã xuống bây giờ, bên cạnh là vách núi đó.” Thời Diệu cảnh cáo cô.

Du Thanh Quỳ quay đầu nhìn thoáng qua vị trí dốc đứng bên cạnh, khí thế của cô cũng héo xuống. Nhưng cô vẫn không vui, cô nằm trên lưng Thời Diệu lăm bằm lằm bầu.

“Xin lỗi, cậu phải xin lỗi.” Du Thanh Quỳ rất kiên trì.

“Lại muốn tôi nói xin lỗi sao?”

Du Thanh Quỳ nhỏ giọng ‘hừ’ một tiếng: “Mấy chuyện trước đây tôi không muốn so đo với cậu, nhưng cậu phải xin lỗi Hắc Diệu đại đại nhà tôi. Nhất định phải xin lỗi.”

“Được, tôi xin lỗi nam thần nhà cậu. Anh ra là người vẽ tranh số một thiên hạ, con người cũng là phong cách nghệ thuật cao ngạo lạnh lùng.” Thời Diệu nghiêm túc gật đầu một cái. “Tốt vô cùng.”

“Vậy mới được chứ.”

Thời Diệu thấp giọng cười thành tiếng, tiếng cười cũng dần to lên, cười đến không khép được miệng.

“Này, này, này, này. Cậu cười cái gì chứ?” Du Thanh Quỳ vỗ vỗ bờ vai cậu.

“Khụ, không có gì.”

...

Cuối cùng hai người cũng lên đến đỉnh núi, Du Thanh Quỳ cũng thở phào thay Thời Diệu.

“Thời Diệu, cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn như thế nào chứ, ít ra cậu cũng phải có chút hành động chứ.” Thời Diệu cố ý đùa cô.

Du Thanh Quỳ suy nghĩ một chút mới nói: “Chuyện này thì để tôi suy nghĩ một chút...”

“Du Thanh Quỳ?” Lục Vũ Toàn kinh ngạc nhìn Du Thanh Quỳ.

Du Thanh Quỳ mới xuống khỏi lưng Thời Diệu, cô nhìn Lục Vũ Toàn cười rộ lên: “Vũ Toàn, lâu rồi không gặp cậu.”

Lục Vũ Toàn nhìn Du Thanh Quỳ, lại nhìn Thời Diệu, vẻ mặt có chút lúng túng. Cô gái đứng bên cạnh kéo cô ấy một cái, Lục Vũ Toàn quay người, nhanh chóng rời đi cùng cô gái kia.

Du Thanh Quỳ sững sờ một cái, cô nghiêng đầu nhìn về phía Thời Diệu, hỏi: “Vừa rồi cậu ấy có nói gì mà tôi nghe không rõ sao?”

Thời Diệu nhìn Du Thanh Quỳ một cái, không tiếng động nói một câu trong lòng: “Thật là ngu ngốc.”

.....

Trên núi có rất nhiều những người buôn bán chuẩn bị dụng cụ nướng thịt cho thuê, mọi người đều vây lại một chỗ, thoải mái lấy thịt, lấy than.

Vì nguyên nhân bị thương ở chân, mọi người không để Du Thanh Quỳ giúp đỡ. Trong túi sách của Dương Hinh có chuẩn bị rượu thuốc và băng gạc, cô cười bôi rượu thuốc lên chân Du Thanh Quỳ, nói: “Minh sợ trong lớp có người không cẩn thận bị ngã, không ngờ lại phát huy công dụng thật. Không uổng công mình nhét chúng vào balo đeo lên đến trên núi.”

“Lớp trưởng thật chu đáo.” Du Thanh Quỳ vươn tay cho Dương Hinh một cái ôm.

Lâm Tiểu Ngộ nhát gan, cô ngồi bên cạnh nhìn vết thương trên bắp chân của Du Thanh Quỳ thì chỉ nhủ chặt hai hàng lông mày, giống như cô mới là người bị thương.

Du Thanh Quỳ nhân lúc nghỉ ngơi lặng lẽ lấy di động trong balo ra. Cô nhanh chóng đăng nhập vào weibo, cô không thèm nhìn đến những tin tức chồng chất lên nhau kia, mà nhanh chóng mở vào khung đối thoại riêng với Hắc Diệu.

Không có...

Vẫn không trả lời...

Trong lòng Du Thanh Quỳ đang rất thất vọng.

“Có thể ăn rồi.” Cô bạn nữ trong lớp gọi ba người Du Thanh Quỳ.

“Đi thôi, chúng ta nhanh đi qua đi.” Dương Hinh kéo tay Du Thanh Quỳ.

Du Thanh Quỳnh tạm thời buông lỏng tâm sự, cô cười cười nhận phần thịt nướng bạn học đưa cho, cô buồn bã phát hiện, tất cả mọi người đều thích ăn cay sao? Cô nhìn thịt nướng trên bếp đều được rắc một lớp gia vị đỏ, trong lòng Du Thanh Quỳnh chỉ còn lại xót xa.

Con người đen sẫm của cô nhanh chóng chuyển động, sau đó nhanh chóng mở to hai mắt.

Du Thanh Quỳnh chợt phát hiện có một dây thịt nướng cuối cùng, màu của thịt không giống với những chỗ khác, không phải là màu đỏ...

Thịt nướng không rắc ớt...

Du Thanh Quỳnh chạy chậm đến chỗ Thời Diệu, cô mở to hai mắt nhìn cậu.

“Làm sao, cậu nghĩ kĩ làm thế nào để cảm ơn tôi rồi sao?” Mặt Thời Diệu không chút thay đổi.

“A... tôi nghĩ kỹ rồi.” Du Thanh Quỳnh vội vàng đem que thịt nướng trong tay để sang một bên, sau đó cô chủ động đảo thịt nướng trên bếp, cười nói: “Tôi giúp cậu nướng thịt nha.”

“Miễn cưỡng chấp nhận. Vậy thì phải nướng thật tốt, đừng có nướng cháy.” Thời Diệu nhìn cô một cái, khóe mắt có ba phần ý cười.

“Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ của tổ chức.” Du Thanh Quỳnh vỗ vỗ ngực, cong cong khóe mắt.

Thời Diệu quay đầu đi, liếc nhìn Du Thanh Quỳnh cẩn thận lật thịt nướng trên giá nướng. Cô gái nhỏ này, chỉ cần thấy ăn là hai mắt như đang phát sáng.

Cậu cầm que thịt nướng Du Thanh Quỳnh để bên cạnh lên ăn.

....

Đã là mùa thu, trời cũng tối sớm hơn. Mọi người vui đùa hết buổi trưa, đến buổi chiều thì bắt đầu dựng lều. Rất nhiều người đều là lần đầu tiên dựng lều, mọi người đều tràn ngập cảm giác mới mẻ.

Chờ đến khi mọi người đều dựng xong lều, trên núi chỉ còn một mảnh rực rỡ của ánh đèn trong lều, nhìn rất đáng yêu.

Học sinh các lớp cùng nhau ngồi một chỗ, bắt đầu biểu diễn một ít những tiết mục. Phần lớn các tiết mục đều là ngẫu hứng, đa số là ca hát, cũng có người múa những điệu múa đơn giản.

Du Thanh Quỳnh ôm đầu gối ngồi cùng một chỗ với Dương Hinh và Lâm Tiểu Ngộ, cùng nhau vỗ tay cho những người biểu diễn.

“Sau đây mình xin hát bài ‘Chỉ hát cho bạn nghe’, mình xin hát tặng.... một người nào đó nghe.” Lục Vũ Toàn cúi sâu đầu, sau đó là tiếng hát du dương vang lên. Ánh mắt của cô luông dừng lại trong góc của lớp ba.

Cho dù trời có tối đen, không cần ai nói, nhưng mọi người cũng có thể hiểu trong lòng mà không nói ra.

Du Thanh Quỳnh và mọi người cùng nhau vỗ tay cho Lục Vũ Toàn, cô đang vỗ tay theo nhịp thì phát hiện ánh mắt của Lục Vũ Toàn luôn dừng lại chỗ Thời Diệu thì lại rời đi, giống như là đang nhìn về phía cô.

Du Thanh Quỳnh có chút nghi ngờ trong lòng.

Cô nghi ngờ quay đầu nhìn về phía Thời Diệu, cô kinh ngạc phát hiện Thời Diệu cũng đang nhìn về phía cô. Du Thanh Quỳnh giật mình, Thời Diệu không phải đang nhìn Lục Vũ Toàn hát sao? Cậu đang nhìn ai? Du Thanh Quỳnh quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Tiểu Ngộ bên cạnh, Thời Diệu đang nhìn Tiểu Ngộ sao?

Du Thanh Quỳnh mờ mịt quay lại nhìn Thời Diệu một cái.

Tiếng hát của Lục Vũ Toàn đột nhiên lại dừng lại, cô không tiếp tục hát, đột nhiên quay người về lớp.

Ánh mắt của Du Thanh Quỳnh lập tức bị Lục Vũ Toàn hấp dẫn, cô rón cổ nhìn về phía Lục Vũ Toàn. Về mặt Lục Vũ Toàn hình như không tốt lắm, có hai bạn gái đi tới bên cạnh Lục Vũ Toàn, hình như đang an ủi cô chuyện gì đó.

Đây là chuyện gì vậy?

Du Thanh Quỳnh không hiểu ra sao?

...

Học sinh vui đùa đến khuya mới chui vào lều, trước khi ngủ Du Thanh Quỳnh lại bật weibo lên. Hắc Diệu vẫn chưa trả lời cô. Cô nâng di động đặt trước ngực, trong lòng cô giống như đang có khối gì đó rất lớn đè lên.

Thật sự cứ tức giận không bao giờ để ý đến cô nữa sao?

Du Thanh Quý lại bắt đầu viết.

Điều 8: Hôm nay tiểu mê quý còn đang đợi đại đại tha thứ. QAQ

Điều 9: Đại đại để ý đến tôi một cái được không...

Điều 10: Tôi thật sự biết sai rồi...

Điều 11: Tôi nói cho anh biết nha, nếu anh vẫn không để ý đến tôi, tôi lập tức. Tôi lập tức. Tôi lập tức tiếp tục xin lỗi QAQ...

Điều 12, điều 13, điều 14.... Du Thanh Quý không tự chủ được ôm điện thoại ngủ thiếp đi, cô ngủ đến nửa đêm lúc quay người lại không cẩn thận động đến vết thương ở chân. Đau đến mức khiến cô phải tỉnh lại.

Du Thanh Quý dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng ngồi dậy, cô vừa mở mắt ra thì chuyện đầu tiên cô làm là kiểm tra xem Hắc Diệu có trả lời tin nhắn của cô không.

Nhưng mà vẫn không có gì cả...

Dương Hinh đang ngủ bên cạnh đột nhiên lại trở người.

Du Thanh Quý nhìn cô một cái, ôm di động chui ra khỏi lều.

Bầu trời rất tối, che kín những vì sao chợt lóe. Có lẽ do đang đứng trên núi, giống như có cảm giác chỉ cần gió tay là có thể với đến.

Du Thanh Quý nhón chân, vươn tay về những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Đột nhiên cô lại nhớ đến bức tranh đầy bầu trời sao của Hắc Diệu, lúc đó Hắc Diệu còn đang kèm một câu – ‘Cùng nhau ngắm những vì sao.’

Lúc đó Du Thanh Quý cũng nhắn lại – ‘Sinh thời muốn được cùng đại đại ngắm những vì sao.’

Lúc đó Hắc Diệu còn trả lời ‘được’.

Du Thanh Quý buồn bã cúi đầu, cô chọc tức Hắc Diệu, chỉ sợ cuộc đời này cũng không bao giờ có thể cùng anh ngắm những vì sao...

Du Thanh Quý lấy điện thoại ra chụp mấy bức ảnh về phía chân trời, sau đó cô chọn một bức đẹp nhất gửi cho Hắc Diệu.

Nhưng cô do dự rất lâu cũng không có gửi đi.

Cô gửi nhiều tin nhắn như vậy cũng không có chút tin nhắn trả lời, nếu cô lại gửi ảnh chụp cho đại đại, có phải sẽ càng khiến anh chán ghét hơn không?

Du Thanh Quý cúi đầu, nhìn ảnh chụp những vì sao, trong lòng cô rất khổ sở.

Một hòn đá nhỏ đột nhiên rơi xuống bên chân Du Thanh Quý. Du Thanh Quý sợ hết hồn kêu ‘A’ một tiếng. Cô vội vàng nhìn xung quanh.

“Này, nửa đêm sao lại một mình chạy ra đây?” Thôi Diệu ngồi xổm xuống một tảng đá, nghiêng đầu nhìn về phía Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý nhét di động vào túi áo, nhỏ giọng nói: “Tôi, tôi đi ngắm sao.”

Thôi Diệu ‘A’ một tiếng rất dài, rồi cười nói: “Cùng nhau ngắm nha.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 27

Thôi Diệu nói xong cũng ngẩng đầu nhìn những ngôi sao trên trời, cậu nhớ đến dáng vẻ Du Thanh Quý đếm những chú mèo trong vườn nhà cậu, nói: “Có đếm được có bao nhiêu ngôi sao không?”

Du Thanh Quý nhỏ giọng nói: “Nhiều quá, không đếm hết được, đừng lừa tôi đếm những ngôi sao.”

Thôi Diệu cười một cái, sau đó duỗi ngón tay đếm từng ngôi sao trên trời: “Một, hai, ba, bốn.”

Du Thanh Quý nhìn Thời Diệu bằng ánh mắt kì lạ, rồi lại nhìn những ngôi sao trên trời. Đêm hôm nay bầu trời có quá nhiều sao. Một lát sau, Thời Diệu còn đang đếm sao, Du Thanh Quý đi về phía cậu, nhón chân ngồi bên cạnh cậu.

Đêm mùa thu, trên núi rất mát mẻ, từng cơn gió nhẹ thổi đến, thổi tung những sợi tóc ở hai bên thái dương vào mặt Du Thanh Quý. Cô quay mặt đi sửa lại đầu tóc, sau đó ánh mắt của cô lại rơi vào gò má của Thời Diệu.

A.

Đột nhiên Du Thanh Quý phát hiện Thời Diệu cũng rất đẹp trai, hóa ra lúc trước do cô có thành kiến với cậu, nên mới không phát hiện ra cậu cũng rất đẹp trai sao? Du Thanh Quý thong thả chớp mắt, từ từ ngắm ngó má Thời Diệu.

Đột nhiên Thời Diệu lại quay đầu sang, khiến Du Thanh Quý giật mình một cái.

“Bên này còn hai ngôi sao nữa.” Thời Diệu nhìn thẳng vào mắt Du Thanh Quý. Đôi mắt cô sáng bừng trong bầu trời đêm, còn sáng hơn cả những ngôi sao trên trời. Nhất là những lúc cô nháy mắt, thế giới cũng sáng bừng hoặc mờ tối trong cái nháy mắt đó.

“Cái gì?” sự ngạc nhiên trong mắt cô cũng rút đi, dần dần hiện lên chút mờ mịt không rõ.

Thời Diệu nhếch nhếch khóe môi, cười.

“Cái gì vậy?” Du Thanh Quý không hiểu nhú mày.

“Nghe nói ban đêm trên núi có đom đóm, có muốn đi xem một chút không?” Thời Diệu hỏi.

“Đom đóm?” Du Thanh Quý suy nghĩ một lát: “Tôi chỉ nhìn thấy trong phim hoạt hình thôi.”

Thời Diệu nhảy xuống khỏi tảng đá, nói: “Đi thôi.”

Chỗ dừng lều của trường Lục Trung không hoàn toàn thuộc về đỉnh núi, mà là một chỗ rất bằng phẳng. Thời Diệu đưa Du Thanh Quý đi qua một vùng lều bạt tối om, sau đó tiếp tục đi lên núi. Khoảng cách từ chỗ dừng lều đến đỉnh núi cũng không xa.

Du Thanh Quý đi một đoạn thì có chút do dự, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thời Diệu ở phía trước.

Thời Diệu dừng lại quay đầu lại nhìn cô, hỏi: “Đau chân sao?”

“Không có.” Du Thanh Quý lắc đầu, cô cũng không giải thích gì, cũng không đi về phía Thời Diệu, mà đứng tại chỗ, giống như đang rối rắm điều gì đó.

Thời Diệu đành phải bước lại hai bước, đứng trước mặt Du Thanh Quý, hỏi: “Làm sao vậy?”

Lúc này Du Thanh Quý mới nói: “Bây giờ là nửa đêm, lên núi sẽ gặp nguy hiểm.”

Thời Diệu ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, nói: “Đi không đến mười phút sẽ đến nơi.”

Du Thanh Quý càng nhú chặt lông mày, nhỏ giọng nói: “Cậu cũng nguy hiểm...”

Thời Diệu ngạc nhiên, sau đó nở nụ cười ha ha, cười đến mức không đứng lên được.

“Này, cậu đừng cười nữa.” Gương mặt Du Thanh Quý có chút không được tự nhiên, bắt đầu đỏ bừng.

Thời Diệu nheo mắt, nghiêng đầu nhìn về phía Du Thanh Quý, trong giọng nói có chút vui vẻ không kìm chế được, cậu hỏi: “Cậu sợ tôi làm ngã cậu vào bụi cỏ sao?”

Vì bị vạch trần nên gương mặt Du Thanh Quý có chút quần bách, càng thêm đỏ. Cô không muốn thừa nhận, nói dối: “Không phải, tôi không có ý đó....”

Thời Diệu cười vỗ vỗ đầu cô, nói: “Vậy cậu về đi, tôi đi một mình.”

Thời Diệu đứng thẳng lên, hai tay đút túi quần, xoay người, từ từ đi lên núi.

Du Thanh Quý sờ sờ chỗ bị Thời Diệu vỗ, cô đứng tại chỗ một lát, ngẩng đầu nhìn những vì sao, lại nhìn đỉnh núi gần trong gang tấc, dần lòng, chạy chậm đuổi theo Thời Diệu.

Thời Diệu nhin cười, giống như lơ đãng hỏi: “Không sợ tôi bắt nạt cậu sao?”

“Cậu là người tốt.” Du Thanh Quý nghiêm túc nói.

Thời Diệu không nói gì, cậu nhìn qua bụi cỏ không đến đầu gối. Vẫn không thể nhìn được buồn cười.

Đường lên đỉnh núi là một đường mòn do thềm đá tạo thành, mỗi khối đá đều đặt tùy ý, khoảng cách cũng không đều. Hai bên đường là cỏ dại mọc.

Mỗi bước đi của Du Thanh Quý đều rất cẩn thận, cô sợ không cẩn thận sẽ ngã.

Thời Diệu quay đầu vờn tay về phía Du Thanh Quý.

“Cám ơn.” Du Thanh Quý vững vàng cầm lấy tay của Thời Diệu, đi theo cậu qua đường mòn nhỏ hẹp. Du Thanh Quý ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở cổ tay Thời Diệu. Sau đó cô chậm rãi rời ánh mắt lên trên, nhìn Thời Diệu đang ở trước cô. Người cậu cao, chân lại dài, Du Thanh Quý phải bước nhanh hơn mới đuổi kịp bước chân của cậu lên trên, Thời Diệu lại ngược lại, mỗi bước đi đều rất nhàn nhã, ung dung, thoải mái.

Gió đêm thổi qua, cỏ dại ở hai bên đường có chút lộn xộn, gần như che hết phần đường phía trước, chỉ có thân hình cao ngất của Thời Diệu ở trong bụi cỏ như ẩn như hiện.

Du Thanh Quý khẽ nắm chặt tay cậu.

Thời Diệu quay đầu lại nhìn cô một cái, nhướn mày: “Bên chân cậu có rắn.”

Du Thanh Quý hét một tiếng, D,ị,ễ,n, ,đ,à,n, ,lê, ,q,u,s,y, ,đ,ô,n, ba chân bốn cẳng chạy lên, cả người đâm vào lồng ngực Thời Diệu, còn dẫm lên chân cậu, vội vàng nói: “Đi nhanh, đi nhanh. Đi nhanh lên.”

Thời Diệu “A” một tiếng, động tác rất tự nhiên ôm Du Thanh Quý vào lòng, che chở cô lên núi.

Đáng tiếc, dù có chậm như thế nào, cũng chỉ khoảng mười phút đi đường.

.....

Đứng trên đỉnh núi, Du Thanh Quý có chút buồn bã nhìn bốn phía, nói: “Không có đom đóm, quả nhiên nó chỉ có trong phim hoạt hình này nọ thôi...”

“Nó còn đang ngủ, tỉnh ngủ sẽ ra.” Thời Diệu tùy ý nói.

“Lừa người.” Du Thanh Quý không hề tin.

“Tôi không hề lừa người, đom đóm cũng phải ngủ, chỉ là ngủ ít hơn người, cứ đến lúc hừng đông mới ra.” Thời Diệu ngồi xuống một tảng đá cao, hai tay khẽ chống, cả người cậu ngồi lên tảng đá buông thõng cặp chân dài ở dưới.

Du Thanh Quý có chút tin, cô nhìn bốn phía vẫn không thấy đom đóm, lúc này mới đi về phía Thời Diệu. Cô học Thời Diệu quay người, muốn chống tay ngồi lên tảng đá.

Nhưng mà...

Cô không

làm được.

Cô lại quay người lại, nhìn tảng đá trước mặt, tìm chỗ để ngồi lên.

Thời Diệu đứng dậy, đi một vòng trên tảng đá, đứng chỗ khác nhìn về phía Du Thanh Quý, “Lại đây.”

Tảng đá này có một bên cao một bên thấp, Thời Diệu đang đứng ở chỗ cao nhất. Du Thanh Quý đi đến chỗ thấp nhất, nắm tay Thời Diệu trèo lên, sau đó cùng Thời Diệu đi đến chỗ vừa rồi, cùng nhau ngồi xuống chỗ cao nhất, cô buông thõng chân, nhẹ nhàng đóng đũa. Cô

nghe đầu, nhìn chân mình, lại nhìn chân Thời Diệu.
Cô và Thời Diệu cùng buông thõng hai chân, nhưng
chân cô còn cách một khoảng nữa mới đến chân Thời
Diệu.

Đôi chân này thật dài.

Du Thanh Quý chậm rãi thu chân lại, giẫm chân ở cạnh
tảng đá, cô ôm đầu gối, đặt cằm lên đầu gối, sau đó nhìn về
phía Thời Diệu hỏi: “Thời Diệu, nếu như cậu làm sai
một chuyện thì phải làm sao bây giờ?”

“Tôi sẽ không làm sai chuyện gì cả.” Thời Diệu vẫn
dùng giọng điệu lười biếng như cũ.

“Nếu thôi.” Du Thanh Quý tiếp tục hỏi.

“Sai thì sai thôi.”

Du Thanh Quý quay đầu đi, không hỏi Thời Diệu nữa,
chính cô trầm tư.

Thời Diệu nhìn cô một cái, hỏi: “Cậu làm sai việc gì?”

“Ừ.” Du Thanh Quý gật đầu, âm thanh buồn bã. “Tôi
làm sai một việc khiến anh ấy tức giận, vài ngày rồi anh
ấy không để ý đến tôi.”

“Ai?”

Du Thanh Quý chưa nói.

Thời Diệu quay đầu lại, nhìn Du Thanh Quý, nĩa

quang mặt của Du Thanh Quý chôn trong khuỷu tay, thế nhưng không che được sự mất mát nhàn nhạt trên người cô. Thời Diệu suy nghĩ một chút, nói: “Xin lỗi là không có chuyện gì.”

“Nhưng anh ấy không để ý đến tôi.”

“Ừ... có thể là đang bận.” Thời Diệu nhìn Du Thanh Quý đang sa sút tâm trạng vì người khác, khiến cậu cũng không vui.

“Bạn đến mức không đọc cả tin tức sao?” Du Thanh Quý ngồi thẳng người dậy, nhìn về phía Thời Diệu.

“Có lẽ điện thoại bị hỏng rồi.” Thời Diệu thuận miệng nói.

“Sao di động có thể dễ hỏng như vậy chứ?”

“Có sao đâu.” Thời Diệu giơ tay. “Điện thoại của tôi cũng bị hỏng mà.”

Du Thanh Quý sững sờ, giống như đang dần dần đồng ý với ý kiến này. Hình như cô cũng đồng ý với cách nói của Thời Diệu, lqđ, lại giống như đang lẩm bẩm lằng lằng nói: “Đúng vậy, có lẽ nam thần nhà tôi cũng bị hỏng điện thoại, hỏng, rồi, cho nên mới không nhìn thấy tin nhắn của tôi.”

Thời Diệu ngạc nhiên, hỏi: “Cậu có mấy vị nam thần thế?”

Lúc Du Thanh Quý nở lên, con đom đóm nhỏ trong tay cô cũng phát ra ánh sáng lấp lánh, sau đó bay đi.

“Nhìn phía sau cậu kìa.” Thời Diệu gãi đầu lên cánh tay mình, lưng liếc nhìn ngả ra phía sau.

Du Thanh Quý quay đầu lại, chỉ thấy gió đêm làm cỏ dài lay động, rất nhiều đom đóm đang bay qua bay lại chơi đùa, nhấp nháy phát sáng.

“Đấy, chúng tỉnh ngủ rồi.” Thời Diệu nhìn Du Thanh Quý.

“Hóa ra đom đóm thực sự tồn tại, không phải chỉ có trong phim hoạt hình.” Mắt Du Thanh Quý cong cong, trong mắt hiện lên sự vui vẻ rực rỡ.

.....

Ánh bình minh buông xuống che đi màn đêm đen, trong lều cũng bắt đầu vang lên chuông báo. Rất nhiều người đã thức dậy, cùng nhau đi ra ngoài ngắm mặt trời mọc. Đêm đen dần biến mất, phía chân trời bắt đầu có ánh sáng rực rỡ.

Ánh nắng buổi sáng như đang xé rách bầu trời để buông xuống, giây phút đó giống như có ông bụt hiện lên.

Bên dưới vang lên tiếng cười hoan hô của học sinh.

Thời Diệu gãi đầu lên cánh tay, quay đầu sang híp mắt nhìn Du Thanh Quý bên cạnh. Ánh nắng buổi sớm mang theo chút ấm áp chiếu lên cơ thể cô, khiến cho cả người cô như đang phát sáng.

người có một năng lực sáng.

Ánh nắng ấm áp.

Thời Diệu nhắm mắt lại, mở ra một lần nữa. Khóe miệng nhếch lên tạo thành nụ cười ấm áp vui vẻ.

....

Thời Diệu và Du Thanh Quý cùng nhau đi xuống, đi đến chỗ hôm qua Thời Diệu lừa Du Thanh Quý là có rắn, Du Thanh Quý vội vàng bước nhanh hơn, gần như bắt đầu chạy chậm.

“Tiểu Ngộ, đưa di động cho cậu mượn một chút.” Thời Diệu tìm thấy Lâm Tiểu Ngộ trong cửa hàng ăn sáng trên đỉnh núi.

Điện thoại di động của Tiểu Ngộ cũng sắp hết pin.

Thời Diệu nhìn mức pin, vội vàng mua bộ sạc mới, sau đó sạc điện thoại cho Tiểu Ngộ.

Mọi người ăn sáng xong bắt đầu thu dọn đồ đạc, vội vàng xuống núi. Bởi vì tối qua ngủ trên núi, sáng sớm lại đi xem mặt trời mọc. Chờ đến khi về đến khách sạn, mọi người đều lăn lên giường ngủ bù. Du Thanh Quý mở điện thoại di động, vẫn không có tin tức. Cô đem điện thoại đi sạc pin, rồi đi ngủ.

Đến buổi chiều mọi người mới cùng nhau đi tham quan viện Hải Dương, viện bảo tàng.

Đến lúc sáng vạng, lần du thu này cũng kết thúc.

Ngồi trên xe khách về nhà, Thời Diệu nhìn Du Thanh Quý đang cầm điện thoại lên cạnh nói: “Yên tâm đi, nam thân nhà cậu sẽ không bỏ mặc cậu đâu.”

Du Thanh Quý cười một cái với Thời Diệu, cô nhét điện thoại vào túi sách.

.....

Thời Diệu mua một chiếc điện thoại mới về nhà, nhét sim mới vào điện thoại, sau đó download vài phần mềm máy tính. Tiện tay cậu nhét điện thoại lên ghế sofa chờ nó tự download, sau đó ôm thức ăn mèo đến vườn sau cho những chú mèo kia.

“Meo meo...”

Một con lại thêm một con mèo hoang chui từ trong bụi ra, vây quanh chân Thời Diệu.

Thời Diệu vừa cho mèo ăn, vừa nghĩ chỗ này có quá nhiều mèo hoang, cậu cũng không có thời gian để chăm sóc chúng mỗi ngày. Cậu đang nghĩ xem có nên tìm chủ nhân cho đám mèo hoang này không.

Cho mèo ăn xong, Thời Diệu lại đi tắm rửa sạch sẽ rồi mới cầm điện thoại mở weibo ra.

Cậu cũng không nghĩ rằng mấy câu nói của Du Thanh Quý lại quan trọng, cậu chỉ nghĩ rằng chỉ là mấy ngày rồi cô gửi tin nhắn cho cậu mà cậu không trả lời mà thôi. Lúc Thời Diệu nhìn những bình luận công kích Du Thanh Quý kia, lúc này vẻ mặt cậu mới lạnh lùng xuống.

Cậu từ từ xem qua mấy chục tin nhắn mà Du Thanh
Quý gửi cho cậu tin nhắn cuối cùng là....

Tiền mê quý của Hắc Diệu đại đại: Đại đại, tôi hiểu
rồi..... Tôi sẽ không làm phiền anh nữa Q A Q.

Thời gian gửi đến là nửa tiếng trước.

Thời Diệu suy nghĩ một chút, quay người đi vào phòng
vẽ mở máy tính lên. Trong máy tính của cậu có 60G là
tranh minh họa, đều là những bức tranh rất ít công bố ra
bên ngoài, phần lớn đều là cậu tự tay vẽ, cũng chưa từng
ra mắt.

Sách số tay.

Trước kia có những tập thể làm số tay tìm cậu muốn mua
bản quyền, còn có những công ty muốn mời cậu sáng tác.

Thời Diệu mở những tin nhắn riêng ra, tìm một tin nhắn
mới gửi đến mời cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 28

Hắc Diệu: Tôi đây.

Hắc Diệu: Mấy hôm trước tôi bị rơi mất điện thoại.

Hắc Diệu: Tôi không tức giận.

Cứ nửa tiếng đồng hồ Hắc Diệu lại trả lời một câu, nhưng mà vẫn luôn trong trạng thái chưa đọc.

Không thể nha.

“Không phải cũng bị rơi mất điện thoại chứ?” Thời Diệu cười một tiếng, cậu ném điện thoại lên ghế sofa, quay người vào phòng ngủ ngủ. Sáng thứ hai,
lúc cậu thức dậy, cậu xem di động thì phát hiện cả ba tin nhắn cậu gửi cho cô lúc tối qua đều trong trạng thái chưa đọc.

Thời Diệu quay đầu nhìn vali hành lí ở bên cạnh.

“Cậu nhỏ.” Lâm Tiểu Ngộ đeo balo đi từ trên lầu xuống. “Bao giờ thì cậu về?”

“Thứ sáu.” Thời Diệu kéo vali hành lí cùng đi ra ngoài với Lâm Tiểu Ngộ. “Cậu gọi điện cho dì Tôn rồi, buổi chiều đi ấy sẽ đến. Máy ngày này dì ấy sẽ nấu cơm cho cháu, cháu đừng ăn ở bên ngoài.”

“Cháu biết rồi ạ.” Lâm Tiểu Ngộ gật gù đầu.

Lúc sắp chia tay với Lâm Tiểu Ngộ, Thời Diệu do dự một chút nói: “Thời gian còn sớm, cậu đưa cháu lên lớp.”

“A? Cũng không xa. . .” Lâm Tiểu Ngộ quay lại nhìn Thời Diệu bằng ánh mắt mơ màng.

Thời Diệu đưa Lâm Tiểu Ngộ đến cổng trường, nhìn Lâm Tiểu Ngộ vẫy tay chào cậu rồi đi vào trường, Thời Diệu đứng tại chỗ một lát rồi cũng đi vào theo.

“Cậu nhỏ, cậu. . .” Lâm Tiểu Ngộ kinh ngạc dừng lại.

“Cậu vào phòng học cầm chút đồ.” Thời Diệu bước những bước chân dài, lười biếng đi vào phòng học.

. . .

Đến cửa phòng lớp ba, ánh mắt Thời Diệu nhẹ nhàng đảo qua, trong mắt chợt lóe lên chút thất vọng. Cậu đứng yên tại chỗ không đi vào trong.

“Cậu nhỏ, không phải cậu muốn vào lấy đồ sao?” Lâm Tiểu Ngộ quay người lại nhìn cậu.

“Đột nhiên cậu lại nhớ ra nó không ở trong phòng học.” Thời Diệu quay người đi xuống lầu dưới.

“Cậu nhỏ hôm nay là lạ. . .” Lâm Tiểu Ngộ nhỏ giọng nói lầm bầm, cô nhanh chóng đi về chỗ ngồi của mình ngồi xuống.

Thời Diệu bước chân xuống lầu, anh thấy bóng dáng của người nào đó đang mặc váy màu bạc hà, lúc này anh mới thả chậm bước chân, chậm rì rì đi xuống lầu.

Du Thanh Quý mặc một chiếc váy dài màu bạc hà, lqđ, chỉ lộ ra cái mắt cá chân trắng như tuyết. Cô đeo một chiếc balo màu trắng, bên cạnh chiếc balo có cái tai thỏ lông xù đang rủ xuống. Con thỏ nhỏ cũng nhảy lên nhảy lên theo những bước chân đang bước lên cầu thang của cô.

“Chào buổi sáng.” Thời Diệu đứng đối diện với cô.

Du Thanh Quý ngẩng đầu nhìn Thời Diệu, gương mặt vốn không có biểu tình gì cũng nhanh chóng hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng.

“Buổi sáng tốt lành.”

“Hình như tâm trạng của cậu rất tốt.”

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, cười nói: “Mỗi ngày tôi đều muốn mình thật vui vẻ bắt đầu một ngày mới mà.”

Thời Diệu ‘A’ một tiếng, hình như có lời muốn nói, cậu vẫn đứng ngẩn ngơ trước mặt Du Thanh Quý.

“Cậu lại không đi học sao?” Du Thanh Quý hồn nhiên không hề phát hiện ra, cô hỏi.

“Tôi xin nghỉ, mấy ngày nữa sẽ không đến.”

“Là thế à.” Du Thanh Quý cong cong khóe mắt, cô lại bước thêm một bậc cầu thang.

Thời Diệu suy nghĩ một chút, yên lặng nghiêng người tránh ra. Lúc Du Thanh Quý đi qua người cậu, cậu lại gọi cô quay lại.

“Du Thanh Quý.”

“A?” Du Thanh Quý xoay người lại, nhìn Thời Diệu bằng ánh mắt nghi ngờ, chờ cậu nói tiếp.

“Mấy ngày tôi không ở đây, kẻ ngốc nghếch về học hành Lâm Tiểu Ngộ kia có gì không hiểu thì cậu giúp nó một chút nhé.”

Du Thanh Quý lập tức nhú mày, phản đối: “Tiểu Ngộ không phải người ngốc nghếch, cậu ấy chỉ là bị thiếu nhiều chương trình học mà thôi.”

“Đâu có gì khác nhau.” Thời Diệu nhìn chăm chăm vào hai hàng lông mày nhỏ đang nhíu chặt lại của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý cắn môi, cô cũng không muốn tranh cãi với Thời Diệu về vấn đề này. Cô không vui vẻ trả lời một câu lấy lệ ‘Tôi sẽ’, sau đó quay người

chạy chậm lên lầu.

Thời Diệu tựa lưng vào lan can nhìn theo bóng lưng của Du Thanh Quý biến mất ở cửa phòng học, sau đó cậu lấy điện thoại ra mở khung tin nhắn cá nhân, vẫn không có trả lời.

Hắc Diệu: Tiểu mê quý?

Thời Diệu đứng tại chỗ chờ năm phút, đột nhiên cậu lại nhớ ra Du Thanh Quý đi học không mang theo điện thoại. Cậu cười một tiếng, nhét di động vào túi quần, nhanh chóng đi xuống dưới lầu.

Nếu còn không đi thì sẽ không kịp máy bay.

.....

Thời Diệu ngồi hơn mười tiếng

trên máy bay mới đến nơi, cậu nghỉ đến mức dần dần u mê đầu óc. Cậu đến đầu đường, mua một bó hoa tươi rồi mới về nhà cha mẹ.

Chuông cửa vang lên lần thứ nhất vẫn không có ai ra mở cửa.

Thời Diệu có chút bất đắc dĩ cười một cái, cậu dựa người vào tường, yên lặng đứng chờ. Cậu chờ hơn mười phút cửa nhà mới mở ra, kèm theo đó là âm thanh của tiếng giấy cao gót.

Mẹ Thời mở cửa ra rồi lại nhanh chóng quay người vào nhà, ngay cả liếc cũng không thèm liếc nhìn Thời Diệu một cái.

“Mẹ.” Thời Diệu gọi.

Mẹ Thời cũng không quay đầu lại, một đường đi thẳng đến sofa ngồi xuống, đưa lưng về phía Thời Diệu.

“Quả thực là ngay cả nói một câu cũng thấy lãng phí.”

Thời Diệu đi vào phòng khách, cậu đứng sau lưng mẹ Thời, rồi cúi người xuống, hai tay ôm vòng lấy mẹ Thời, đưa bó hoa lên trước mặt mẹ Thời.

Mẹ Thời 'hừ' một tiếng rồi quay đầu đi.

Thời Diệu đi vòng đến trước ghế sofa, ngồi xuống bên cạnh mẹ Thời, tựa đầu vào vai mẹ Thời, cậu chỉ chỉ vào mắt mình nói: "Mẹ nhìn này, con nhớ mẹ đến mức thâm quầng hai mắt luôn."

Lúc này mẹ Thời mới nhìn cậu một cái, nhẹ nhàng nói: "Đây là con là ai vậy, thật xấu xí."

Đây là vấn đề mang thù chuyện Thời Diệu chê màu sắc bức tranh là vẽ quá xấu. Thời Diệu sờ sờ mặt mình: "Con cũng không biết rõ, còn cũng không biết ai sinh con, nhất định là làm xấu mặt mẹ. . ."

Mẹ Thời đập một cái vào đầu cậu, tức giận nói: "Nói với con bao nhiêu lần rồi, đừng mua hoa cắm chướng cho mẹ, mẹ thích hoa hồng."

"Vâng vâng vâng, lần này con nhớ kĩ rồi."

Thời Diệu hoàn toàn vì muốn dỗ mẹ Thời vui vẻ.

Nếu cậu không đến thì sợ rằng mẹ cậu muốn đoạn tuyệt quan hệ với cậu. Thời Diệu nằm trong lòng mẹ Thời, nhìn mẹ mình, trong lòng hiện lên một trận thốn thức. Phụ nữ á, coi như là người phụ nữ trên năm mươi tuổi thì khi tức giận cũng khó mà dỗ dành được.

...

Thời Diệu điều chỉnh lại cảm giác lệch mũi giờ, lúc tỉnh ngủ lại hát di dân.

ngay lúc này đây.

Tiểu mê quì này vẫn không có chút tin tức nào.

Thời Diệu nhìn tin nhắn cuối cùng cô gửi cho cậu. . .

Tiểu mê quì của Hắc Diệu đại đại: đại đại, tôi biết rõ. . .
. Tôi sẽ không làm phiền anh nữa. Q A Q

Cô nhóc ngốc nghếch này sẽ không cứ như vậy mà thoát khỏi hội fan chứ. . . .

Thời Diệu cũng không biết là trong lòng đang có mùi vị gì.

Anh quay đầu lại nhìn, nhìn về phía con mèo Ba Tư mẹ cậu nuôi. Con mèo Ba Tư ‘meo meo meo’ vài tiếng, chạy quanh cậu mấy vòng. Thời Diệu suy nghĩ một chút, tiện tay chụp một tấm hình đăng lên weibo.

Trước kia mỗi lần cậu đăng weibo, tiểu mê quì kia cũng nhanh chóng xuất hiện.

Weibo nhanh chóng có những lời khen đầu tiên: Con thỏ nhỏ vùng trộm thích Bạc Hà.

Xung hô thân mật nhưng cũng rất xa lạ, Thời Diệu hoàn toàn không có chút ấn tượng nào với cái tên ngốc nghếch này.

Ba ngày không thể gây mười cơn: Diệu của tôi lại nuôi mèo. Meo meo meo meo meo.

Đậu xanh không múi mắt. Không nghĩ rằng đại đại lại là

người như vậy.

Đại thần giả: Lâu trên + 1

Chị dâu Diệu tương lai: Diệu Diệu, gần đây anh đi đâu vậy. Anh có nhìn thấy vụ việc âm ỉ gần đây không, Q A Q đau lòng . . .

Thời Diệu đợi lại đợi mà vẫn không đợi được.

Cậu có chút không kiên nhẫn.

Đột nhiên cậu lại nhận thông báo có tin nhắn riêng.

Thời Diệu lập tức mở ra xem, sau đó cậu thấy cũng không phải tiểu mê quỷ, mà là một tổ chức làm băng dán lúc trước cậu có liên lạc. Xem ra đã làm xong.

Thời Diệu phóng to ảnh chụp tổ chức kia gửi đến, cậu vẫn tương đối hài lòng.

Cậu lại đăng thêm một bài trên weibo, lần này cậu còn @ Tiểu mê quỷ. (tag đó a)

. . . .

Du Thanh Quỷ tắm rửa sạch sẽ, cô đang sấy tóc. Hắc Diệu đại đại mất tích mấy ngày lại đang đăng weibo, cô có chút vui mừng, lại có chút mất mát. Mặc dù, Du Thanh Quỷ đang sấy tóc nhưng mắt cô không hề rời khỏi chiếc điện thoại di động trên bàn.

Di động đột nhiên lại rung một cái.

Du Thanh Quý có chút sững sờ, cô vội vàng tắt máy sấy, cầm điện thoại di động mở weibo lên.

Cô ấn theo dõi đặc biệt với weibo của Hắc Điện. Phải nói rằng cô cài đặt phần theo dõi đặc biệt với Hắc Điện cho tài khoản trước kia, lqđ, bây giờ đổi sang nick mới cũng vẫn cài đặt như vậy.

Du Thanh Quý sững sờ nhìn blog mới đăng của Hắc Điện, cô không dám nháy mắt nhìn chằm chằm vào bài đăng, cô sững sờ một lúc lâu.

Hắc Điện: Địa chỉ. @Tiểu mễ quý.

Phía dưới có ba bức hình kèm theo.

Tám ảnh đầu tiên là một người bình thường cầm bảy tầng đế băng dán, trên mặt cũng dán băng dán chằng chịt. Bởi vì nguyên nhân là có quá nhiều băng dán, không thấy rõ hết tất cả băng dán, chỉ cảm thấy số lượng rất kinh người.

Ảnh chụp thứ hai là một bức ảnh có chụp góc độ để chụp, có thể nhìn thấy rõ ràng băng dán trên một tầng nào đó.

Hình vẽ trên băng dán. . .

‘Thiếu nữ Bạc Hà’, ‘Mười vấn đề hỏi’, ‘Thức tỉnh sau giữa trưa’, ‘Nón sồi’, ‘rãnh rỗi’, ‘đầu tranh tươi đẹp’, ‘mũi tên thứ bảy’,

Tất cả những hình vẽ trên các băng dán này đều do Hắc Điện vẽ.

Du Thanh Quý gần như run run ấn mở tấm hình thứ ba.

Tấm thứ ba không phải ảnh chụp, mà là một bức print screen. print screen là một tập hồ sơ. Trong hồ sơ có những hình ảnh rất nhỏ, nhưng có thể thấy là một ít những tác phẩm hội họa.

Dợi chút. . .

Cập hồ sơ này đều là những tác phẩm hội họa của Hắc Diệu.

Đây không phải là đang nói. Cả mấy tầng băng dán đều là, đều là, đều là. . .

Du Thanh Quý hô lên một tiếng, lỏng chốc đứng bật dậy.

Hắc Diệu đại đại gật đầu chỉ cho cô.

Hắc Diệu đại đại đưa những tác phẩm mà anh vẽ chế tác thành băng dán tặng cô.

Du Thanh Quý vui vẻ chạy quanh bàn trà băng thủy tinh trong phòng khách ba vòng, một lát sau cô mới nhớ đến phải gửi tin nhắn cho Hắc Diệu.

.

Con thỏ nhỏ vùng trộm thức Bạc Hà: Đại đại, tôi yêu anh.

Thời Diệu đang cầm đi đũa chờ tin tức, lúc anh thấy tin

Thời Diệu đang cảm ơn động cho tin tức, lúc anh thấy tin nhắn này thì khẽ nhún mày.

Cái quý gì vậy?

Diệu tại anh không có tâm trạng để ý đến mấy người fan mới này, cả đầu anh đều đang nghĩ đến tiểu mê quý kia rồi khỏi hội fan rồi hay sao?

Thời Diệu phiên chán ném điện thoại ra một bên, tùy tiện nằm xuống nhìn trần nhà trắng như tuyết đến gần người.

Đợi chút. . .

Thời Diệu nhìn ngọn đèn tứ giác trên nóc nhà, bỗng nhiên cậu nhớ đến hình ảnh con thỏ nhỏ trên balo của Du Thanh Quý nhảy nhảy lên, hai cái tai dài rũ xuống.

“Con thỏ nhỏ vùng trộm thích Bạch Hà. . .”

“Ha ha.” Thời Diệu nở nụ cười, anh cầm điện thoại lên gửi lại tin nhắn cho con thỏ nhỏ này.

. . . .

Bỗng nhiên nhận được tin nhắn riêng, Du Thanh Quý cũng sờ một chút. Cô nghĩ rằng Lạc Diệu đại đại tức giận không bao giờ để ý đến cô, nhưng cô không yên tâm, lại luôn nhớ đến Lạc Diệu đại đại, vậy nên cô mới lập một nick mới vùng trộm theo dõi anh. Đây là một tài khoản mới, cũng chỉ là một người chú ý Lạc Diệu.

Ai gửi tin nhắn riêng cho cô chứ?

Đu Thanh Quý mở vào phần tin nhắn riêng, lúc nhìn thấy tên Hắc Diệu thì cô ngây người mất một lúc lâu.

Hắc Diệu: Địa chỉ.

Chẳng lẽ Hắc Diệu không chỉ tặng băng dán cho mình cô mà là tặng cho tất cả các fan? Sự vui vẻ của Đu Thanh Quý nhanh chóng bị đóng băng, đột nhiên cô lại thấy có chút mất mát.

Ngay sau đó cô lại nhận được hai tin nhắn.

Hắc Diệu: Tiểu mê quý ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.